

Pappers

de Balears

► Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i de Catalunya • núm. 114 • Febrer 2010 • 0,50 euros • www.cgtbalears.org • www.cgtcatalunya.cat

Catalunya

Organ d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears • Febrer 2010 • núm. 114 • 0,50 € • www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

**Amor...
i guerra
social!**

> ON ENS TROBEM?...

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca

Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia

Rambra Sant Isidre, 15, 1r - 08700 Igualada. Tel. i fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat

Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus baixc-p@cgtcatalunya.cat Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat

Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerc, 5. 08840 Viladecans

cgt.viladecans@yahoo.es Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès

Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell Tel. i fax 977660932 cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord

Alfons XII, 109. 08912 Badalona cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès

Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat Tel. i fax 938934261

Maresme

Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental

Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona

Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a 17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent

Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona

Rambra Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona cgttarragona@cgtcatalunya.cat Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - fbcn@cgtbarcelona.org Tel. 933103362. Fax 933107080

Manresa

Circumval·lació, 77, 2n - 08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí

Colom, 3-5 08191 Rubí - fbcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell

Unió, 59 08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa

Ramon Llull, 130-136 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès

Pedrisos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent

Clos, 5, 08650 Sallent sallent@cgtcatalunya.cat Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Anarcosindicalisme: ens cal ampliar la participació

Es són el lloc adequat per expressar què pensen els seus membres sobre tots els temes que mereixen opinió, per decidir, triar i construir. En una organització assembleària com són les CGT de Balears o Catalunya, els congressos són el moment de discutir-ho tot i de parlar sobre tots els temes que al llarg del temps es van acumulant en les agendes col·lectives. Per això, la participació és un fet importantíssim, perquè és precisament en els congressos on tothom pot i ha de dir-hi la seva. No val a dir que ve qui vol perquè, desgraciadament, les informacions sobre com es pot participar a la CGT, les convocatòries d'assemblees, els mecanismes que tenim de prendre decisions... no són coneguts per tota l'afiliació. Ens cal fer molta tasca de difusió per desfer aquest problema real en l'actualitat. No ens podem dir de cap de les maneres assemblearis si a les assemblees només hi van els de sempre, les cares que sempre cal lloar perquè hi són però que sempre cal

ampliar. És clar que no tenim la culpa de la poca participació dels altres però és clar també que no ens podem felicitar per ser com diem que som si no fem tot el possible per tal que qui és membre de la nostra organització pugui decidir, sàpigui com fer-ho i finalment ho faci... o no. La feina imprescindible en una organització assembleària, docns, no es troba en repetir mil vegades que ho és sinó en ampliar cada vegada més l'espai de les decisions, obrir canals de participació i fer, en definitiva, que les decisions delegades siguin cada cop menys. Si una organització assembleària no creix en participació és que es troba davant d'un greu problema ja que està reduint la base damunt la qual es construeix i, per tant, s'especialitzen les decisions fins a esdevenir acords i decisions que, malgrat seguir fil per randa els Estatuts i els textos normatius interns, estan mancades d'allò imprescindible en qualsevol democràcia directa, en qualsevol organització llibertària: la participació.

Agurrelj

+ Suma-t'hi

A partir de gener de 2010 Il·lucrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ pàgines + continguts + actualitat + anàlisi

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana** (Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí i Josep Torres. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlu Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. Informàtica: Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimarts tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat. **Redacció i subscripcions a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: jtorres@cgt-balears.org. **Catalunya,** www.revistacatalunya.cat, 8a època, Dipòsit Legal: B 36.887-1992. **Papers,** 3a època, Dipòsit Legal: PM 1.177-2005. *No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.*

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la **Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal** la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447, jtorres@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya". Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

Aquest número s'ha tancat el dilluns 15 de gener de 2010

"La CGT de Catalunya col·laborarà amb les associacions i organismes pertinents, mitjançant el Servei Sindical de Català, que possibilitin un major coneixement i ús del català entre els seus afiliats i afiliades, fins a assolir la seva normalització efectiva"

Article 10è dels Estatuts de la CGT de Catalunya"

Una cruïlla en la Unió Europea

La CGT davant la presidència Espanyola de la U.€.

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Un semestre europeu per a l'engegada del Tractat de Lisboa i acabar d'ofegar en la crisi als treballadors". El govern de Zapatero ha entrat en el semestre de la Presidència de la Unió Europea com un elefant en una terrisseria. En primer lloc, amenaça amb sancions als estats que no compleixin amb els comptes del Pacte d'Estabilitat, és a dir, reduir el dèficit al 3% i el deute públic al 60%. En segon lloc, es reuneix en els inicis de la seva presidència, amb els màxims exponents de l'empresariat europeu (ERT), un club de selectes empreses transnacionals, per a veure com s'aplica l'estratègia

2020 de la Competitivitat i com potenciar el model desarrollista que segueix plantejant el capitalisme "europeu".

Com veiem, les prioritats de la UE, la seva Comissió, el seu Consell, la Presidència espanyola en aquest semestre, pretenen avançar en el mateix model productiu consumista que ens ha conduït a la crisi sistèmica que patim els treballadors i treballadores, evitant iniciar o possibilitar el més mínim gir que enguigi un nou model econòmic, social i productiu, que garanteixi una vida digna per als 500 milions de persones que habitem aquesta denominada "Unió Europea".

La UE aborda les seves polítiques de creixement, en un context social, laboral i mediambiental:

- on més de 80 milions de persones són pobres, és a dir que el 17% de la població de la UE viu sense recursos bàsics, inclosos 19 milions de nens;

- la seva població parada arriba al 10%, tenint l'estat espanyol el rècord amb 4,2 milions de persones i en augment;

- les emissions de gasos d'efecte hivernacle, no només no s'han reduït segons l'acordat a Kyoto, sinó que han augmentat, generant una política suïcida contra el planeta;

- les llibertats són restringides en la mateixa mesura que augmenten les polítiques de control per a assegurar el seu model capitalista;

- en el terreny laboral, el Tribunal Europeu de Justícia (TJCE) ha limitat seriosament el dret de vaga,

condicionant-lo a la competitivitat; - el dúmping social s'ha constituït en el model social-laboral en els desplaçaments dels treballadors en el mercat interior;

- l'aplicació i entrada en vigor de la Directiva de Serveis (Bolkestein) amenaça seriosament l'educació superior, la sanitat i serveis essencials com l'aigua, etc.

L'estratègia 2020, fent desaparèixer la retòrica de la "sostenibilitat", mostra les misèries d'un sistema i uns polítics que han lliurat al "mercat lliure", la defensa del bé públic i l'interès general. El principi rector de la política és el mercat i totes les mesures que són capaces de plantejar-nos són d'explotació salvatge: les relacions econòmiques de lliure competència i lliure circulació dels diners, les relacions comercials de protecció de les multinacionals en els seus intercanvis desiguals i injusts amb la resta del món, l'aposta decidida per la "financiarització" de l'economia.

Els polítics de la UE, els financers, banquers, gestors, transnacionals,

especuladors... són els responsables d'aquesta impunitat, responsables de l'enfortiment del model productiu desarrollista, responsables del malestar social, de la descohesió i desigualtat social sense precedents, de les amenaces serioses que pateix la continuïtat de vida del planeta.

CGT segueix instant a les persones treballadores, desocupades, precaritzades, als joves, als immigrants, a estudiants, a la societat civil organitzada i marginada, a oposar-se a aquestes polítiques i a expressar, cridar i exigir en el carrer, amb mobilitzacions i lluites, que el model de producció i distribució de béns i serveis, anomenat capitalisme, ha de ser substituït per altre model, on valors com el repartiment i drets socials per a tots i totes, siguin el motor del desenvolupament.

Una altra Europa és possible, igual que un altre món, a condició que els milions de persones perjudicades (la majoria social) lluitem per això. Ni un pas enrere cap a la Vaga General.

Si un cec guia un altre cec... (apunts sobre la presidència espanyola de la UE)

Pep Juàrez, Secretari d'Acció Sindical de CGT-Balears

«Si un cec guia un altre cec, ambdós cauran en el mateix clot.»
(cita bíblica)

A inici de 2010, les principals dades socials en l'Estat espanyol són realment aclaparadores: més de quatre milions de persones aturades (20% de la població activa) i en augment, duplicant la taxa de la UE; precarietat generalitzada, amb més d'un terç dels ocupats amb contractes temporals, i una protecció social que no deixa de disminuir, 21,1% del PIB (23,4% en 1993), que retrotrau la diferència amb l'eurozona (de mitjana, un 27% del PIB comunitari) als temps del final de la dictadura franquista. I tot això a pesar dels estímuls com l'aplicació de la Llei de Dependència o les importants partides addicionals, destinades al subsidi d'atur, davant l'espectacular increment del nombre de desocupats. Mentrestant, i a pesar de la muntanya de diners posada a la seva disposició, els bancs mantenen el crèdit congelat, destruint el teixit productiu i generant atur, i continuant amb l'obtenció de grans beneficis especulatiu, en línia amb altres grans empreses del país, sense que cap govern hagi gosat posar-los la més mínima trava.

Aquesta és la factura de la crisi, a càrrec dels treballadors i treballadores, i també és la credencial amb la qual accedeix el govern de Zapatero a la presidència semestral de la UE. Si algú albergués la més mínima esperança que aquesta presidència de torn, governant un partit que es diu socialista i obrer, aportés un punt d'inflexió en benefici dels treballadors, la pot anar rebutjant. La construcció europea sempre l'hem pagat els de baix, i en el cas espanyol amb especial rigor: en els anys 80 i amb el govern de González, l'entrada en la UE va suposar la desertització industrial, i Espanya es va convertir en un país de serveis, el cambrer d'Europa, aturat o temporal. En els noranta es va fer un volt de rosca més, i el compliment amb Maastricht va anar a càrrec de més atur, més contractes precaris, greus retallades de la despesa social i privatització massiva de serveis públics. Finalment, la introducció de la moneda única, a part d'un sever encariment de la vida per a la població, es va saldar amb pèrdua de més drets, especialment per mig de retallades de la despesa pública. Els governs, tant del PSOE com del

PP, han obeït sempre als mateixos dictats, i l'actual presidència espanyola de la UE no serà una excepció: el programa ha estat consensuat entre aquests dos partits, als quals se'ls han afegit la dreta nacionalista de CiU i PNB.

La recent entrada en vigor del Tractat de Lisboa, imposat sense consulta als ciutadans, amb l'excepció de "l'error corregit" irlandès, situa el govern de Rodríguez Zapatero davant la seva principal "tasca" presidencial: consolidar un entramat dirigent, mancat de legitimitat democràtica. La Comissió Europea, presidida per Durao Barroso (el mateix que va exercir d'amfitrió en la "cimera de les Açores", de Bush, Blair i Aznar, per a la invasió de l'Iraq), i amb greus sospites de corrupció sobre diversos dels seus membres, tria Joaquín Almunia com a "home fort" (vicepresident i comissari de la competència), un buròcrata col·locat a Europa després que, encapçalant les llistes del PSOE en 2000, fes possible la majoria absoluta d'Aznar. El recent nomenament de la presidència permanent, encapçalada per Van Rompuy (qui, com i per a què han triat a aquest?), és l'última peça del muntatge institucional de la UE, cada vegada més allunyat de la ciutadania. Mentrestant, organismes com el Banc Central Europeu, fora del més mínim control democràtic, seguiran dictant la política monetària al gust de les grans fortunes, i injectant diners públics per a salvar banquers i grans empreses.

Aquesta és la fórmula per a sortir de la crisi compartida per Zapatero, i aquest és el projecte d'Europa que defensa. Un projecte que va derivant perillosament cap a un esgüero antisocial. És en aquest espai europeu on circulen lliurement les transaccions especulatives del capital, però on s'impedeix el dret humà a la lliure circulació de les persones. Les mesures racistes, com la "directiva de la vergonya", i els governs que les apliquen, provoquen milers de morts en les pasteres i en les fronteres, i greus agressions als drets humans en conflictes prenyats de xenofòbia. És en aquesta Europa del capital on les conquestes laborals són sacrificades, mitjançant l'augment de la productivitat i la destrucció d'ocupació, en l'altar de la "flexiseguretat", i des d'on es governen les nostres vides mitjançant altres directives (Bolkestein, 65 hores, Bolonya, etc.), orientades exclusivament a l'obtenció del benefici, a la privatització de serveis, a la mer-

cantilització de l'ensenyament, a la retallada dels drets dels treballadors i dels pobles d'Europa, i a la destrucció del medi ambient.

L'estructura de la Unió Europea ha estat dissenyada com un instrument per enfortir les regles de joc del gran capital, sense descartar la seva faceta més agressiva, la del domini militar. Va caient progressivament la careta d'un suposat "pacifisme", alternatiu al model nord-americà. De fet, l'ampliació de la UE als 27 ha suposat, per a molts dels països de l'est europeu, transitar per l'antesala de l'ingrés previ en l'OTAN. Els projectes de la indústria armamentística (gairebé tots, per cert, amb participació espanyola) cada vegada tenen més espai en l'agenda europea: "Eurofighter", "Airbus A-400", "Tifón", etc., i les intervencions d'agressió neocolonial als països del sud, sota eufemismes com "accés als recursos energètics globals" (Somàlia, Afganistan?), jalonem els discursos agressius de dirigents com Àngela Merkel. Mentrestant, cada vegada és més evident la incondicional submissió europea als dictats del Pentàgon, a l'agressió sionista sobre el poble palestí o a l'ocupació marroquina del Sàhara Occidental.

No sembla, per tant, que els treballadors i els ciutadans, tant europeus com de la resta del món, puguem esperar ser positiu de la presidència espanyola, ni tampoc de la pròpia UE. Les organitzacions socials que s'han vingut mostrant més actives contra aquesta Europa del capital i la guerra, ja han començat a obrar en conseqüència, i s'estan coordinant esforços per a oposar, a aquest model d'Europa que ens imposen, "la solidaritat entre els pobles, entre les diferents lluites i entre les persones", amb un ampli calendari de mobilitzacions a favor dels drets socials, al llarg del semestre. El nombre d'entitats convocants no atura de créixer, així com les accions a desenvolupar. De fet, si algun avantatge té la presidència espanyola de la UE, és l'oportunitat de posar en escena tot un calendari de "cimeres alternatives" oposades a les convocades "oficialment", en l'Estat Espanyol, al llarg d'aquests sis mesos: energia i medi ambient (Sevilla); treball (Barcelona); defensa (Palma); Amèrica Llatina i Carib, Afganistan, etc., en el cim UE-EEUU (Madrid); agricultura (Mèrida), etc., són només una part de les cites previstes. De la força social que siguem capaços de generar en elles depèn, en gran mesura, el futur de tots i totes.

...Crisi?

1.300.000
persones sota el llindar de la pobresa a Catalunya
(Informe d'Inclusió Social a Espanya, 2008)

12.709.000.000 €
beneficis de la banca espanyola entre gener i setembre de 2009
(Asociación Española de Banca (AEB), desembre 2009)

452.921
habitatges buits a Catalunya

607.200
aturats i aturades

FSCat

"Què és pitjor robar un banc o fundar-lo?"
(Bernot (bercht))

Fòrum Social Català
30 i 31 de gener de 2010 | Universitat de Barcelona
contra la seva crisi, les nostres solucions
<http://fscat.blog.pangea.org>

FSCat Un altre món és possible
(Fòrum Social Català)

Els moviments socials es mobilitzen davant la presidència espanyola de la Unió Europea

Rojo y Negro

Amb motiu de la presidència espanyola de la Unió Europea, desenes d'organitzacions de l'Estat espanyol, entre elles la CGT, han decidit unir les seves forces per a expressar una vegada més la seva repulsa davant el projecte capitalista i neoliberal que representa la UE. Aquestes organitzacions estan coordinades amb altres de la resta de la Unió i d'Amèrica Llatina.

La UE ha demostrat ser un entramat institucional antidemocràtic al servei dels interessos de les multinacionals i de les elits dels estats membres. Serveixi d'exemple l'orientació economicista i contrària als drets socials bàsics del Tractat de Lisboa, aprovat sense consultar a la ciutadania (excepte a Irlanda, per imperatiu legal).

Per a servir a aquests interessos, la UE no dubta a rebaixar les condicions laborals i a facilitar els acomiadaments i la destrucció d'ocupació, com demostra la doctrina de la "flexiseguretat". Igualment, defensa amb tot el seu aparell diplomàtic les estratègies comercials i empresarials abusives de les empreses europees en països del Sud. Les organitzacions signants rebutgen les pressions a les quals la UE sotmet a tercers països perquè signin els tractats comercials, mal ano-

Accions previstes

Entre les accions de resposta que s'ha previst donar en relació als diferents esdeveniments que tindran lloc durant la presidència espanyola de la Unió Europea hi haurà les següents:

15-16 de gener

El Fòrum Alternatiu a la reunió dels ministres d'energia i medi ambient a Sevilla.

27-28 de gener

Fòrum Alternatiu a la reunió de ministres de treball a Barcelona i mobilitzacions.

17-19 de maig

Es descriuen els actes més endavant, en paral·lel a la reunió de la Unió Europea, i Amèrica Llatina i Carib.

25 de maig

Mobilitzacions contra la presència de tropes de la UE i EEUU a Afganistan coincidint amb la cimera UE-EEUU de Madrid.

30 de maig al 1 de juny

Mobilitzacions centrades en la reforma de la PAC i contra els transgènics en paral·lel a la reunió de ministres d'agricultura a Mèrida.

6-7 de juny

Fòrum Alternatiu i mobilitzacions a la reunió de la Regió Euromediterrànea a Barcelona.

Data per determinar

Mobilitzacions centrades en el dret a l'autodeterminació del Sàhara coincidint amb la cimera UE-Marròc de Granada.

Mobilitzacions a Madrid

A Madrid s'està organitzant, des de les xarxes "Enlazando Alternativas" i "Contra la Europa del capital i la guerra, y sus crisis. Por la solidaridad entre los pueblos" un ampli ventall de respostes que congregaran milers de persones i centenars d'activistes llatinoamericans i de la resta de la Unió Europea.

El calendari d'activitats és el següent:

14 de maig

Arribada a Madrid de les marxes contra l'atur i l'exclusió. Inici del Tribunal Permanent dels Pobles que jutjarà les accions de les multi-

nacionals europees a Amèrica Llatina i Carib i la correspondència de la UE.

15 de maig

Tribunal Permanent dels Pobles. Fòrum Alternatiu a la reunió oficial.

16 de maig

Mobilització per la solidaritat entre els pobles. Assemblea de Moviments Socials de la UE i Amèrica Llatina i Carib.

17-19 de maig

Accions directes noviolentes centrades en la Cimera oficial.

me" i d'expoli, tant de la naturalesa com de les poblacions del Sud. En paral·lel a aquest suport explícit als interessos de les elits, es produeix una desprotecció premeditada de les ciutadanes i ciutadans europeus. Les organitzacions signants denuncien una vegada més el desmantellament i la privatització dels serveis públics promoguda per la Comissió Europea. Els serveis pú-

és reprovable la política de la UE sobre les fronteres. Amb diferents directives aprovades es pretén fer de la UE una fortalesa on els diners i els béns puguin moure's lliurement, mentre que a les persones immigrants se'ls posen barreres que violen els drets humans. Manifestem la nostra especial repulsa davant la Directiva de Tornada, rebatejada com "de la Vergonya".

Igualment, el discurs ambientalista de la UE no deixa de ser paper mullat que es queda en no-res, o molt poc, a l'hora de prendre mesures concretes. Una vegada més, els beneficis del capital estan per sobre dels drets dels pobles, les persones i la resta d'éssers vius.

Al ser una estructura creada amb l'objectiu d'enfortir les economies capitalistes i de millorar la competitivitat, com bé reflecteixen l'estratègia "Europa Global competint en el món" o la Directiva "Bolkestein", totes les polítiques europees

en matèria de transports, d'agricultura, de finances, d'educació... se supediten a l'objectiu econòmic i es concreten en un major expoli del mediambient.

La UE és insostenible social i ambientalment. Creiem en la solidaritat entre els pobles, entre les diferents lluites i entre les persones. Per això, al llarg del semestre de la Presidència espanyola de la UE convocarem diverses trobades i accions per a analitzar a la UE, denunciar la injustícia estructural que tanca i crear alternatives.

TREBALL-ECONOMIA

Des de l'esquerra s'ha de defensar que l'objectiu de allò públic és la rendibilitat social, no el econòmic

Privatitzar un servei públic significa reconèixer el fracàs de la seva gestió

El Ministeri de Treball incompleix els seus propis compromisos i aprova els ERO de l'empresa multinacional Roca

Secció Sindical
CGT Roca

Això implicarà un màxim de 629 acomiadats i un mínim de 504, així com la suspensió temporal per un any d'altres 200 treballadors.

Des de la Secció Sindical de la CGT a Roca valorem negativament aquesta Resolució i no entenem com l'Administració accedeix a les peticions de la multinacional Roca, en lloc d'escoltar les peticions dels treballadors.

Encara estem recuperant-nos del cop rebut en el dia d'ahir, i analitzant els motius exposats per a accedir a la seva aprovació. Com primera mesura, CGT ha sol·licitat a la resta de Sindicats una convocatòria urgent del Comitè d'Empresa amb l'objectiu de convocar immediatament una Assemblea general de treballadors/es.

Des de CGT anunciem que continuem la lluita i proposem iniciar accions contundents per a mostrar el nostre més profund rebuig a aquesta barbàrie, que com ens hem cansat de repetir és simplement una deslocalització de produccions a països on el benefici empresarial és més gran.

Les condicions autoritzades per a l'extinció dels contractes de treball es divideixen en dos:

1.- Prejubilacions a partir dels 53 anys, amb un 90% del salari net i una pujada anual del 1,5%.

2.- Els treballadors afectats que no compleixin els requisits per a acollir-se al pla de jubilitacions, percebran una indemnització bruta de 45 dies per any de servei amb un topall de 42 mensualitats.

CGT no es quedarà aturada ni a nivell jurídic ni a nivell sindical i batallarem on, com i quan sigui necessari per a demostrar que Roca tan sols busca l'augment dels seus ja enormes beneficis i anteposa la seva avarícia als interessos dels seus treballadors, que amb enorme esforç i sacrifici durant molts anys són els que han contribuït a que aquesta multinacional avui sigui la número 1 a nivell mundial en el sector d'habitacions de bany.

Més informació

www.cgt-roca.com

Vaga i concentracions a l'ICS el 21 i 28 de gener

Federació Sanitat CGT Catalunya

La vaga, per al personal de l'Institut Català de la Salut (Hospitals i Atenció Primària), estava convocada per la retirada de la nova borsa de treball i el reconeixement del solapament d'horaris retribuïts per infermeria i auxiliars d'infermeria. El 21 de gener, a més de la vaga, es van convocar assemblees a les portes dels centres de treball. El 28 es va fer una concentració a l'ICS Balmes de Barcelona.

El perquè de la vaga

Des de fa més de dos anys les treballadores i els treballadors de l'ICS estem patint la nova Llei 8/2007, del 30 de juliol, de l'Institut Català de la Salut (transformació en empresa pública) aprovada al Parlament de Catalunya. Són clars exemples de privatització la nova borsa de treball, l'obligatorietat de treballar gratis un nombre elevat d'hores a l'any a conseqüència de la falta de solapament entre torns, el "presentisme", irregularitats relacionades amb les DPOs, les excessives càrregues de treball, la privatització de serveis, etc. Aquesta situació ha provocat que la CGT hagi emprès diferents accions per mostrar el seu rebuig: realitzant assemblees, concentracions i recollides de signatures, i boicotejant el sopar del 25è aniversari de l'ICS. Per tant, ja era hora d'accions contundents davant el nefast rumb que els nostres polítics han decidit posar ja a la gairebé moribunda qualitat assistencial de la sanitat pública catalana. És per aquest motiu que la CGT va convocar la del 21 i 28 de gener de 2010.

Sobre la Borsa de treball

Davant el pacte sobre la borsa de treball, signat el 19 de maig de 2008 entre l'ICS i els sindicats CCOO, UGT i SATSE, el sindicat CGT considera, denuncia i planteja que:

1.- La centralització i el control exclusiu del seu funcionament per part de la pròpia administració i dels tres únics sindicats signants atorguen a l'administració suficient poder per manipular al seu desig la borsa de treball i el moviment intern i exclouren, com a les empreses privades, a qui pel motiu que sigui no li agradi. CGT proposa la implantació de mecanismes que permetin la transparència de la

borsa de treball per tots els treballadors implicats i agents socials, i no sols pels "sindicat-amics" de l'ICS, és a dir, CCOO, UGT i SATSE.

2.- Aquest pacte dona a l'empresa la possibilitat d'avaluar el personal de forma arbitrària i unilateral, amb criteris absolutament subjectius. El pes d'aquesta avaluació representa, ni més ni menys, que el 50% de la nota final!

3.- Per altre banda, molts i moltes treballadors i treballadores s'estan trobant amb la sorpresa de que estan sent avaluats per comandaments intermedis amb els qui han treballat. Els mateixos comandaments intermedis ens expliquen no haver estat formats per la pràctica d'un mètode d'avaluació tan ambigu com el que proposa aquest espantós acord.

4.- Segons el pacte, els contractes inferiors a tres mesos poden ser oferts per l'empresa al seu desig, sense cap tipus de control o limitació. CGT proposa la regulació a través de la borsa de treball de tot tipus de contractació o nomenament.

5.- El pacte elimina la circular 9/90, fent desaparèixer la promoció interna. D'aquesta manera, els treballadors i treballadores amb plaça a l'ICS estan en igualtat de condicions que el personal temporal a l'hora d'accedir a un lloc de treball d'una altra categoria profes-

sional. CGT proposa el restabliment de la promoció interna, com estava establert a la circular 9/90.

6.- La màniga ampla donada a l'administració per l'elecció de treballadors que ocupin llocs de treball específics a través de la utilització de "perfils" professionals, tant a la borsa de treball com al moviment intern, és altre dels punts controvertits d'aquest pacte. CGT proposa establir la màxima limitació de la capacitat de les direccions per l'establiment de "perfils".

7.- A conseqüència d'aquesta situació que al final denota la incompetència i el patent desconeixement tècnic dels qui van proposar aquest sistema d'avaluacions, a més de la falta de compromís i la responsabilitat dels sindicats que a la lleugera el van signar, trobem avaluacions manifestament desbaratades que, sovint, distancien molt treballadors amb característiques laborals semblants. Això només aconsegueix crear un clima laboral irrespirable, amb les nocives conseqüències que això suposa a la sanitat pública, als seus treballadors i, el que és pitjor, als pacients i usuaris.

8.- Considerant les barbaritats del pacte aquí qüestionades, CGT proposa l'anul·lació de totes les avaluacions realitzades, així com la renegociació global del pacte.

Sobre el solapament d'horaris retribuït

L'ICS no té en compte la necessitat d'un temps de trobada entre el professional que passa el "parte" i qui el rep, cosa que fa que coincideixi l'horari laboral de l'inici de la jornada d'un torn amb el del final del torn anterior. Les infermeres i auxiliars d'infermeria dels hospitals de l'ICS, dirigides per la seva moral personal i per la deontologia professional, busquen garantir la seguretat dels pacients al seu càrrec quedant-se a passar el "parte" fora de la seva jornada laboral. Això determina que realitzin un important excés de jornada anual que no els és reconegut, retribuït o recompensat, la qual cosa vol dir que treballen gratis moltes hores a l'any. Així, CGT reclama el reconeixement per part de l'administració del temps destinat al "solapament" entre torns. Finalment, CGT també reclama la retirada de l'ítem "presentisme" (absentisme) de les DPO.

Entenem que cal impedir que els millors llocs de treball siguin ocupats per gent escollida a dit pels caps. Cal dificultar que l'ICS es carregui el principi constitucional d'igualtat, mèrit i capacitat per a l'ocupació de llocs de treball públics. En defensa de la sanitat pública, hem d'aturar les privatitzacions.

Per a més informació:

www.cgt-sanitat.org

La lluita exemplar de la plantilla de Seat

Seccions Sindicals
CGT Grup Seat

Les mobilitzacions a Seat històricament han estat sempre encapçalades pels treballadors de producció, possiblement perquè sofreixen el treball físic i cobren menys salari. El costum ha estat que la majoria dels tècnics han evadit mobilitzar-se davant els conflictes, pensant que a l'estar "prop de l'empresa" tenien més seguretat. Així ha semblat gairebé sempre, ja que l'empresa ha potenciat la diferència amb millors condicions al col·lectiu cridat de "coll dur".

Hem de felicitar-nos tots els treballadors i treballadores de Seat per l'exemplar lluita unitària portada a terme entre el 19 i el 23 de gener. Aquest exemple ens reforça encara més a la CGT en la seva tasca i compromís sindical.

La CGT sempre hem cridat a la unió de tots els treballadors/es tant de producció com d'oficines perquè l'empresa busca el benefici a costa de tots/es nosaltres:

- En el col·lectiu de producció, amb uns augments de ritmes de treball, pel sistema de Producció Seat (SPS) que afecten cada vegada més directament a la salut.

- En indirectes i tècnics, amb el Treball en Equip i assumint més càrrega de treball cada dia, sense una descripció clara de tasques del seu lloc de treball.

La CGT sempre hem avisat que els objectius insaciables de beneficis de les empreses no distingirien entre col·lectius. La Direcció de Seat va decidir portar a terme una agressió en tota regla. Una acció coordinada amb les pretensions de la patronal espanyola, que porta anys demanant eliminar els condicionaments de la legislació per a poder acomiadar lliurement, de manera salvatge si fa falta.

A la fi de desembre el nou President va anunciar a tots els sindicats la seva pretensió de "donar una puntada de peu als mals remers". Des de la CGT avisem a l'empresa que provocaria un conflicte, i realitzem continuats esforços amb els sindicats majoritaris per a donar una resposta contundent de tots els sindicats, i intentar detenir aquesta barbaritat. Sense poder arribar a un acord de mobilització arribem al 11 de gener, quan l'empresa aplica unilateralment l'acomiadament de 115 companys/es amb les condicions de pre-jubilació de l'acord de 2007. Vam tornar a insistir als sindicats majoritaris de la necessitat de respondre i sol·licitem Ple del Comitè.

El 18 de gener es comença a acomiadar a desenes de companys/es,

amb la inacceptable i injustificable causa del baix "rendiment", fins a arribar als 291. Però la realitat desmenteix la campanya pública de Seat que això era només per a "quatre directius" i els afectats es veuen en oficines i en tallers, entre la mà d'obra.

El procés de mobilitzacions s'inicia a Zona Franca el 19 de gener i s'estén a tots els centres de Seat. Després de cinc dies de mobilització, a última hora del 22 de gener arribàvem a un preacord per al reingrés immediat de 24 companys/es i la possibilitat de reingrés per a tots aquells que triïn, aquesta vegada lliurement, si accepten l'acomiadament amb els 60 dies ja signats o entren en un pla de reingrés, amb formació, fins a juliol de 2011. D'aquest acord ha quedat exclòs el Personal Extra Conveni (PEC) i la plantilla de Seat-Sport.

El dia 25, en una assemblea de més de tres hores, totalment democràtica i participativa, els afectats van acceptar l'acord per majoria. Aquella mateixa tarda la CGT del Grup SEAT vam aprovar la signatura definitiva d'aquest acord en Assemblea extraordinària.

La CGT hem signat aquest acord perquè:

- La negociació ha estat unitària i democràtica, recollint-se les propostes de la CGT.

- La decisió final ha estat presa pels propis afectats/des.

- A diferència del Pla Social del ERO del 2005 on es van pactar acomiadaments, aquest acord el que pacta és la retirada d'acomiadaments.

- Els treballadors, tant indirectes com directes, s'ha mobilitzat amb un objectiu clar: que els afectats poguessin triar lliurement i que el reingrés estigués assegurat. L'acord recull aquestes reivindicacions gairebé al complet.

- L'empresa ha hagut de rectificar i retirar acomiadaments.

- Les condicions de reingrés signifiquen una millora clara respecte a l'ocorregut en 2005, fruit del treball unitari de la plantilla i de tots els sindicats. S'assegura el reingrés en menys temps, qui vulgui podrà mantenir la seva antiguitat en l'empresa i tot el procés des de ja mateix, serà tutelat directament pels sindicats.

- A més de l'escrit en l'acord hi ha un gir important en les negociacions: per primer cop un president signa un acord i es compromet directament amb el seu compliment.

- El signat és conseqüència d'una mobilització exemplar i unitària.

El procés ha significat un canvi en l'actitud de la plantilla. Ha estat històrica la mobilització del col·lectiu indirecte que, per primera vegada, ha aconseguit parar la producció. La Mà d'Obra Directa, al principi sorpresos, han respost amb solidaritat a la plantilla indirecta a ZF i Gearbox, i de forma creixent a Martorell, iniciant el camí cap a la unitat de tots els treballadors. La confiança en aquesta empresa que compleixi els seus acords no és molta. Per això és imprescindible mantenir la unitat d'acció tant dels sindicats, com dels treballadors. La Comissió de Seguiment ha de fer complir els acords i aconseguir que tot aquell company que lliurement triï el camí del reingrés amb formació, entri com més aviat millor. Per davant ens queda molt treball, per als sindicats i per a tota la plantilla:

- La negociació d'un Pla de Prejubilitacions voluntari i el seguiment de les vacants que es produeixin per a reingressar a la totalitat de companys acomiadats com més aviat millor.

- El Conveni Col·lectiu, que haurà de forçosament contemplar una re-negociació de la congelació sala-

rial, davant l'incompliment de Seat del manteniment de l'ocupació.

- Aconseguir en aquest conveni una reducció del temps de treball, sense reducció de salari, per a recuperar més companys/es, i fins i tot realitzar noves contractacions.

- Un acord de qualificació professional del col·lectiu indirecte i TAS que contempli la descripció de tasques per a tots/as com únic mig objectiu de valoració.

- Parar els augments de productivitat en els tallers (RDEs, KVP, o com vulguin anomenar-los) fruit d'un Treball en Equip que, a més, l'empresa aplica al seu antull.

Per altra banda, els dies 21 i 22 es van portar a terme aturades a l'empresa Gearbox del Prat, pertanyent al Grup Seat, que fabrica caixes de canvi per a la pròpia Seat i tot el grup Volkswagen. La factoria va quedar pràcticament paralitzada. El motiu de les aturades va ser l'acomiadament de tres treballadors. Finalment, l'empresa va fer marxa enrere i va readmetre els tres treballadors acomiadats, fet que va ser valorat molt positivament per la CGT com un exemple de que la lluita de tota la plantilla de forma unànime i contundent dona bons resultats.

L'ALTRA REALITAT

Ni amb tu ni sense tu

Pepe Berlanga

Entre la fauna que habitem la CGT hi ha un rar especimen que desperta la seva letargia hivernal quan olora una presa. Aquest depredador sent com les seves neurones s'alteren, el cor li bomba gran quantitat de fluid vermellós, les venes se li inflen desmesuradament i l'adrenalina que origina li causa suggeridor plaer, arribant a similituds gairebé orgàsmiques.

Aquest ésser tan vigorós sent que el seu propòsit és protegir el ramat, conservar les tradicions de l'espècie i que no cal renovar-se.

Imaginem per un instant el perill que pel llinatge genera que ens barrege amb altres imperfectes que alterarien la puresa genètica de la nostra raça, ve a concloure.

Doncs bé, aquest ésser, característic de temps passats que imaginàvem oblidats, correteja alegrement per la geografia catalana. Recorre ingents quilòmetres per a aguitar els enemics. Es trasllada de la planura a la muntanya prenent airejar les impureses i perversions d'altres membres de la manada. Es fa acompanyar d'uns altres de la seva mateixa espècie que, si bé no resulten tan agressius -encara que no sempre és així- l'abrigallen i protegeixen.

En aquest camí té la caradura de catalogar els seus coterranis com un bloc monolític enfrontat a ell, l'únic versat en la veritat, això li permet alçar-se com insuperable i exclusiu abanderat. Per això, li urgeix equiparar els altres com els impurs, els quals han perdut pedigrí per tolerar ajuntar-se amb altres espècies per a arribar a metes comunes, sense entendre que l'evolució exigeix aquesta cooperació. De vegades minusvalora als qui considera els seus contrincants, tendint-los paranyes que, si no aconsegueix dissimular, cobeja reconduir arribant a culpabilitzar el seu imaginari oponent de les majors malifetes inimaginables, per que actuen en contra l'interès de la comunitat, arribant a alts nivells de fantasia que acaba creient-se a ulls clucs.

En les seves obstinacions arriba fins i tot a menysprear en privat a una part dels "seus", revelant clarament com els menysprea o com amb les seves actituds no contribueixen a que el seu anhel sigui un camí de roses, per sort ells desconeixen la seva hipocresia, no obstant això, alguns comencen a despartar-se del coma induït.

Ara bé, si els qui compartim espais comuns amb el referit subjecte no ens deixem acoquinar, exercim la nostra capacitat de decidir per nosaltres mateixos, acabarem d'arrel amb aquest problema, encara que no és menys cert que no serà tasca fàcil, però tampoc és impossible.

La privatització dels serveis públics

Helena Herrera
Sec. General CGT-Balears

El gaudi dels drets socials depèn de l'existència, el funcionament apropiat i l'accés en condicions equitatives de certs serveis públics. Aquests certs serveis públics, comunament són denominats serveis públics bàsics, entre els quals hi hauria per exemple, la prestació de serveis d'aigua potable i corrent, energia elèctrica, gas natural, lavabo i telefonia, la potestat de la qual és exercida per l'estat. No obstant això, i en clara vinculació amb la consagració dels drets socials i el concepte de dignitat humana, s'han teixit arguments entorn de la noció de serveis públics fonamentals, entre els quals hi ha, a més dels anteriors, l'assistència a la salut, l'accés a educació i ocupació decent com mitjans per a satisfer les condicions mínimes de vida adequada i decorosa i per tant el respecte i desenvolupament de la dignitat de tota persona.

Anant més enllà, la Carta de les Nacions Unides estableix en el seu preàmbul que els pobles de les nacions unides "[...] resolta reafirmar la fe en els drets fonamentals de l'home, en la dignitat i el valor de la persona humana [...] i [...] a promoure el progrés social i a elevar el nivell de vida dintre d'un concepte més ampli de la llibertat [...]"]", la Declaració Universal dels

Drets Humans al seu article 22 diu "la satisfacció dels drets econòmics, socials i culturals, indispensables a la seva dignitat i al lliure desenvolupament de la seva personalitat" com a estàndard mínim del deure de prestacions de tot Estat. Així mateix l'article 25 consagra el dret de tota persona "a un nivell de vida adequat que li asseguri, així com a la seva família, la salut el benestar i especialment l'alimentació el vestit, l'habitatge, l'assistència mèdica i els serveis socials necessaris"; i en el seu article 26 assenyala el dret a l'educació gratuïta i obligatòria de la instrucció elemental i fonamental i l'accés en condicions d'igualtat als estudis superiors, destacant que l'educació "tindrà per objecte el ple desenvolupament de la personalitat humana", per tant la noció de serveis públics, efectivament passa per una relació amb de dret i en aquest cas amb els drets humans.

Mentre que d'una banda tenim declaracions universals que ens "emparen" quant a l'accés als serveis públics bàsics, a Europa, la privatització d'aquests serveis públics avança de forma implacable en tot el continent, la pregunta a fer-nos és com ens afecta aquesta situació a la ciutadania, i específicament a les dones? , quines possibilitats de participació en les decisions tenim com subjectes beneficiaris? La veritat és que vistes les darreres ac-

tuacions i propostes sobretot del Pacte de Lisboa,... els i les ciutadans no tenim cap possibilitat de participació directa, més enllà de la participació a les eleccions.

Lo preocupant és l'escenari que se'ns presenta ja que les línies polítiques dels estats suposen idear mesures per a la satisfacció de les necessitats socials de les persones des de la visió de la mercantilització dels serveis públics bàsics per la submissió pragmàtica dels governs nacionals ja siguin de dretes o d'esquerres als interessos econòmics dels centres financers internacionals i les empreses transnacionals que gestionen lo públic des de la lògica dels negocis corporatius (privatitzacions de béns públics, acomiadament de personal i contractació de serveis privats en tota l'estructura governamental, subcontractacions etc.) més que en funció del benestar real dels ciutadans. La integració en la Unió Europea està significativament assumint les directives neoliberals que ataquen directament al manteniment dels serveis públics com, per exemple, la directiva Bolkestein, segons la qual tots els serveis públics s'haurien de liberalitzar i sotmetre's a les lleis del mercat capitalista, al criteri de la competitivitat i el benefici empresarial. Així, després d'una planificada campanya de desprestigi i deteriorament dels serveis públics, es procedeix a la seva priva-

tització.

L'argument per cobrir les necessitats dels consumidors, millorar l'eficiència de les finances públiques i crear un mercat europeu comú que permeti la lliure circulació d'empreses, professionals i treballadors/es; polítiques d'aquest tipus comporten privatitzar serveis històricament garantits i protegits per l'estat, despuntant així la població d'un control democràtic sobre la forma que es gasten els seus impostos, sense recordar que el desenvolupament d'un bon sistema de serveis públics representen el millor model de gestió dels drets socials. Però aquesta reducció de la democràcia té a veure directament amb la reestructuració econòmica de l'estat en funció del sistema econòmic neoliberal de cobertura mundial que, entre altres efectes negatius per a la població, genera actituds cada vegada menys solidàries en la cultura política i menys responsabilitat social en l'aparell governamental.

És una realitat que a les nostres societats occidentals els mercats capitalistes han aconseguit convertir-se en l'epicentre de l'organització social i han erigit l'economia com únic principi de realitat; això ha estat possible, en gran mesura, per la seva habilitat per camuflar la realitat i convèncer-nos perquè veiéssim només allò que havíem de veure: que la demanda de les ne-

cessitats socials bàsiques per qüestions d'optimitzacions públiques és tenen que cobrir també des de lo privat per raons de arribar al major nombre de poblacions i aquesta idea que ha anat calant a la societat que acceptem (perversament) el pagament per accedir a determinats serveis. Pensions, sanitat, protecció per atur, dependència, educació, propietat intel·lectual, patents, aigua, polítiques contra la pobresa i l'exclusió, etc. L'Acord General sobre el Comerç de Serveis i la Directiva Bolkenstein promou la privatització i comercialització generalitzada de tots els serveis públics. Tot això vol dir que la vida, i la cura de les persones depenen de serveis públics cada vegada mes mercantilitzats i exemple més que patent es la Seguretat Alimentària como dret fonamental "La sobirania alimentària és el dret dels pobles a una alimentació saludable i culturalment apropiada, produïda ecològicament i amb mètodes sustentables, i el seu dret a definir els seus propis sistemes alimentaris i agrícoles" segons la Declaració de Nyéléni.

Aquest afany privatitzador dels estats europeus que s'aplica als diferents sectors productius fa que els efectes en relació al gènere siguin molt mes agressives i tendeixin a precaritzar encara més la situació de les dones en tots els àmbits, tant en el públic com en el privat.

Efectes de la privatització dels serveis públics en relació al gènere

En general, ens trobem freqüentment tres aspectes relacionats amb el gènere: la privatització és més perjudicial per a les dones treballadores dels serveis privatitzats i es torna un col·lectiu molt més vulnerable precaritzat i factible d'ésser explotat. La privatització significa, entre altres coses, que les tarifes puguen pel que els més afectats són les persones que es troben en risc de exclusió social que no poden accedir als recursos (sanitat, educació, serveis bàsic...) especialment les dones i les llars monomarentals amb càrregues familiars. La privatització desconeix i ignora el plantejament amb enfocament de gènere

re dels drets socials i l'accés als serveis públics.

Des de l'esquerra s'ha de defensar que l'objectiu de allò públic és la rendibilitat social, no pas l'econòmica, i satisfer les necessitats de les persones, mentre que el privat busca el benefici econòmic del empresariat. Que lo públic cerca la protecció social i la redistribució de la riquesa de forma col·lectiva mentre que el privat busca la rendibilitat, l'eficàcia i la competitivitat des de l'interès individualista. El públic garanteix drets salarials, laborals, socials, repartiment de la riquesa, una major justícia, igualtat i solidaritat social mentre que des del privat no hi ha redistribució social. Privatitzar un servei públic significa reconèixer el fracàs de la gestió d'aquesta administració pública

pel que la recepta hauria de ser la dimissió d'aquests gestors públics més que la privatització. Un Servei Públic, ho és perquè la seva activitat està controlada públicament i està destinat a atendre necessitats col·lectives. Per extensió, s'ha de considerar com a serveis públics els serveis controlats públicament i destinats a facilitar l'existència i el funcionament de la resta de serveis.

Propostes

Mantenir i millorar els serveis públics i socials universals i de qualitat sota gestió pública. Recuperar els serveis externalitzats i/o privatitzats.

Eines de participació dels moviments socials y de la ciutadania en general reals a on el disseny d'a-

questes eines sigui participativa, amb pressupost amb perspectiva de gènere.

Obrir a la participació ciutadana d'organitzacions i col·lectius de dones i sobretot escoltar la veu de les dones a l'hora de la planificació de polítiques actives.

Garantir un accés objectiu i transparent a l'ocupació pública, amb unes condicions laborals, socials i econòmiques dignes per a les dones: a igual treball, igual salari. Eradicació de la cada vegada més elevada precarietat laboral en els serveis públics i socials.

Augment significatiu de la despesa i ocupació pública, i dels serveis socials i de protecció als col·lectius més desfavorits, en contraprestació als danys socials originats per les polítiques neoliberals.

QUI PAGA MANA

Treballar fins als 67 anys

Vicent Martínez

No deixa de ser curiós que en compte de reduir el temps de treball hagim de treballar cada cop més hores. Ara un govern socialista ha proposat retardar l'edat de jubilació als 67. Pot semblar raonable, en realitat són només dos anys més per una finalitat bona, mantenir el sistema de pensions, però hi ha varies consideracions a fer.

En primer lloc, ens hauríem de qüestionar que hi ha darrere d'aquests informes "objectius", molts finançats per la banca (gran interessada en ficar por a la gent sobre els sistema públic de pensions perque es faci assegurances privades). Són aquests informes interessats els que asseguruen que el sistema pot quebrar. Llavors, com són de reals aquestes dades que anuncien la quebra del sistema de pensions?

En segon lloc, acceptant que poguessin ser certes les conclusions d'aquests informes, no hauríem de qüestionar-nos altres coses abans? Es diu molts cops que hi haurà pocs treballadors en comparació als ancians que mantenir, però, en canvi, en poques ocasions es diu que el percentatge de població activa a l'Estat espanyol és molt baix respecte a altres països perque encara no s'ha igualat la participació entre homes i dones al mercat laboral. En resum, hi treballa menys part de la població en altres països europeus i això disminueix els ingressos.

La nostra pressió fiscal cap a les rendes altes i les de capital no és, precisament, de les més elevades d'Europa i això repercuteix en els ingressos de l'Estat. A més, estem en un mercat laboral per a joves: una economia que només vol joves al treball per pagar-los poc. Com van a treballar fins als 67 si als 50 ja tenen problemes? Qui va a pagar les pensions, els mileuristes? O ens plantejem pujar els impostos del capital, augmentar l'activitat econòmica, crear treball de qualitat i ben pagat i evitar un mercat dual que es desfà dels grans i agafa joves per explotar-los... o retardar l'edat de jubilació als 67 anys no tindrà cap efecte d'estalvi real més enllà de retallar drets socials.

Hi ha determinades professions on treballar més enllà dels 65 seria possible sense un gran perjudici per a les condicions laborals: per exemple a moltes de les professions liberals. Però en aquelles en què es demana un ampli esforç físic com ara albanyl, camioner, etc on pot ser s'hauria fins i tot de baixar als 60? I per últim, no anem molt equivocats si pretenem fer treballar a un de 65 al mateix ritme que un jove de 25. No hauríem de regular d'una forma diferent i més segura per al treballador el mercat laboral?

Prou acomiadaments al sector del metall

FEMEC-CGT

La Federació del Metall de la CGT ens dirigim a la població per a rebutjar la política que pateixen els treballadors de la indústria del metall amb innombrables expedients d'acomiadaments i de suspensió temporal de contractes. Els ingents beneficis obtinguts per les empreses en els últims anys estan en les butxaques dels empresaris i multinacionals. Però quan s'ha produït la crisi, provocada per l'avarícia i la sobreproducció a la qual ens han dut el gran engany de la competitivitat, ells es queden amb els diners mentre els impostos de tots nosaltres es dediquen a pagar una reestructuració que du molta gent a l'atur amb poques expectatives de solució. Els sindicats grans, es limiten a acceptar els acomiadaments o pactar ERO temporals. Pitjor encara, no donen la necessària resposta de mobilització que mereix la prepotència de les empreses i no plantegen alternatives a favor dels treballadors. La CGT entenem que aquesta situació mereix una resposta contundent contra els empresaris. Per això en els nostres congressos hem aprovat dues grans línies d'actuació:

- Que la crisi la paguin els rics: ells han estat els que l'han creat amb l'especulació i els grans pilotassos econòmics a costa de la precarietat de milions de persones. Per això l'única sortida perquè paguin ells és la reducció de jornada sense reducció de salari. Si no hi ha treball per a tots es reparteix però permetent que puguem viure en condicions dignes.

- Aconseguir aquest objectiu passa per una convocatòria de vaga general per impedir que se segueixi deteriorant la situació i, al contrari, els treballadors tinguem una garantia de futur per a nosaltres i les nostres famílies. Una vaga general contra els empresaris, contra l'especulació, contra la corrupció que aflora entre qui s'han enriquit en temps de bonança a la nostra costa.

La Federació del Metall de la CGT ens seguim mobilitzant recordant l'esperit de lluita que va significar la convocatòria de vaga general feta per tots els sindicats el 14 de desembre de 1988. Un esperit que alguns semblen haver oblidat. Però que la CGT no perd i demostra cada dia contra les direccions de les empreses.

Treballador, treballadora, pren consciència, no pensis que els capitalistes t'ajudaran a sortir d'aquesta crisi, lluita amb nosaltres, per les 35 hores setmanals ja, sense reducció de salari, i en el camí de les 30 hores setmanals. Aturem els acomiadaments.

La 'cosa nostra': llista dels polítics balears imputats en processos judicials

Llorenç Buades Castell

El 12 de desembre de 2009 més d'un miler de persones es manifestaren en una convocatòria espontània pels carrers de Palma per tal d'expressar el rebuig a la corrupció política. Dies després, el 29 de desembre, el Consell de Govern va aprovar la dissolució i liquidació del Consorci per al Desenvolupament Econòmic de les Illes Balears (CDEIB), una empresa pública vinculada a la presumpta xarxa de corrupció del PP. Un dia abans, el dia dels innocents, Eugenio Hidalgo i Jaume Massot ingressaven a la presó de Palma. El Tribunal Suprem havia confirmat la condemna de 4 anys per a l'exbatlle d'Andratx i de 3,6 per a l'excap de l'àrea d'Urbanisme del Consistori per construir un xalet il·legal. En qualsevol cas la major part dels polítics eviten la presó amb l'allargament dels processos i el pagament de les fiances, una situació que defineix perfectament que els efectes judicials no són els mateixos si els reus són rics, si són polítics, o són pobres.

Imputats del PP

Jaume Matas
Expresident del Govern, està imputat de nou delictes pel cas del velòdrom Palma Arena. La Fiscalia

estima que la quantitat abonada pel Palma Arena és de 79.905.905,80 euros. Una quantitat que sobrepassa, de lluny, els 48 en què estava pressupostat aquest equipament. La querrela criminal presentada al jutjat per la Fiscalia és ben clara: més de 22 milions d'euros pagats per la construcció del Palma Arena no estan justificats i 30 més no tenen certificat de final d'obra. Antoni Palerm, exdirector insular d'Esports va reconèixer ser accionista al 10% de l'empresa Tubos y Bloques Fiol SL (TBF), que va subministrar material per valor de 804.609 euros per a l'obra del Palma-Arena, de la qual el constructor Melchor Mascaró també n'era soci amb un 20%. L'empresa Melchor Mascaró va obtenir contractes polèmics per part del PP com el del Metro de Palma, i que amb motiu de les constants inundacions va generar el nom popular del "Litro". Segons el diari "El Mundo" (del 7 de gener de 2009), l'empresa SB Activos Agencia de Valores presidida per Fernando Areal, cunyat de Jaume Matas, va aconseguir un ingrés d'1,2 milions d'euros en un compte de valors del constructor. L'empresa Melchor Mascaró, amb govern s'encarrega de la construcció del IES Manacor, que està pressupostada en més de 8 milions d'euros, de la replantació d'arbres a

l'aparcament de Son Fuster Vell i ha cobert la Fase I del Pla E al carrer de Blanquerna. Cal destacar que Antoni Pasqual conseller d'obres públiques (UM) va ser soci del constructor al temps que com polític li atorgava contractes. Les gasolineres d'Antoni Pascual al llevant varen ser construïdes per Melchor Mascaró. El titular del Jutjat d'Instrucció número 3 de Palma ha dictat una providència, dins del procediment conegut com Palma Arena, en la que cita a declarar el 23 de març vinent en qualitat d'imputats a Jaume Matas, la seva esposa, Maria Teresa Areal; Fernando Areal i Bartomeu Reus. Al Palma Arena s'ha unit el cas Buckingham. El 24 de novembre de 2009, Joan Serra, constructor, va declarar que per la reforma del palau de Jaume Matas va cobrar 70.000 euros en metàl·lic i la resta "en negre" de mans del cunyat de Matas Fernando Areal, que era gerent del PP.

Fernando Areal
Exgerent del PP. Està imputat pel cas Palma Arena, inclòs el cas Buckingham. Cunyat de Matas.

Gabriel Cañellas
Expresident del Govern. Va salvar-se per prescripció del Cas Túnel de Sóller. El 29 d'octubre de 2009 la Fiscalia Anticorrupció va interpo-

sar una querrela contra ell, relacionada amb presumptes irregularitats en la gestió de la Torre de Sant Elm, al municipi d'Andratx.

Marina Sans i Oscar Collado
La regidora del PP a Cort i expresidenta de la Funerària durant la passada legislatura, Marina Sans, ha estat imputada en una presumpta trama de corrupció. Marina Sans, va pagar 6.833,93 euros en viatges familiars a càrrec de l'empresa municipal. El jutge va decretar pel mateix cas presó eludible sota fiança de 100.000 euros per al ex gerent de l'Empresa Funerària Municipal (EFM), Oscar Collado, empresonat provisionalment el passat 13 de juny. El 26 d'octubre de 2009, Óscar Collado, va considerar lògiques les despeses de 20.000 euros en menjars i altres 44.000 euros en viatges seus pagats amb diners de la societat municipal en 2005.

Jaume Font
Exconseller de Medi Ambient, està imputat pel cas Pla Territorial de Mallorca sobre irregularitats urbanístiques.

Josep Joan Cardona,
Exconseller d'Indústria, Comerç i Energia, està imputat per l'entramat d'empreses del CDEIB, (Consorci per al Desenvolupament Eco-

nòmic de les Illes Balears). conegut com el cas Scala. La Fiscalia Anticorrupció l'acusa de ser el cap de la trama de corrupció en el consorci.

Antoni Serra

Expresident de l'Institut de Serveis Socials. Està imputat pel cas Palma Arena.

Rodrigo de Santos,

Exregidor d'Urbanisme del PP. Està empresonat. Condemnat a dos anys de presó i quatre anys en situació d'inhabilitació absoluta per un delicte continuat de malversació de fons públics en prostíbuls. Imputat per malversació de cabals públics i abusos sexuals a menors.

Altres imputats en el cas Palma Arena

Jane King, exsecretari general de Presidència, Dulce Linares, excap del gabinet de Jaume Matas, Rafel Duran, exregidor d'Esports, que formà part del consorci, Pedro Álvarez, exregidor a l'Ajuntament de Palma, Pepote Ballester, exdirector general d'Esports, detingut durant l'operació Espasa, Antoni Palerm, exdirector insular d'Esports, acusat de negociacions prohibides, Raimundo Alabern, exgerent de l'Ibatur, Està imputat pel cas Palma Arena en relació als sobrecosts del velòdrom. Jorge Moisés, exgerent del Palma Arena. Era un càrrec de confiança i és un dels principals encausats. També està imputat Bartomeu Reus, exconseller d'Obres Públiques i exdirigent de Gesa-Endesa. Presumpte testaferró de Matas, investigat sobre la titularitat d'un pis a Madrid.

Miguel Àngel Bonet,

Exsecretari de l'Ibatur. Està imputat

pel cas Ibatur per presumptes delictes en el departament de Promoció.

Felipe Ferré,

Exregidor a Lloseta. Està imputat pel cas Scala. Va ser expulsat del PP. Emparentat per família política amb Jaume Matas.

Lluc Tomàs,

Exbatlle de Lluçmajor, condemnat per malversació de diners públics, juntament amb Rabasco, antic regidor d'ASI.

Francisco Gálvez,

Exdirector general de Joventut. Està imputat per la presumpta trama de corrupció al Consorci Turisme Jove. Se sospita que el total de diners malversats podria ser de tres milions d'euros. El 18 de juny de 2009, Juan Francisco Gálvez, va implicar davant el jutge i la Fiscalia Anticorrupció l'exconsellera de Presidència i Joventut del Govern de Jaume Matas, Rosa Puig (PP) per autoritzar el pagament d'unes factures sospitoses de devers 120.000 euros en hotels.

Antònia Ordinas

Exgerent del CDEIB (Consorci per al Desenvolupament Econòmic de les Illes Balears). Va ser imputada i empresonada pel cas Scala.

Es trobà al seu jardí una llauna de Cola Cao amb diners. Jaume Gil, exdirector general de Política Lingüística i Kurt Viaene, exdirector de Promoció Industrial estan imputats pel mateix cas.

Damià Vidal

Exgerent de Bitel. Està imputat pel cas Bitel per malversació de devers 700.000 euros públics.

Eugenio Hidalgo

Exbatlle d'Andratx, actualment a la presó. Exclòs del PP. Imputat pel cas Andratx. Ja ha estat condemnat i té diferents causes pendents i Jaume Massot, exdirector general d'Ordenació Territorial, actualment a la presó pel mateix cas. Ja ha estat condemnat i té diferents causes pendents.

Imputats relacionats amb Unió Mallorquina

Maria Antònia Munar

Expresidenta del Consell Insular de Mallorca, actualment presideix el parlament amb el suport del PSOE i del Bloc (PSM, EU-Verds i ERC). Està imputada pel cas Can Domenge, per presumpta corrupció urbanística i en l'operació Son Oms- Maquillatge.

Miquel Nadal

Exvicepresident del Consell, exconseller de Turisme i regidor de l'Ajuntament de Palma, també està imputat pel cas Can Domenge i l'operació Maquillatge. Tot i que la pressió dels seus socis de govern el va fer dimitir de la Conselleria de Turisme el 3 de desembre, es manté com a regidor de l'Ajuntament de Palma i amb el seu vot s'aprovaren els pressupostos actuals.

Miquel Àngel Grimalt,

Excoordinador. Està imputat per una peça separada del cas Son Oms- operació Maquillatge.

Bartomeu Vicens,

Exconseller d' Ordenació del Territori, separat d'UM i després en el Grup Mixt. Quan era conseller d'Ordenació del Territori atorgà a Tomàs Martín San Juan, comptable seu, un contracte menor d'assistèn-

cia tècnica (de 12.020 euros) per dur a terme un estudi sobre el valor del sòl a Mallorca. Va dimitir després de ser condemnat a quatre anys de presó i vuit d'inhabilitació absoluta, recorreguda i evitada pel pagament d'una fiança de 100.000 euros el passat 22 de desembre. També és imputat en el cas Can Domenge. Amb el seu vot el govern del Pacte va aconseguir l'aprovació dels pressupostos actuals. Té imputacions pel cas Son Oms i dues peces separades. La fiscalia anticorrupció el va acusar, davant el Tribunal Superior de Justícia de Balears juntament amb l'expresident del Parlament, Maximilià Morales d'estafar 770.000 euros a propietaris de la zona de Són Oms fent ús dels seus càrrecs a UM.

Maximilià Morales

Expresident del Parlament. Està imputat pel cas Son Oms. Era soci de Bartomeu Vicens quan es requalificà la zona.

Damià Nicolau

Exsecretari general d'UM. Està imputat per una peça separada de Son Oms sobre un informe de 12.000 euros. El 17 de desembre va ser condemnat a tres anys i dos mesos de presó per un delicte de malversació de fons públics.

Miquel Àngel Flaquer

Expresident d'UM i exconseller insular d'Economia. El 3 de setembre de 2009 la jutgessa li imposà una fiança de 38.558.074 milions d'euros, i també a Francisco Ferrà, Mario Sanz, Joan Maria Pujals, i a les empreses que representen, Sa-

cresa, i Construccions Ferrà Tur, pel cas Can Domenge. El 22 de desembre de 2009 Miquel Àngel Flaquer, va anunciar la dimissió com a màxim dirigent del partit i com a portaveu i conseller d'UM del Consell de Mallorca després de ser implicat en el cas Maquillatge, de presumpte malbaratament i desfalca de diners públics, després que el jutge decretés mesures cautelars.

Antoni Pascual

Conseller insular de Carreteres. Està imputat pel cas Peatge, sobre el desdoblament de la carretera de Manacor, juntament amb Gonzalo Aguiar, director insular de Carreteres. Actualment els dos continuen en els seus càrrecs perquè cap partit del Pacte no els qüestiona.

Imputats del PSIB-PSOE:

Xico Tarrès

President del Consell d'Eivissa. Està imputat pel cas Eivissa Centre, en el qual s'investiguen irregularitats urbanístiques.

Roque López

Exdirigent socialista d'Eivissa. Està imputat pel cas Eivissa Centre, en què s'investiguen irregularitats urbanístiques.

Imputats d'ASI:

Joaquín Rabasco

Exregidor de l'Ajuntament de Lluçmajor. Va ser condemnat per delictes de malversació i alçament de béns. Va recórrer al Suprem.

Rodríguez Rato, Caja Madrid i les fusions de les caixes d'estalvi

Juan Carlos Rubio Encinas
Secció Sindical SABEI CGT
a Caja Madrid

Tot apunta que, després de més d'un any de guerra fratricida, el serial del relleu en la presidència de Caja Madrid toca a la seva fi. El 28 de gener està convocada una Assemblea General Extraordinària, per a la renovació dels consellers pertanyents a les corporacions municipals, Assemblea de Madrid i entitats representatives. Després està previst que el nou Consell d'Administració beneeixi el nomenament del Sr. Rato. Hem viscut una guerra pel poder i per al poder. Però, això sí, que ningú s'enganyi: tot ha estat pel benefici de la plantilla i de la clientela de l'Entitat. Almenys això ens conten els implicats en la interminable i vergonyosa guerra: PP, PSOE, IU, Comunitat de Madrid, Ajuntament de Madrid, Govern central; i els sindicats "més representatius" (de la Caixa i de fora d'ella). Per a acontentar a tots (i aconseguir el pes desitjat en el Consell d'Administració i en la Comissió de Control), s'han fet "malabarismes" legals i mercantils: augmentar el nombre de components del Consell d'administració

(de 22 a 24); assignar llocs de conseller en altres empreses del Grup (per a compensar el retard en l'entrada en els òrgans d'algun membre sindical). La majoria de les veus implicades (no totes) defensen l'actual model de Caixes d'Estalvi. Però defugen debatre un model de Caixes com servei públic; un model de Caixes com banca pública. Tenen por que s'acabin les seves tri-

pijocs si accepten un model veritablement no polititzat i social? Mentre que el crèdit no arriba a les famílies i a les pymes, de forma impúdica es concedeixen crèdits multimilionaris a empreses administrades per consellers de la Caixa --per a comprar ferraris?--. Assistim als moviments de fusió que s'estan produint en el sector d'estalvi. El nou invent és el SIP (Sistema

Institucional de Protecció), que és el qual s'està emprant per a les fusions "virtuals". Vol passar-se de la modalitat d'entitat financera de crèdit (que no pot captar dipòsits) a entitat financera --CIU diu que així s'evitaria la posterior transformació en un banc--. En qualsevol cas tota aquesta enginyeria financera deixa dubtes jurídics i de futur per a les Caixes --que, des de sempre, volen ser mossegades per la gran banca--. Gairebé cada dia ens desdijunem amb els milers de llocs de treball "sobrants" (es poden llegir xifres que van dels 10.000 als 30.000, sumant bancs i caixes), que es posen sobre les taules de negociació. El grup Lloyd's Espanya ha presentat un ERO (el primer del sector, des de la crisi dels 90) per a retallar 189 llocs de treball. En les fusions de caixes en curs es remena un "excedent" a curt termini de 4.000 llocs de treball. Fins a setembre de 2009 s'han tancat 1.350 oficines de bancs i caixes (el 3,5%). El panorama, evidentment, no és molt encoratjador. És preocupant escoltar a algun sindicat incloure les baixes incentivades entre les solucions no traumàtiques (juntament amb les prejubilacions i les jubilacions parcials);

en realitat sabem que en els moments de pressió aquestes baixes no són gens "voluntàries". En aquest context Caja Madrid està abocada a jugar un paper (forçat o no), que es desentranarà amb l'entrada del nou president. Sembla que els dictats estan preparats, venguen del Banc d'Espanya, dels governs (central i autonòmics) o de qualsevol altre poder. Hi ha hipòtesi que apunten a fusions amb Caixa Galícia --encara que Núñez Feijóo vulgues forçar la fusió gallega, i ha modificat la llei el 31 de desembre--, Caixa d'Estalvis del Mediterrani (CAM) i, fins i tot, La Caixa. Cada govern autonòmic no vol deixar perdre el seu poder de fer i desfer amb "la seva(s)" Caixa(s). Sigui menjo sigui, no hi ha motius per a pensar que el procés vagi a ser "incruent". Davant el futur previst el sindicalisme de classe (aquest que pretenen vendre'ns que està passat) és més necessari que mai. Fesibac-CGT ha de ser un actor important en aquest procés; i ha de cridar, cridant, a la unitat de tots els treballadors i treballadores, del sector d'estalvi i de tots els altres, a la unitat d'acció en la defensa dels nostres llocs de treball.

La crisi provoca el major augment de la jornada laboral des de 1983

Redacció

La recessió de 2009 no només està provocant efectes devastadors sobre l'ocupació -1,47 milions de llocs de treball destruïts en els últims dotze mesos-, també en les condicions laborals dels qui han conservat la seva ocupació. Fins al punt que l'any 2009 es va tancar amb un augment de la jornada laboral desconegut des de 1983. En concret, i segons les dades de la Comissió Consultiva de Convenis Col·lectius -un organisme depenent del Ministeri de Treball-, la jornada laboral anual pactada entre empresaris i treballadors se situava en 1.752,1 hores treballades. És a dir, 3,6 hores més que un any abans (dades fins al passat 30 de novembre).

El rellevant de la pujada no és tant l'increment, sinó que trenca una clara tendència descendent en el nombre d'hores treballades iniciada arran de que el primer govern de Felipe González fixés un màxim legal de 40 hores setmanals, i que va significar en mitjana una setmana més de descans laboral a l'any. Així, l'any 1984 la jornada anual va baixar en 47,2 hores respecte a l'any anterior. Des de llavors, en tan sols quatre exercicis s'havia produït un increment en el nombre

d'hores treballades, i per descomptat en tots els casos en molta menor quantia que en 2009. Durant el trienni immediatament posterior a la recessió de 1993 es va registrar un increment del nombre d'hores treballades que en cap cas va arribar a les 2,5 hores (1994), però la recuperació econòmica va acabar amb aquest repunt. I el mateix va ocórrer en 2008, quan a l'inici de la crisi es va produir un lleuger increment de menys d'una hora en uns moments en els quals l'ajustament es va acarnissar amb els treballadors amb contracte temporal. L'any 2009 s'ha produït doncs el major increment des de 1983, el que dona idea de la intensitat de la crisi.

La relació entre nombre d'hores treballades i conjuntura econòmica és inqüestionable. En els anys de bonança, les empreses accedeixen a rebaixar la jornada laboral, ja que els augments de plantilla permeten absorbir els increments de demanda. Per contra, en períodes de crisis passa tot el contrari, encara que mai amb la virulència actual. I així s'explica que des de l'any 1983 -any que va entrar en vigor la llei de les 40 hores- la jornada laboral mitjana pactada en conveni s'hagi reduït en 93,1 hores anuals. O el que és el mateix, avui un assalariat treballa una mica més de dues setmanes

menys que fa 26 anys, el que indica els avanços socials registrats durant el període.

La millora, no obstant això, no es reparteix de forma homogènia. Els treballadors emparats amb un conveni col·lectiu d'empresa tenen una jornada laboral inferior a aquells les relacions laborals dels quals es regeixen per un conveni d'àmbit superior (sectorial, provincial o estatal). I la diferència no és, per descomptat, petita. Els primers treballen 1.698,5 hores anuals, és a dir 59,1 hores menys que els segons. O el que és el mateix, gaudeixen d'una setmana i mitja menys de treball a l'any. La durada de la jornada laboral varia molt, igualment, en funció de l'activitat. I així, mentre que els convenis que regulen el comerç, l'hostaleria o el turisme recullen una jornada anual mitjana de 1.792,16 hores, al sector de l'ensenyament, que se situa en el pol oposat, s'arriba únicament a les 1.605,92 hores a l'any. És a dir, que hi ha una diferència de gairebé cinc setmanes de treball entre l'una i l'altra activitat.

El que reflecteixen les estadístiques, en qualsevol cas, és que la crisi no s'està combatent reduint la jornada laboral per a evitar acomiadaments mitjançant el repartiment de la càrrega de treball.

A l'Estat espanyol, el 63% dels treballadors són 'milleuristes'

Kaos en la Red

El fenomen dels "treballadors pobres" s'estén com a conseqüència de les polítiques neoliberals de retallada de drets socials, laborals i salarials, agreujats amb la crisi capitalista.

En concret, són 3.089.856 assalariats els que perceben un salari mitjà anual de 1.823 euros, inferior a la quarta part del salari mínim interprofessional situat ja en els 8.400 euros. Sorpren el percentatge d'andalusos, ni més ni menys que el 26 per cent, però tampoc és menyspreable el percentatge de catalans, 16 per cent, i de madrilenys, o valencians, superior al 11 per cent. Més de cinc milions d'assalariats espanyols no arriben a percebre ni tan sols el salari mínim i gairebé onze milions d'assalariats cobren mil euros mensuals o menys. És a dir, que el 57 per cent de la població assalariada de l'Estat espanyol és milleurista o no arriba si més no a cobrar mil euros mensuals dels 19.310.627 assalariats que constata l'Agència Tributària. Un total de 18,3 milions d'espanyols perceben uns ingressos bruts mensuals inferiors als 1.100 euros, el que representa el 63% dels treballadors que desenvolupen la seva activitat a l'Estat espanyol, segons es desprèn d'un estudi realitzat pels Tècnics del Ministeri d'Hisenda (Gestha).

Tres milions d'assalariats/des viuen amb 5 euros al dia

Segons l'informe, elaborat a partir de les dades de pagadors del treball i pensions, així com de l'última estadística de l'IRPF, existeixen 16,7 milions d'assalariats que perceben un sou brut anual inferior a 13.400

euros, mentre que la retribució mitjana nacional es situa en 18.087 euros bruts a l'any. Així mateix, l'estudi revela que actualment es registren prop de 1,6 milions d'empresaris i professionals que obtenen uns ingressos mensuals inferiors a 1.100 euros bruts, el que representa prop de les tres quartes parts del total dels treballadors per compte propi. En aquest sentit, Gestha destaca que el "col·lectiu milleurista" és més nombrós entre els microempresaris que realitzen el pagament d'IRPF a través del règim d'estimació objectiva (78%) que entre els empresaris i professionals acollits al model d'estimació directa (72%).

Per comunitats autònomes, el

major percentatge d'assalariats 'milleuristes' es concentra a Extremadura, amb gairebé les tres quartes parts dels seus treballadors (74,7%), seguida de Canàries (69,1%), Galícia (69%), Andalusia (69,9%), la Regió de Múrcia (68,7%) i Castella-La Manxa (67,4%). Per contra, la Comunitat de Madrid, amb el 50,7% del total d'assalariats, és la regió que menys treballadors per compte aliè 'milleuristes' registra, per davant del Principat d'Astúries (54,8%), Catalunya (55,2%), Aragó (56%), Cantàbria (58,4%) i La Rioja (59,3%).

En termes absoluts, les quatre comunitats amb major població de l'Estat espanyol concentren més

del 60% del total d'assalariats 'milleuristes'. Així, Andalusia se situa al capdavant amb més de 3,4 milions, seguida de Catalunya (2,7 milions), Madrid (2,05 milions) i Comunitat Valenciana (1,9 milions). Atenent a la retribució anual, els assalariats madrilenys són els treballadors que major sou mig perceben, amb 22.870 euros bruts a l'any, seguits de catalans (20.097 euros), aragonesos (18.985 euros), asturians (18.715 euros) i càntabres (18.530 euros). Per contra, els salaris anuals més baixos corresponen a Extremadura (14.120 euros bruts de mitjana), Andalusia (15.010 euros), Múrcia (15.447 euros) i Canàries (15.545 euros).

Abusiva pujada de tarifes a RENFE

SFF-CGT

El Ministeri de Foment a través de l'Entitat Pública Empresarial RENFE, depenent del mateix, ha engegat una pujada de tarifes desorbitada, entre el 4 i el 10%, deixant a les clares el seu interès perquè els ciutadans donin l'esquena a l'ús del ferrocarril, com mitjà de transport més segur, ecològic i socialment sostenible, però més car i cada dia més elitista i menys accessible a totes les capes socials.

Aquesta barbàrie xoca directament amb la pujada aprovada pel govern per al Salari Mínim Interprofessional, les pensions (1%) o els salaris del funcionari (0,3%) o la crida efectuada per a contenir les pujades salarials en la negociació col·lectiva, el que provoca que als treballadors/es com part més feble de la cadena se'ls perjudiqui greument i se'ls forci a poc a poc a l'abandó del transport públic ferroviari i a l'ús del vehicle privat, amb la consegüent repercussió sobre les emissions de CO2 a la atmosfera, col·lapses circulatoris en les ciutats, accidents...

Novament es demostra que el Govern de ZP actua justament en el sentit invers del que predica, intentant fer creure a la població espanyola que planteja actuacions més respectuoses amb el clima per a frenar el canvi climàtic, com deixa entreveure amb la futura llei d'Economia Sostenible i en la pràctica es fa absolutament el contrari, potenciant l'emissió de gasos d'efecte hivernacle i desincentivant l'ús del transport públic.

El sindicat de la CGT vol mostrar públicament el seu enèrgic rebuig a les pujades de les tarifes ferroviàries, especialment les de rodalia, mitjà de transport de milions de treballadors per a desplaçar-se, màxim quan en el mes de juny està prevista una nova pujada tarifària derivada de l'increment de l'IVA que aplicarà el Govern de ZP i fa una crida a la classe treballadora i en general al conjunt de la societat espanyola per a frenar aquests abusos i treballar per una mobilització que culmini en la VAGA GENERAL, per primavera.

Més informació:

www.sff-cgt.org

L'atur va augmentar un 33% a Catalunya l'any 2009, arribant a la xifra de 561.751 desocupats

Redacció

Catalunya va acabar el 2009 amb 561.761 persones a l'atur, 138.529 més que el 2008, segons les dades que ha fet públiques el Ministeri de Treball i Immigració. El passat mes de desembre l'atur registrat a Catalunya va pujar de 6.356 persones, un 1,14% més que al novembre, i la mitjana de catalans afiliats a la Seguretat Social va ser de 3.121.824, un 4,97% menys que un any abans. D'aquesta manera, es va tancar amb 163.169 cotitzadors menys que el 2008. En el

conjunt del mercat estatal hi ha 3.923.603 desocupats, un 24,40% més que fa un any (794.640 persones més); és un increment de 54.657 persones en el darrer mes del 2009, un 1,14%. La caiguda estatal d'afiliats a la Seguretat Social també va ser menor, d'un 3,9%, fins a 17,8 milions de persones.

A les comarques Barcelonines hi ha 419.988 persones a l'atur; a les gironines, 54.478; a les lleidatanes, 25.553, i a les tarragonines, 61.742. El sector de la construcció és el que va aportar més desocupats als re-

gistres del Servei Català d'Ocupació aquest desembre, 5.334, i ja arriba a 101.571 persones. Amb tot, el col·lectiu de desocupats que prové de la indústria supera aquest registre i se situa en 104.448, després que el mes passat es va incrementar de 1.263 persones. El sector amb més desocupats és el dels serveis, en què l'atur aquest desembre va créixer de 1.300 persones i ara arriba als 323.675 desocupats. Hi ha dos grups, l'agricultura i el col·lectiu sense ocupació anterior, en què s'ha reduït el nombre de

persones registrades a les llistes d'atur. Concretament, el sector agrícola ha reduït de 129 persones la llista de l'atur, que ara se situa en 7.371 persones, mentre que el grup de persones sense cap ocupació anterior s'ha reduït de 1.412 persones i se situa en 24.696.

L'atur entre el col·lectiu d'estrangers afectava 123.263 persones aquest desembre, cosa que suposa un increment del 44,30% en comparació amb el mateix període del 2008, un increment de 37.844 persones.

Els treballadors d'autobusos de TMB guanyen la partida dels 'dos dies'

Josep Garganté, delegat de CGT a Autobusos de TMB

Finalment, després de més de dos anys de conflicte, els treballadors i treballadores d'autobusos de TMB aprovàvem el passat dimarts 19 de gener, en Assemblea General, el nou Conveni col·lectiu (2009-2012).

Aquest no ha sigut un conveni com els anteriors. Tot va començar un any abans de que s'acabés l'anterior acord laboral (2005-2008) signat pels sindicalistes de CCOO, UGT i SIT, sense respectar la seva pròpia paraula de acatar el que sortís en les dues urnes del referèndum que van organitzar. Aquell conveni no portava el que si deia la plataforma de conveni dels tres signants: la consecució dels 2 dies de descans setmanal.

No va ser així, i dos anys després el malestar entre la plantilla de conductors va esclatar. Organitzats al Comitè de descansos (organisme al·legal), delegats sindicals d'ACTUB, CGT i PSA i persones afiliades a qualsevol sindicat o sense afiliació van tirar endavant una mobilització que va durar 6 mesos i que va comportar 18 jornades de vaga. Els sindicalistes de CCOO, UGT i SIT no només no van voler participar, sinó que van utilitzar tota la seva maquinària per intentar que les jornades de lluita fracassessin. A la vegada, a pesar de ser convidats pel Comitè de descansos a unir-se a ell sempre que anessin a treballar al seu lloc de treball almenys un dia a la setmana, els sindicalistes de CCOO, UGT i SIT van contestar que a ells ningú els havia de dir que havien de fer.

La constatació i intermitent mobilització dels conductors i conductores d'autobusos de TMB va despertar un fort sentiment de comprensió i solidaritat entre la gent de Barcelona i, de manera pràctica, entre les organitzacions de l'esquerra no institucional, sindicats alternatius, organitzacions de joves i veïns i una amalgama d'activistes de moviments socials. La conversió del problema laboral en problema polític va significar una pressió contra l'actual Alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, que finalment va comportar que el 18 d'abril de 2008, i encara amb un conveni vigent, la Direcció de TMB arribés a un preacord, que va ser ratificat per l'Assemblea General de conductors, que significava l'obertura de la negociació del nou conveni que havia de portar els anhelats 2 dies i un impost diari fins que no s'arribés a aquest acord de-

finitiu. Aquesta claudicació de la Direcció de TMB comportava que els conductors i conductores, sense merma salarial, ni increment de jornada, aconseguíen 15 dies més de descans anual.

El 6 de maig de 2008 començava la negociació i, poc temps després, unes eleccions sindicals parcials comportaven per primera vegada en la història de l'empresa que la majoria del Comitè d'empresa passava a mans d'ACTUB, CGT i PSA. D'aquesta manera els treballadors i treballadores castigaven a la resta de sindicats.

La negociació del nou conveni es va anar allargant i en dues ocasions, els treballadors i treballadores, en Assemblea General, rebutjaven les diferents propostes de la Direcció per insuficients. Mentrestant, el Comitè de descansos, reconvertit en Comitè de conveni (i amb la mateixa dinàmica de funcionament) convocava aturades de 6 hores per pressionar la Direcció de TMB i es dedicava a boicotejar actes de l'Alcalde Hereu i no es cansava d'editar octavetes, cartells, adhesius, pancartes, pintades que denunciaven la manca de voluntat negociadora de la patronal i de la classe política manaire a l'Ajuntament.

Finalment, a finals de juliol de 2009, la Direcció, veient que els treballadors i treballadores no estàvem disposats a acceptar la proposta de la Direcció, que no es cansava de repetir que estàvem en crisi i que els caps visibles del Comitè de conveni volíem "enfonsar l'empresa",

frase recurrent repetida pels alliberats de CCOO, UGT i SIT com a llores, va decidir intentar imposar les seves condicions de Conveni sense arribar a cap acord. D'aquesta manera va contractar al caríssim bufet d'advocats Garrigues per intentar tirar endavant de forma autoritària el "seu conveni". Un cop més, vam tornar a fer una aturada i vam decidir en Assemblea que si la Direcció s'atrevia a imposar aquestes mesures, ho diguéu o no un jutge, començaríem una vaga indefinida fins a tirar enrere aquesta imposició.

A finals del 2009, el Jutge va tornar la imposició de la Direcció i això va obrir el camí per que canviessin de dinàmica i comencessin a afliurar la mosca. Poc a poc van començar a deixar caure les millores que des de feia un any i mig es venien exigint. A l'últim moment, la Direcció va intentar colar la contractació discriminatòria, però el Comitè de conveni va negar per activa i per passiva, a la taula de negociació i a les cotxeres, la possibilitat de que s'arribés a un acord amb aquesta hipoteca que la Direcció ens volia colar. Mentrestant, UGT "es guardava la seva opinió en aquest respecte" a la taula de negociació i CCOO tampoc deia res a la negociació, encara que a les cotxeres treien fulles en contra d'aquesta possibilitat. Pel SIT no era cap problema i no és d'estranyar, en anteriors convenis ells mateixos, juntament amb CCOO i UGT, havien signat la contractació discriminatò-

ria salarial, primer, i la contractació discriminatòria de descansos, anys després.

Després de dies de discussió, la Direcció sabent que la majoria del Comitè d'empresa (ACTUB, CGT i PSA) no estava disposada a passar per l'aro, va declinar incloure aquest punt i va possibilitar un preacord que quedava a expenses del que decidís, dues setmanes després, l'Assemblea General de Treballadors i Treballadores.

Aquest preacord comportava, a grosso modo 2 dies de descans per a tots els col·lectius de l'empresa.

Es pot afirmar, sense cap tipus de dubte, que gràcies a les mobilitzacions dels conductors i conductores, tot el personal d'autobusos de TMB podrà gaudir de dos dies de descans setmanal. Es passa de 251 dies de treball a 225 dies. Treballem 26 dies menys a l'any. Per als conductors s'obre la possibilitat de disfrutar de tres calendaris diferents. Pel que fa la jornada anual, es redueix 8 hores al 2010 i 8 hores més al 2011.

En relació a les millores econòmiques, així es concreten els endarreriments:

2009: IPC real (0'8%) més una paga única per a tota la plantilla de 600 euros.

2010: IPC previst (*) més 0.25%, més una paga d'objectius de 120€.

2011: IPC previst (*) més 0.25% més una paga d'objectius per determinar.

2012: IPC previst (*) més 0.25% més una paga d'objectius per deter-

minar.

D'altra banda, pels conductors/es: 30 minuts de descans retribuïts dintre de la jornada ordinària (RD902). 10 minuts per possibles incidències retribuïts (5 minuts al 2010 i 5 més al 2012).

Serveis Partits: els 20 primers minuts del servei partit seran descans dintre de la jornada ordinària.

Tot el temps que excedeixi de la jornada mínima efectiva (7h 8m 2010 y 7h 6m al 2011-12) es cobrarà íntegrament. També es podrà compensar amb descans segons sigui la decisió del conductor/a. Fins a aquest conveni les hores extres eren obligatòries "gràcies" a la signatura dels sindicalistes de CCOO, UGT i SIT.

Al final del conveni la jornada efectiva de un conductor es veurà reduïda en 130h, sense perduda del poder adquisitiu.

En relació a la resta dels col·lectius: 15 minuts diaris de descans retribuïts al 2010. I al 2011, 5 minuts diaris més per arribar així als 20 minuts de descans retribuït.

Durant dues setmanes les cotxeres van ser un intens debat sobre el Preacord, mentre que el Comitè de conveni sempre va dir clar que només signaria si l'Assemblea General de Treballadors/es, sense importar l'afiliació sindical, així ho volia, els sindicalistes de CCOO, UGT, que es diuen de "classe", i els del SIT van organitzar les seves Assemblees d'afiliats (de entre 50 i 70 treballadors) per declinar, els dos primers, aprovar el conveni i l'últim per signar-lo. En tots tres casos sense importar el que diguéu l'Assemblea General de Treballadors/es que amb una participació de 2000 persones va aprovar massivament per convertir el Preacord en el nou conveni col·lectiu.

D'aquesta manera es tanca una lluita per millorar en la qualitat de vida dels treballadors/es i en la seguretat en el transport públic, que comportarà una contractació de uns 500 nous companys i companyes, i que ha durat des de finals del 2007 fins a principis del 2009.

Més informació

Pots trobar vídeos de l'Assemblea General de Treballadors/es a: <http://comitedescansos.blogspot.com/2010/01/video-de-lasamblea-general-de.html>

Pots trobar el nou conveni a: <http://comitedescansos.blogspot.com/2010/01/acte-final-del-conveni-collectiu-2009.html>

(*) La revisió del IPC previst es revisarà sempre a l'alça.

Tema del mes

Es porta a terme a Lleida el IX Congrés de la CGT de Catalunya

S'escull un nou Secretariat Permanent i es marquen línies d'actuació per als propers quatre anys

Col·lectiu La Tramuntana

Entre el divendres 5 i el diumenge 7 de febrer, sota el lema "Contra la resignació, anarcosindicalisme i mobilització", es va desenvolupar a la Universitat de Lleida el IX Congrés de la CGT de Catalunya, amb l'assistència d'uns 150 delegats i delegades en representació de 39 sindicats dels 41 que podien fer-ho. Hi van assistir amb caràcter d'observadors representants de dos sindicats de recent creació, el d'Activitats Diverses de Berga (un sindicat reconstituït) i el Sindicat de la Muntanya PILUM-CGT amb seu a Sort i adherit a la Federació Intercomarcal de Ponent.

En aquest congrés, en el qual es presentava una única candidatura, va ser escollit Bruno Valtueña (del sindicat del Metall del Baix Llobregat) com a Secretari General de la CGT de Catalunya, càrrec que ja havia ostentat en els dos últims anys després del Congrés Extraordinari de Reus de gener de 2008.

La resta del Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya estarà format per:

Secretari d'Organització: Joaquim Garreta (Banca Barcelona)
 Secretari d'Acció Sindical: Juan Antonio Sánchez (Metall Garraf)
 Secretari d'Acció Social: Ermengol Gassiot (Activitats Diverses Terrassa)
 Secretari d'Administració i Finances: José Sorni (Metall Barcelona)
 Secretària de Jurídica: Blanca Rivas (Activitats Diverses Lleida)
 Secretari de Formació: Francisco Martín (Metall Anoia)
 Secretari de Comunicació: Carles García (Ensenyament Barcelona)
 Secretari de Salut Laboral: Francisco Pozo (Metall Baix Llobregat)
 Secretària de Gènere: Isa Garnika (Sanitat Barcelona)

Com a Coordinador de la revista "Catalunya" ha estat escollit Joan M. Rosich (Activitats Diverses Baix Camp). En el IX Congrés no s'han pogut adoptar acords específics sobre acció sindical davant la impossibilitat d'arribar a unes propostes consensuades que poguessin ser aprovades per una majoria de l'organització, per la qual cosa es treballarà a partir dels acords adoptats en el XVI Congrés Confederal de la CGT realitzat a Màlaga el passat mes de juny i de la resta d'acords adoptats en els diversos congressos de la CGT de Catalunya. Des del Sindicat de Banca de Barcelona s'ha fet una petició en el sentit de que en una pròxima Confe-

rència Sindical s'adoptin nous acords sobre acció sindical.

El que si s'ha aprovat és una resolució criticant les noves mesures antisocials que està preparant el govern i les propostes de reforma de les pensions, en el camí de l'aprovació d'una reforma laboral, reafirmant-nos en la necessitat de convocar una vaga general per a fer front a la crisi capitalista i les polítiques econòmiques del govern i la patronal. Entre les propostes que inclou tenim el repartiment del treball mitjançant la reducció de la jornada laboral a 35 hores i l'eliminació de les hores extres, la creació d'un salari social de 1200 euros i la defensa d'uns serveis públics de qualitat per a tothom.

Pel que fa a l'acció social, considerada una aposta de futur que cal potenciar des de l'anarcosindicalisme, s'han acordat les línies d'actuació social per als pròxims anys per la construcció d'una alternativa llibertària al capitalisme, centrades en la lluita contra la precarietat, l'atur i l'exclusió social, en potenciar l'autoorganització de les persones afectades, i en el treball conjunt amb col·lectius i moviments socials afins.

Entre els acords d'acció social destaca la defensa de l'ensenyament públic, la lluita contra els efectes de la LEC i el Pla Bolonya, la potenciació de l'autogestió i universalitat dels serveis públics (educació, sanitat, prestacions socials,...), el suport als moviments de defensa de la terra, la solidaritat amb les persones immigrants en defensa dels seus drets, la defensa del dret a una vivenda digna, el suport a la creació d'espais autogestionats, la potenciació d'una banca pública i la defensa d'unes condicions de vida dignes per a les persones d'edat avançada.

En el congrés també s'han aprovat

resolucions en solidaritat amb el poble d'Haití i per la llibertat dels presos polítics catalans, així com una per al foment de l'esperanto i la seva utilització dins la CGT.

Durant la setmana s'han portat a terme a Lleida unes jornades culturals amb les exposicions "25 anys de CGT" i "La repressió al moviment llibertari", xerrades sobre "Les lluites dels i les treballadores", "Sindicats i món laboral" i "Anarquisme i alliberament nacional" així com la presentació del llibre "25 anys de CGT".

Resolució del IX Congrés de la CGT de Catalunya

El govern, la patronal i els sindicats majoritaris durant aquesta setmana s'han estat reunint amb l'excusa de trobar solucions per a sortir de la crisi capitalista. Entre els temes tractats destaquen:

- Abaratar les extincions de contracte amb la potenciació del denominat

"Contrato de fomento del empleo", que comporten una compensació per acomiadament de només 33 dies per any treballat.

- Adaptar les reduccions de jornada relacionades amb la conciliació entre la vida laboral i familiar al criteri d'organització del treball de les empreses.

- Intervenció de les inspeccions de treball en les baixes mèdiques que tenen els i les treballadores, incrementant el control de la Seguretat Social en coordinació amb les mútues privades.

- Reforma del Pacte de Toledo ampliant en 5 anys el període de cotització per al càlcul de les pensions i endarrerint l'edat de jubilació en 2 anys. La CGT de Catalunya refusa rotundament els termes d'un debat on s'hi estan jugant els interessos de la classe treballadora i que apunten a que l'esforç per a sortir de la crisi recaurà una vegada més en els i les treballadores.

A data d'avui, les successives reformes laborals han fracassat en fomentar un treball estable i de qualitat. En els darrers 10 anys l'Estat Espanyol ha tingut sempre un dels nivells d'atur més alts de la Unió Europea, fet que amb la crisi s'ha accentuat. Aquesta realitat mostra com les mesures realitzades fins ara per a potenciar el treball juvenil han estat paraules buides de resultats reals.

Els empresaris en els darrers 10 anys han estat obstaculitzant reiteradament el dret dels i les treballadores a la seva conciliació familiar. S'ha emprat l'absentisme per a culpabilitzar els treballadors que pateixen una baixa posant en qüestió, a més, al personal mèdic. Enfocat així el debat,

s'està abordat la salut dels treballadors/es des dels interessos de les empreses i de la patronal i és vergonyós que el govern i els sindicats majoritaris entrin en aquest joc.

A més a més, els darrers dies el govern han obert la porta a que s'introdueixi un sistema mixt privat-públic de pensions, un dels objectius que fa anys ha tingut la patronal amb l'allargament del període necessari de cotització.

La CGT de Catalunya, reunida en el seu IXè Congrés a la ciutat de Lleida, planteja la necessitat de cercar una sortida a la crisi a partir dels interessos dels treballadors i treballadores, i es referma en les següents mesures per a aconseguir-ho:

- Repartiment del treball mitjançant la reducció de la jornada laboral a 35 hores i l'eliminació de les hores extres.

- La creació d'un salari social de 1200 euros.

- Defensa d'uns serveis públics de qualitat per a tothom.

Per a tot això, la CGT de Catalunya reitera la crida a que els i les treballadores lluitin per a la defensa dels seus interessos mobilitzant-se i anant cap a una vaga general per a capgirar aquesta dinàmica de claudicació i sotmetiment a que ens estan portant les cúpules pactistes dels sindicats majoritaris i els mal anomenats partits polítics d'esquerra per a satisfer la voracitat insaciable del món empresarial.

Només ens queda un camí, dignitat i lluita.

Lleida, 7 de febrer de 2010

Més info a:

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article3576

Parlem amb...

RAMON MUNS, CANTANT, MÚSIC, EDUCADOR SOCIAL I COMPANY LLIBERTARI

'No he viscut mai de subvencions directes o indirectes'

"Cant d'Utopia"

Lluitarem per la utopia
Tant si volen com si no
No acceptem la jerarquia
Dels que imposen la opressió

Caminem doncs dia a dia
Sense fer-nos por el camí
Trebant amb alegria
Obtindrem el noble fi

No volem martells ni fletxes
Que ens arrenquin el pensar
Volem llum per les esclertes
D'un món trist que hem de canviar

I tots junts germans de terra
Germans de cor i de cervell
No demanem pas la guerra
Però si n'hi ha serem fusell

Per la vida llibertària
D'una nova societat
Alçarem a mà unitària
El drap negre trepitjat

Lluitarem per la rosada
D'un nou món lliure i valent
On la por serà esborrada
I viurà feliç la gent

On l'amor serà esperança
I no una formalitat
per oblidar la recaça
de no viure en llibertat

No volem líders ni quies
Ni consells de direcció
No volem misèria i pàries
Lluitem per l'autogestió

En els pobles i les viles
Ja se sent un gran clamor
S'estan aixamplant les files
Que lluiten contra la por

Aixequem doncs la senyera
De la gran fraternitat
I saltrem per la dreuera
D'una nova humanitat

Lluitarem per la utopia
Tant si volen com si no
Preparant amb alegria
El camí d'un món millor

"Cant d'utopia",
per Ramon Muns

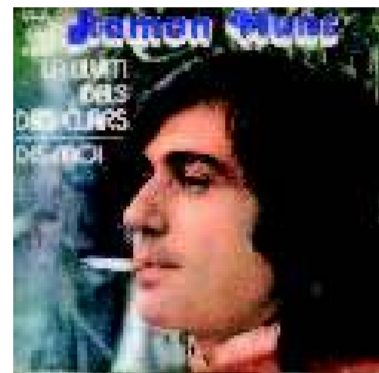
Joan Anton T

Ramon Muns, és un company músic i anònim, un peató de la paraula i la cançó. Nascut a Badalona i fill de represaliats pel franquisme... que va començar a cantar en català a finals dels anys seixanta, abans que les vedettes mediàtiques dels progrés oficials de la "nova subvenció". Declaradament àcrata, va cantar també en castellà, francès i anglès.

Fa uns anys va autoreditar-se un cd recopilatori amb part de la seva obra i algun dia arribara la segona part, esperem. Els cd només es poden trobar actualment a la venda al local de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona. El proper 22 de maig el podem tornar a escoltar en un concert a Sant Celoni en un acte en memòria dels 50 anys de la mort de'n Quico Sabaté... junt amb Paco Ibañez.

T'has jubilat fa poc i participaves a la secció sindical de CGT a l'Ajuntament de Barcelona; quins oficis has fet a la teva vida i com veus que ha canviat l'ambient sindical?

Sí, he treballat el darrer any de la meua vida laboral, a la secció de la CGT a l'Ajuntament de Barcelona, concloent els meus 25 darrers anys de treball per a l'administració municipal barcelonina. Aprofito l'avinentesa per agrair als com-

panys de la secció, especialment a la Laura Coll, per possibilitar que pugués allunyar-me del mobbing laboral al qual vaig ser sotmès els tres darrers anys al Departament de Publicacions Municipals.

Els primers 15 anys de feina a l'Ajuntament vaig treballar com educador social: educador "de carrer" al barri de La Pau, educador al Casal juvenil paio-gitano de Via Trajana, responsable i educador a l'Aula-Taller del Raval (antic "Taller d'Adolescents"), a l'Oficina Permanent d'Atenció Social, un equivalent, en el treball social, del que pot ser un servei d'urgències mèdiques d'hospital. També com a voluntari als serveis d'emergències socials, i al Programa d'Atenció a les Drogodependències. Els darrers 13 anys he treballat en temes de publicacions a varis serveis de publicacions. Vaig començar a treballar als quinze

anys, en acabar el Batxillerat Superior, com auxiliar administratiu, i després com a músic, com a monitor-educador en un centre d'infants inadaptats, i com a professor per als fills dels immigrants espanyols a Montpeller, on també vaig estudiar francès i biologia humana.

Des de quan cantes i fas música?

Com et deia, treballava els hiverns com a auxiliar administratiu, però els estius els feia com a músic a Tossa de Mar, tocant i cantant pels turistes, des de l'any 1961 fins al 1971.

Havia començat als tretze anys estudiant guitarra clàssica, i dos anys després la vida em va portar a tocar la guitarra d'acompanyament professionalment, en diferents estils, des de la rumba a la cançó francesa, i tres anys després vaig començar a cantar també.

Als 18 anys vaig compondre la meua primera cançó, en català per cert. Val a dir que jo no he compost només cançons de lluita, encara que aquestes formen una part important de les que he interpretat durant la meua etapa -del 1973 al 1981- de cantant compromès amb la defensa de la causa llibertària.

Ets un músic molt conegut en els ambients llibertaris, però no has tingut difusió als mitjans públics de la Generalitat, malgrat haver cantat en català des dels teus inicis, fa ja molts anys: eren massa crítiques les teves lletres? O també la teua coneguda militància llibertària i sindical resultava incompatible amb les línies definides des dels partits polítics i les seves institucions culturals, la indústria musical catalana i demes satèl·lits, i després pel Departament de Cultura de la Generalitat?

Bé, abans cal que et digui que, durant anys, vaig actuar a molts països d'Europa.

A França -on també vaig publicar un single en vinil amb la CBS, amb una cançó en català i una en francès- a Holanda, Bèlgica, Suïssa, Alemanya, Anglaterra -on es va gravar aquest primer single meu- i a Suècia -on vaig publicar com també als altres Països Escandinaus- el meu primer LP "Cançons per l'home i la utopia". Aquest single i aquest LP es van publicar després a Espanya. L'any 1981 vaig publicar el que seria el meu darrer LP com a professional-vivent-només-de-la-música, un monogràfic dedicat a les cançons de Jacques Brel, amb adaptacions de les lletres al català meves, de Joan Argenté i de Joan Soler, i amb adaptació musical meua de les músi-

ques, com en els demés discos que vaig publicar. L'any 1982 deixo la música com a professional i entro a treballar com a zelador a l'Hospital de la Rotonda de Barcelona, on vaig estar dos anys, i el 1984 meua primer LP "Cançons per l'home i la utopia". Aquest single i aquest LP es van publicar després a Espanya. L'any 1981 vaig publicar el que seria el meu darrer LP com a professional-vivent-només-de-la-música, un monogràfic dedicat a les cançons de Jacques Brel, amb adaptacions de les lletres al català meves, de Joan Argenté i de Joan Soler, i amb adaptació musical meua de les músi-

Febrer de 2010

gent que dominava el "show-bussiness" a Catalunya: mànagers, discogràfiques, empresaris dels locals i teatres oficials o semi-oficials d'aquells anys. Contra aquests lluitàvem, en moltes ocasions, en defensa dels drets dels treballadors de l'espectacle. A més, quan el PSUC i les altres instàncies o partits "nacionalistes-tancats" dominaven el món cultural i l'universitari la militància sindical llibertària els era intolerable. Em van arribar a boicotejar actuacions, per exemple en recordo una a Tiana l'any 1976. I curiosament, en canvi, era el mossèn qui m'havia cedit el teatre parroquial per a la meua actuació!

Febrer de 2010

tat d'Expressió" en suport a la companyia de teatre Els Joglars pel cas La Torna- va ser perquè el 95 per cent dels/les membres del Cor del Liceu eren afiliats de la nostra secció, i com que sense cor no es podia representar l'òpera -que havia de protagonitzar Montserrat Caballé- no es va celebrar la funció. Amb tot això, ja pots veure que malgrat haver estat un dels pocs cantautors de Catalunya que va actuar per tot Europa, i en el meu cas sense mànager, i que va gravar i publicar discos en aquells països, estava a la llista negra, i m'ho van fer pagar.

Però jo puc dir que no he viscut mai de subvencions directes o indirectes de cap institució oficial o oficiosa-cultural, cosa que d'una manera o una altra han hagut de fer fins i tot les "vaques sagrades" de la cançó i de la música catalana. Evidentment, degut a aquesta coherència amb la meua idea i amb mi mateix, em van condemnar a l'ostracisme. La llei del silenci era l'única eina que podien utilitzar, ja que des del punt de vista estètic, artístic i musical no podien minimitzar-me.

Pel que fa als mitjans de difusió dependents de la Generalitat, amb dir-te que la primera vegada que han passat una cançó meua a TV3, durant aquests 25 anys d'existència que han celebrat el 2009, ha estat dins del documental "Camp d'Argelers", de Felip Solé, passat a TV3 el propassat novembre de 2009: es tracta de la cançó "Los refugiados de 39", que vaig publicar l'any 1977. Crec que amb això queda bastant clara la dimensió de la llei del silenci que m'han aplicat. Però aquest ostracisme, paradoxalment, m'ha permès poder cursar fins al doctorat en Filosofia, a la Universitat de Barcelona, amb una tesi sobre el pensament social d'Albert Camus.

Vas actuar al míting de Montjuïc el 2 de juliol de 1977 i també a les Jornades Llibertàries el mateix mes, que recordes de aquells anys?

Recordo quan, després del parlament

de Federica Montseny, amb emoció continguda vaig cantar "A las barricadas" i després la meua cançó "Cant d'utopia", que en aquella ocasió vaig interpretar, per empatia amb aquella audiència de 150.000 simpatitzants de la idea llibertària, com a "Cant d'anarquia". Jo no me n'adonava en aquell moment, però aquella va ser l'actuació més important que he fet a la meua vida com a cantautor llibertari.

Pel que fa a les "Jornades Llibertàries", allò va ser també extraordinari: debats, fóruns alternatius, música, cançó, teatre, cine, de diferents països d'Espanya i d'Europa i Iberoamèrica, El Parc Güell, el Saló Diana de l'ADTE, etc...Durant un mes vam ser lliures!

Per primera vegada després de la Guerra Civil, Barcelona va esdevenir la capital cultural d'Europa i fins i tot d'altres latituds d'àmbit mundial. Van caler les Olimpíades de l'any 1992, per tenir una manifestació, en aquell cas esportiva, del calibre dels actes culturals i de reivindicació social a Barcelona que van representar el Miting de Montjuïc i les Jornades Llibertàries d'aquell estiu de 1977.

I tot això amb els mitjans aportats per un sindicat, la CNT, els ateneus i els altres col·lectius culturals llibertaris, alternatius, ecològics, del paper reivindicatiu de les dones... Ara es fan celebracions de "Capital Europea de la Cultura", de "l'Any Temàtic Vari" però el moviment llibertari dels països espanyols dels anys 70 ja es va avançar, i sense els dispendis econòmics actuals que no duen a res, com ha passat amb la recent ecofantasmada de Copenhague, per exemple.

No és estrany que mig any després del míting de Montjuïc i de les Jornades Llibertàries es produís el "Cas Scala": el aleshores ministre espanyol de l'Interior ja va dir, després del míting de Montjuïc, que "...acabarà con la CNT." Després vinguéren "Los Pastos de la Moncloa", i així seguim, però amb molta menys llibertat d'expressió i de creació social que durant aquells anys 70.

> LES FRASES...

“Quan el PSUC i les altres instàncies o partits “nacionalistes-tancats” dominaven el món cultural i l'universitari, la militància sindical llibertària els era intolerable”

“Si es va poder fer l'única vaga que hi ha hagut al Gran Teatre del Liceu va ser perquè el 95% dels/les membres del Cor del Liceu eren afiliats de la nostra secció”

“Degut a la coherència amb la meua idea i amb mi mateix em van condemnar a l'ostracisme”

Vaga contra els dissabtes laborables a Nissan

Secció Sindical CGT Nissan i Redacció Catalunya

El comitè d'empresa de Nissan va convocar diverses jornades de vaga per als dies 23 i 30 de gener i 6 de febrer en protesta pels dissabtes productius fixats per la Direcció per a plantar cara a un augment de les comandes dels models Pathfinder i Navara i al recent llançament de la nova furgoneta NV200. La plantilla es nega a treballar els dissabtes quan encara hi ha vigent un ERO temporal que acaba a finals de març i hi ha treballadors afectats per l'expedient que Nissan va presentar al juliol i que tenen pendent la seva tornada a l'empresa. Les jornades de vaga dels dies 23 i 30 van ser seguides per la pràctica totalitat de la plantilla, van anar acompanyades de concentracions a les portes de l'empresa i van suposar deixar de fabricar uns 500 vehicles.

Des de la CGT, es va considerar com notícia positiva l'augment de volums productius. El que no compartim i rebutgem contundentment és l'ampliació de les jornades de treball per als treballadors de la planta. És intolerable que es planteja una ampliació de la jornada de treball o que es faci venir a Barcelona treballadors de la

factoria d'Avila, pocs mesos després d'acomiadar a centenars de treballadors, havent sentències de nul litat recorregudes, llista d'espera de treballadors per a tornar a ingressar en la companyia i amb un acord amb la majoria del Comitè d'Empresa per a un ERO temporal.

Hem sol·licitat una vegada més la retirada de l'ERO temporal en vigor 2375/09, és intolerable la voluntat d'ampliació dels dies de treball i man-

tenir un expedient de regulació en la recamara. Hem sol·licitat el reingrés dels treballadors acomiadats, amb l'objecte que puguin cobrir les noves necessitats productives.

A diferència de la resta de sindicats, no compartim la seva posició de defensar el reingrés sobre la base de la resolució de l'ERO 1616/09 (698 acomiadaments), ja que aquesta resolució deixa oberta la possibilitat de l'acomiadament, als 18 mesos, dels

treballadors que reingressin (150). El reingrés ha de ser mantenint les condicions del lloc de treball abans del seu acomiadament, sense permetre que estigui vinculat als volums de producció que poguessin desencadenar en un nou acomiadament. També estem pel reingrés dels treballadors que es van apuntar a pla de baixes amb tornada (200), sense oblidar que aquests treballadors tenen el reingrés assegurat en la companyia.

Hem de dir, que tots els sindicats, tenim recursos d'alçada contra la resolució d'aquest ERO, pel que no entenem que prefereixin l'aplicació d'aquest expedient, davant la reclamació dels treballadors acomiadats de manera traumàtica.

D'altra banda, hem sol·licitat a la Direcció de l'Empresa, que retiri els recursos plantejats davant les sentències de nul litat dels treballadors que havien estat acomiadats vulnerant els seus drets fonamentals.

Des de la CGT, hem demanat a tots els treballadors la no realització d'hores extraordinàries, el boicot a la col·laboració. És inaguantable, l'actitud de certs treballadors que després de l'acomiadament dels que han estat els seus companys molts anys, es dediquen a seguir destruint més llocs de treball, realitzant hores extres, treballant en vacances,...

La CGT no donarà suport a la realització de més jornades de treball, de les plantejades en el calendari laboral, mentre no es cobreixin els dos torns de treball i mentre existeixin treballadors acomiadats, pendents de recuperar el seu lloc de treball.

Més informació:

<http://cgtnissan.blogspot.com/>

Fòrum Social Català i mobilitzacions contra la trobada de Ministres de Treball de la UE

Redacció

Unes 2000 persones es van manifestar el 28 de gener a Barcelona contra la trobada de ministres de treball de la Unió Europea, una manifestació unitària sota el lema "Contra l'Europa de l'atur i la precarietat, repartim el treball i la riquesa", convocada per la Campanya contra l'Europa de la Crisi, el Capital i la guerra i el Fòrum Social Català. No es pot dir que es tractés d'una manifestació massiva però almenys va servir per a fer sentir les veus crítiques contra les polítiques de la UE. Prop d'un centenar d'afiliats de la CGT hi van participar darrere una pancarta cridant a la

vaga general i al repartiment de la riquesa i el treball.

Prèviament, pel matí, unes dues-centes persones havien ocupat la seu del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya en protesta per l'atur, la precarietat i la carestia de la vida. Convocades per la campanya contra l'Europa del Capital i la Guerra, denunciaven que 1.300.000 persones a Catalunya estan per sota del llindar de la pobresa a Catalunya, que l'atur registrat ja supera les 600.000 persones, que 457.000 pisos estan buits i que els bancs van guanyar l'any passat 12.000 milions d'euros.

Per altra banda, els dies 30 i 31 de

gener va tenir lloc el segon Fòrum Social Català, a l'edifici històric de la Universitat de Barcelona, al qual s'havien adherit més de 140 entitats. Durant les dues jornades del FSCat 2010 van assistir-hi més de 3000 persones i es van organitzar més de 100 seminaris i tallers, exposicions i altres activitats culturals, amb un clar sentiu reivindicatiu amb l'objectiu de plantejar alternatives a l'actual crisi del sistema capitalista amb les seves múltiples vessants. La CGT va ser present en alguns dels debats.

El FSCat 2010 es va clausurar el diumenge al migdia amb un dinar popular al claustre de la Universitat. Abans

va tenir lloc una concorreguda Assemblea de Moviments Socials, on els moviments i col·lectius de Catalunya van exposar les seves reivindicacions i les accions que es portaran a terme durant aquest any. A l'Assemblea, van ser moltes les crides per la unitat de les accions dels diferents col·lectius i per fer un front comú davant les polítiques de la Unió Europea, que durant aquest semestre presideix l'estat espanyol.

L'Assemblea es va concloure amb la lectura d'una declaració unitària que recull les principals denúncies i reivindicacions dels col·lectius que van participar i organitzar el FSCat 2010 i on es feia una crida a organitzar una àm-

plia mobilització contra l'Europa del Capital, la Crisi i la Guerra, al llarg d'aquest semestre durant la presidència espanyola de la UE. En concret, cridem a organitzar una important mobilització els dies 4, 5, 6 i 7 de juny, durant la cimera de caps d'estat de la UE i dels països del Mediterrani, que tindrà lloc a Barcelona. També cridem a preparar les mobilitzacions de l'1 de Maig contra l'Europa del Capital, i a donar suport actiu a les convocatòries del 8 de Març, Dia de les dones. També convidem a participar en les mobilitzacions que es faran a Madrid els dies 17 i 18 de maig, amb motiu de la cimera de caps d'estat UE-Amèrica Llatina.

SENSE FRONTERES-SOCIAL

Com pot ser que EEUU exporti a Haití 250 mil tones d'arròs si la població és agrícola i els salaris dels més baixos del món

Cada soldat nord-americà costa un milió de dòlars a l'any

Les galetes haitianes: argila, oli i sal

Comunicat S.P. CGT

Aquests són els condiments que porten les galetes Haitianes. Un lot de tres galetes costa al mercat uns 10 cèntims d'euro. Cal menjar-les a trossos petits i mastegar a poc a poc. Així s'aconsegueix sadollar la fam a canvi, això sí, de dolor intestinal, desnutrició i paràsits.

En principi, el descrit anteriorment no sembla tenir relació amb el terratrèmol, però potser sí que serveixi per a visualitzar la tremenda situació de precarietat extrema generalitzada en la qual es troba la població. Potser per aquest motiu els i les haitianes no estiguin en condicions d'organitzar-se per a les labors de rescat i es trobin a la mercè de la solidaritat internacional per a pal·liar la seva lamentable situació.

Ha de ser bastant estrany que la teva vida depengui d'aquesta solidaritat internacional, que en la seva majoria està patrocinada i dirigida per les mateixes entitats i persones

que elaboren i engeguen una sèrie de polítiques, les conseqüències de les quals duen a tot un poble a la vora de l'aniquilació. És com si la teva vida depengués de la persona que porta anys perseguint-te per a llevar-te-la.

L'esperança de vida a Haití és de 52 anys i la mortalitat infantil és d'un 77 per mil, una de les més altes del món. Els principals promotors de la solidaritat internacional porten anys esquilmant a Haití en tots els sentits, fent possible que sigui el país més pobre d'Amèrica ocupant el lloc 155 d'entre 177 en el llistat de l'índex de Desenvolupament Humà de l'ONU. El 75% de la població viu amb menys de 2 dòlars i més del 50% amb menys de 1 dòlar al dia.

Resulta inconcebible que els responsables de l'Estat Haitian subvencionin l'arròs nord-americà. Com és possible que EEUU exporti a Haití 250.000 tones d'arròs tenint en compte que la seva població és majoritàriament agrícola i el salari mínim interprofessionals és dels

més baixos del món?.

Doncs sí, així és. Haití produïa el 90% dels productes alimentaris que consumia i ara importa ja el 55% dels mateixos.

Aquestes polítiques i els encarregats de les mateixes no són responsables del terratrèmol, però sí que les conseqüències del mateix arriben a xifres indignes. Són responsables que les seves infraestructures siguin mínimes, són responsables que moltes de les

seves construccions i cases siguin del mateix material que les galetes, són responsables que els seus plans de detecció de catàstrofes i dispositius de protecció civil siguin inexistents. En definitiva són responsables de totes les vides que s'haguessin pogut salvar i que l'avarícia d'estats, multinacionals i en definitiva del sistema capitalista ha impossibilitat que el poble haitian es desenvolupi i pugui crear, entre altres coses, els seus mecanismes de protecció i defensa davant aquest tipus de catàstrofes. En Haití hi ha dos tipus de víctimes, a unes les ha matat el terratrèmol i a unes altres el sistema capitalista.

A això hem d'afegir el lamentable espectacle de descoordinació internacional a l'hora de fer efectiva l'ajuda, producte principalment d'egos i ànsies de protagonismes. El sistema treu profit de tot i pel que sembla les catàstrofes humanes brinden una bona oportunitat de rentat d'imatge i per a això res com fotografiar-se amb posat solidari al costat de la desgràcia, que dit sigui de passada serveix també com anunci publicitari gratuït de les multinacionals a l'hora de la reconstrucció. Després de la imatge de Maria Teresa Fernández de la Vega lliurant medicines i aliments es troba la de Florentino Pérez reconstruint infraestructures.

És tremendament lamentable que hagi hagut d'ocórrer un terratrèmol d'aquestes característiques perquè s'envii menjar i la població d'Haití pugui, això sí, per un període de temps, abandonar les galetes de fang.

La CGT vol fer una crida a la dignitat i a la humilitat, exigim dels governs i de les multinacionals la fi de l'atracament i l'expoli als pobles. Exigim que retornin a les i els haitians la seva dignitat i paguin tota el deute que tenen amb ells i elles.

Afganistan

SP Comitè Confederal CGT

L'any va acabar amb un important fet a l'Afganistan. El 30 de desembre, el metge jordà Humam Khalil Abu-Mulal al-Balawi, va fer esclatar un artefacte en l'interior de la base nord-americana de Khost. A més de Balawi, van morir 7 agents de la CIA i Ali bin Zaid, pertanyent a la policia secreta jordana.

Dels agents de la CIA, dos eren mercenaris i pertanyien a l'empresa Blackwater, que a causa de nombrosos escàndols, com la matança de 17 civils iraquians a Bagdad al setembre de 2007, va optar per canviar-se el nom pel de Xe. Pel que sembla, la missió dels agents secrets era aconseguir informació i triar els objectius per als atacs amb drones, avions sense pilot teledirigits des de la base de la CIA en Creech, Nevada (EEUU). Pantalla, teclat i maneta de jocs, tan senzill com un videojoc, però amb objectius de carn i ossos.

EEUU està realitzant nous bombardejos com a venjança per l'atac suïcida del 30 de desembre (ja han mort més de 20 persones), que va ser al seu torn per venjar la mort de Baitulá Mehsud, líder d'Al-Qaeda mort a l'agost de 2009 per un atac d'EEUU. Aquests fets, a més de visualitzar la desorganització dels serveis secrets més importants del món i la necessitat de recórrer a mercenaris, posen de manifest quines són les veritables víctimes de la guerra, que no són altres que la població civil.

La CGT considera inacceptable l'actuació mantinguda per nombrosos governs amb la presència militar a Afganistan. La despesa militar és alarmant, cada soldat nord-americà costa un milió de dòlars a l'any i el pressupost espanyol per a mantenir les tropes a Afganistan és de 365 milions anuals. El govern espanyol augmentarà en més de 500 soldats la seva presència militar en la zona, que segons les paraules de la ministra de defensa són per a contribuir a l'estratègia de "pacificació" nord-americana. I no es descarta un altre augment de tropes al maig per a les eleccions legislatives previstes, que serà per a protegir "democràticament" a un govern corrupte com el de Hamid Karzai i els senyors de la guerra.

Abans era Aznar-Bush-Iraq i ara Zapatero-Obama-Afganistan, diferents personatges per a un mateix discurs i un mateix objectiu, que no és altre que la defensa a ultrança del sistema capitalista. Des de la Confederació General del Treball seguim manifestant-nos contra la Guerra Global, contra la Guerra del Capital i fem una crida a la mobilització.

BALA PERDUDA**A la barra del bar**

Toni Álvarez

La barra del bar acostuma a ser un lloc on es pensen revolucions i on es descobreixen conspiracions mundials. Aprofito ara per explicar la darrera conspiració que em van explicar a un bar, fent el cafè.

La meua interlocutora sospitava que el darrer terratrèmol d'Haití havia sigut provocat pel govern americà, en el seu afany de tenir un altre lloc estratègic al Carib i més fiable que l'Haití dels darrers anys, on els diversos governs de paper avalats pel ianqui no han funcionat. Segons científics, que la meua contertuliana no coneix, els nord-americans fa anys que treballen en un projecte anomenat HAARP (High Frequency Active Auroral Research Program) per moderar l'impacte del canvi climàtic mitjançant hipocams d'alta freqüència. Segons sembla, això possibilita alterar el clima, barbaritat que diferents científics pensen que els yanquis tenen.

De fet, seguint el rastre al projecte HAARP, no només hauria sigut Haití l'única víctima. Grans "amics" dels nord-americans han patit "catàstrofes naturals" semblants. El terratrèmol d'Haití va ser el 12 de gener, amb una intensitat de 7 graus en l'escala de Richter, però dóna la casualitat que Hondures el dia abans va patir un petit sisme de 4'9 i Veneçuela tres dies abans un altre de 5. Països amb situació polítiques complexes. Els investigadors crítics donen com a element unificador la profunditat de l'epicentre: 10 km exactes de profunditat. No sóc científic però tampoc acostumo a creure en les casualitats. Per arrodonir aquesta ton-teoria, el terratrèmol que va sacsejar Sixuan, a la Xina, també va tenir el seu epicentre a...10 quilòmetres de profunditat.

Si feu una recerca a la xarxa veureu que HAARP és un projecte consolidat; de fet, és una tecnologia que es va conèixer a principis del segle XX. Un projecte que parla de crear catàstrofes naturals de gran magnitud, d'influir sobre estats d'ànims de multituds... un projecte que alimenta les paranoies i les conspiracions que es comenten a les barra dels bars. Un projecte real que, em temo, tornarà a superar la ficció, possiblement en una volta de clau més del que podem escriure en majúscula: el Mal. Tan debò no haguem de confiar en la revolució dels bars. Només.

Davant les paraules de l'arquebisbe de Granada de criminalització de les dones que practiquen l'avortament

Fartes ja d'estar fartes

Helena Herrera, secretària general CGT Balears

La veritat és que com a dona estic farta d'estar farta que les dones siguem objecte d'opinions, de controvèrsies, d'exploacions, d'invisibilitat davant determinades situacions, d'haver de sentir-nos objecte de desig, etc., etc.; ja és hora que alguns s'assabentin que tenim opinió pròpia de poder decidir per nosaltres. És urgent i necessari que les dones responguem a agressions com les que a primers de gener va cometre l'arquebisbe de Granada Francisco Javier Martínez. Com a dona em nego a sentir-me culpable per exercir el dret a decidir no tenir fills, em nego a sentir-me culpable per avortar, les dones som ciutadanes amb drets i com a tals els exercim. No accepto que ningú em negui el poder que tinc com a dona sobre el meu cos.

Les paraules de l'arquebisbe de Granada: "Matar un nin indefens, i que ho faci la seva pròpia mare, dóna als homes la llicència absoluta, sense límits, d'abusar del cos de la dona, perquè la tragèdia se l'empassa ella" és fer apologia de la violència de gènere. Fins al moment no he vist cap moviment polític a nivell judicial perquè no n'hi ha prou que ciutadanes i ciutadans, organitzacions de dones, partits polítics... mostrem la nostra repulsa per les paraules de Martínez, és necessari anar més enllà i demanar responsabilitats.

Estic farta d'estar farta que l'església sigui intocable i se li permeti llançar opinions que si s'haguessin realitzat des d'un altre espai ja serien objecte d'anàlisi per a veure si incorren en algun tipus de delictes.

Preocupant em sembla que l'arquebisbe parli d'involució humana, quan és l'església de Ratzinger, de Rouco Varela, la que està en plena involució fent proselitismes rancis lligats a posicions de

l'extrema dreta més absolutista intentant en ocasions sigilosament i en unes altres com en aquest cas obertament, reforçar la seva presència en el teixit social i en les institucions públiques amb un discurs

feixista.

Parla de pèrdua de llibertat social, davant lleis progressistes àmpliament demandades per la societat, quan des de l'església es persegueix tot allò que surti "de la seva norma", quan des de l'església s'incita a la intolerància no solament davant l'avortament, el matrimoni entre iguals o la nova idea de família, a la utilització de protecció en les relacions sexuals en els països del sud, fent ús de la doble moral, perquè tant la dreta com la ultradreta també avorta, i també té persones amb opcions sexuals diferents; la llibertat social es perd criminalitzant qualsevol posicionament polític d'esquerres que no vagi amb la seva idea de societat.

Em pregunto, és ètica aquesta bel·ligerància de l'església catòlica davant la regulació legislativa que des de fa tant temps demanem les dones?, és ètica la postura en ocasions timorata del govern socialista davant l'andana reaccionaria de l'església, que legisla des de l'òptica de no "escalfar massa els ànims" de la dreta catòlica? Perquè no ens enganyem, la Llei sobre l'avortament podria haver estat molt més oberta cap al que les dones necessitem.

Lamentablement sembla necessari ara mateix continuar reivindicant que l'avortament és un dret, caldrà continuar dient que la llibertat de les dones per a decidir sobre el seu propi cos ha de ser respectada i els Governos han de garantir que la interrupció voluntària de l'embaràs sigui una pràctica accessible i segura i sobretot seguir lluitant perquè siguem nosaltres les dones les actores de les nostres pròpies decisions.

La CGT presenta una denúncia davant l'Agència de Protecció de Dades

Comissió de Memòria Llibertària Secretariat Permanent de la CGT

La CGT ha presentat una denúncia a l'Agència de Protecció de Dades perquè s'han lliurat, a les associacions que fan apologia del franquisme i han demandat al Jutge Garzón per prevaricació, els noms de les víctimes, familiars i persones vives que van denunciar al franquisme per crims de lesa humanitat.

Considerem d'extrema gravetat que aquestes dades personals s'ha-

gin fet públics i s'hagin lliurat a aquestes associacions defensores del règim repressor i dictatorial franquista.

Prèviament, el sindicat ja ha presentat una demanda davant l'Audiència Nacional i davant el Tribunal Suprem perquè es garanteixi el dret a la intimitat i confidencialitat de les dades personals (filiació, domicili...) de les milers de víctimes i de les seves familiars i les persones vives demandants. No hi ha cap tipus de motiu perquè aquests llistats i dades personals de perso-

nes vives siguin lliurats a aquestes associacions que no estan personades en la causa oberta a l'Audiència Nacional contra el franquisme, res pot justificar que aquests llistats es lliurin als que avui defensen als botxins.

LA CGT es fa ressò de la intranquil·litat, vulnerabilitat i malestar que existeix entre la seva afiliació i conjunt de persones del moviment per la Recuperació de la Memòria signants de la denúncia davant l'Audiència Nacional al veure els seus noms i dades personals en

mans d'aquestes associacions pro-franquistes.

Amb aquesta denúncia, demanem a l'Agència de Protecció de Dades, que dicti un acord d'inici del procediment sancionador o s'incoïn les actuacions que determinin les responsabilitats per l'ocorregut.

Des de CGT no anem a permetre aquest nou atropellament ni que se segueixi perturbant la memòria de les víctimes, de qui van donar la seva vida per les seves ideals i de qui avui exigim la restauració de la justícia i la veritat.

Marroc-Espanya: molt més que bons veïns

Ramón Couso
"Diagonal" (*)

Acords econòmics i geoestratègics marquen les bones relacions de la UE i l'Estat espanyol amb el Marroc. A canvi el regne alauita és una peça clau per al control migratori i la seguretat.

El nou acord comercial entre la UE i el Marroc en l'àmbit agroalimentari i pesquer o la xerrada a Madrid, amb el patrocini de BT, Asisa i Red Eléctrica Española, del ministre d'Assumptes Econòmics alauit en el Nuevo Economía Forum mostren les estretes relacions entre els regnes espanyol i marroquí. Ambdós també van coincidir el dia que Haidar retornava al Aaiun. En l'acord, la Comissió Europea anunciava la rebaixa dels aranzels a productes marroquins, mentre que Salaheddine Mezouar destacava l'impacte positiu que tindria per a l'economia espanyola la inversió en el seu país. Les seves millors bases: sòl a baixos preus per a la construcció o subvencions per a la inversió en energies renovables.

En aquest aspecte, la balança comercial és clarament favorable a Espanya entre 1999 i 2008: Espanya ha invertit 3.263 milions al Marroc, enfront dels 17,3 milions procedents del regne marroquí a Espanya en aquest mateix període. El pacte agrari és l'últim d'una sèrie d'acords comercials i de beneficis diplomàtics i polítics que conformen un tracte privilegiat al Marroc. Tot això complementat amb "una armadura d'interessos, confesables i inconfesables, que van des de la venda d'armes fins als centres secrets de detenció per a presumptes terroristes (Haidar va estar quatre anys desapareguda en la sinistra "presó negra"), passant pel tràfic de drogues i els negocis

immobiliaris entre les seves respectives oligarquies", denuncia el periodista Rafael Cid.

Com primer pas en la fonamentació d'aquesta relació, Rabat porta dècades venent el dret d'accés als seus caladors pesquers, incloses les aigües del Sàhara Occidental, als vaixells espanyols i europeus. L'Acord de Cooperació sobre Pesca Marítima entre ambdós regnes de 1983, successor del subscrit el 1977, és el primer esglaó de rellevància per al desenvolupament de les relacions econòmiques bilaterals.

En paral·lel a aquestes relacions comercials, s'han anat constituint pactes polítics per a l'acostament entre ambdues riberes del Mediterrani, com el Tractat d'Amistat, Bon Veïnatge i Cooperació entre ambdós regnes signat l'any 1991, any de l'alto el foc entre el Marroc i el Front Polisari per a celebrar un referèndum.

Gràcies a la retallada del principi de Justícia Universal aprovat recentment, amb l'acord de PSOE i PP, s'han anul·lat les denúncies que des de fa anys hi havia a l'Audiència Nacional contra el règim

de Mohamed VI per les tortures i desaparicions en les seves presons de saharauis; s'ha impedit que la denúncia d'Aminatou Haidar per la seva deportació fora admesa; i tampoc Hosni Benslimán, cap de la gendarmeria marroquina respondrà davant l'Audiència a pesar que recentment un jutge de París dictés contra ell una ordre de detenció internacional com presumpte responsable en 1965 de l'assassinat a França de Ben Barka, líder de l'oposició socialista. En canvi, Benslimán va ser condecorat a Espanya amb la Gran Creu de l'Ordre Isabel la Catòlica en 2005. També a nivell polític destaquen iniciatives posteriors com el Procés de Barcelona (1995) o la seva hereva, la Unió pel Mediterrani (2008), dirigides en conjunt als països de la ribera sud del Mediterrani, però que sempre han tingut al Marroc un dels referents, ja que el règim alauit és una peça clau de la UE per a la externalització del control de fronteres i per a la seguretat.

Encara que el Marroc exerceix de matalàs davant el viatge cap al nord d'immigrants subsaharians,

no dubta a facilitar el seu pas cap a Ceuta, Melilla i Canàries com mesura de pressió política.

Un tracte preferencial

Altres acords són el d'associació UE-Marroc de 1996, que va entrar en vigor en l'any 2000, o l'Estatut Avançat de 2008. Aquests textos serien únicament acords simbòlics de no ser per que obren la porta a un aprofundiment radical de les relacions i a les compensacions que obtindria el Marroc.

Per exemple, l'Estatut Avançat recull en el seu text la futura signatura d'un Acord de Lliure Comerç i fins i tot fixa la data de 2012 per a la seva culminació. També estableix l'accés "als mitjans comunitaris de finançament apropiats" que podria traduir-se en alguna fórmula per a la concessió de fons estructurals al Marroc. Una de les opcions plantejades per a pressionar al regne de Mohamed VI és l'eventual suspensió d'aquest procés obert amb l'Estatut Avançat. En qualsevol cas, "enviaria indubtablement un missatge d'insatisfacció de la UE amb el Marroc", explica Iván Martín, de l'Institut Complutense d'Estudis Internacionals.

Com contrapès, el Marroc no compta amb el suport unànime dels estats de la Unió, ja que "per si sol, el Marroc compta amb molt pocs elements de pressió", va assegurar Martín. El govern espanyol ocupa la presidència de torn de la UE en el primer semestre de 2010, durant la qual se celebrarà a més la 1a Cimera UE-Marroc, així com la 2a Cimera de la Unió pel Mediterrani. Des d'aquesta posició privilegiada, l'Estat espanyol tindrà, va indicar Martín, la responsabilitat total d'impulsar "o no, aquestes vies obertes que sens dubte són d'un interès estratègic per al Marroc".

(*) Article publicat al número 116 de la revista "Diagonal"

SALUT I ANARQUISMES

Groundhog Day

Josep Cara Rincón (Berga)

"Groundhog Day" és el títol d'una pel·lícula americana del 1993 que va ser traduït aquí per "Atrapado en el tiempo". Un periodista cobria, dia rere dia, la predicció de l'arribada de la primavera que depenia de l'aparició d'una marmota. Però no tinc cap intenció de parlar de marmotes, ni del clima ni de cinema, ni de doblatge ni tampoc de llengua; si de cas de llengua en parlo un altre dia. Ni tampoc del congrés de la CGT que serà —quan escric això— el proper cap de setmana, no en parlo sobretot perquè no aportaria res de bo i també perquè a ningú agradaria la meua opinió, s'empenyaria massa gent i ja tinc prou amics... Deixant de banda ironies espero que tot vagi el millor possible i que l'endemà totes treballin per crear i guanyar conflictes. Jo de què vull parlar és de la sensació de viure en la situació que descriu la pel·lícula esmentada. Crec que moltes anarquistes estem com el protagonista de "Groundhog Day": ens trobem constantment davant els mateixos reptes, problemes i també, i en conseqüència, davant les mateixes impotències i frustracions. Qüestions com l'organització, com la manca de compromís, com la repressió i com els falsos debats paralitzants ens fan estar en un "déjà vu" permanent. És frustrant i sobretot molt poc profitós aquesta reiterada processó eterna de temes no resolts en què ens anem trobant constantment i de què sembla que no podem sortir. Els debats recurrents i sovint falsos com els què hi ha entorn la suposada incompatibilitat entre millora immediata i revolució; com els que generen la no assumptió de lluites parcials com l'antiespecisme o les qüestions de gènere; o els grotescos debats entorn el model sindical quan ja a marxat tothom i estem soles i massa quietes. O el fer coses amb altres o no, en tot cas amb qui i sobretot de quina manera i perquè. Els perills de la integració en el sistema o de la inacció, etcètera. El més fotut de tot plegat és que sembla que no aprenem, vull dir que no aprofitem les experiències viscudes tant per nosaltres mateixes i les nostres companyes com per què hi ha hagut abans. No vaig pas de llest, ni tinc pas les solucions a tots aquests problemes però en tot cas em fot la manera en què són plantejats i sobretot em fot constatar que només s'erueixin, bàsicament, per fer de fre a l'acció. L'únic consol és l'existència d'una força obstinada, insistent i que sembla tant eterna com les dificultats abans descrites i que crea i mou les anarquistes a l'acció ni que sigui repetint errors. Salut i anarquia!

S'ha creat la Comissió 50 Anys Quico Sabaté

Comissió 50 Anys Quico Sabaté

Arriba l'any 2010 i amb ell la commemoració del 50 aniversari de la mort en combat de Francisco Sabaté Llopart, més conegut per "Quico". El 5 de gener del 1960, en Quico moria en combat a la cruïlla del carrer Major amb el de Santa Tecla de Sant Celoni, i finalitzava així una trajectòria de lluita antifeixista i de resistència a la dictadura franquista.

Any rere any el Casal Popular i Independentista Quico Sabaté s'ha encarregat de fer-nos-en memòria i remoure els records de lluita organitzant actes populars i reivindicatius sota la placa dedicada al maqui al carrer de Santa Tecla de Sant Celoni. En aquesta mateixa línia s'han inclòs els actes d'entitats anarquistes celebrats cada 5 de gener al mateix cementiri. L'any 1995 l'Assemblea Llibertària del Vallès Oriental va homenatjar el guerriller, en el 35 aniversari del seu assassinat, i així mateix ho feia, l'any 2000, una comissió celonina en el 40 aniversari.

Amb motiu d'aquest esdeveniment, i entenent el 50 aniversari com una data molt especial, us comuniquem que s'ha creat la Comissió 50 Anys Quico Sabaté, per tal d'organitzar actes commemoratius del 50 aniversari de la mort en combat anti-franquista del guerriller anarquista Quico Sabaté. Les organitzacions que formen part d'aquesta Comissió són: el Casal Popular i Independentista Quico Sabaté, la Candidatura d'Unitat Popular de Sant Celoni, la CNT, la CGT i l'Assemblea Llibertària del Vallès Oriental, i ja compta amb les primeres adhesions a títol individual: Alba i Paquita Sabaté i Castells, i Manel, Francesc i Enric Jené i Sabaté, filles i nebots d'en Quico, respectivament.

L'objectiu de la Comissió és organitzar una sèrie d'activitats entre gener i juny de 2010 per recordar la lluita armada contra el franquisme, en especial la dels anarquistes, i la tràgica mort del guerriller de l'Hospitalet de Llobregat.

Si esteu interessats/des en fer aportacions: 50aniversariquicosabate@gmail.com on qualsevol tipus d'aportació serà benvinguda.

També podeu seguir la programació de les activitats així com les darreres novetats en el bloc: <http://50aniversariquicosabate.blogspot.com/>

Ascó, Catalunya diu que no vol el cementiri nuclear!

CGT Baix Camp

Convocades per la Coordinadora Anti-cementiri Nuclear de Catalunya (CANC), més de 2000 persones es van manifestar el 24 de gener pels carrers d'Ascó, a la Ribera d'Ebre, per tal que l'ajuntament de la localitat no presentés la seva candidatura per acollir el Magatzem Temporal Centralitzat, on es dipositaran els residus radioactius de totes les centrals nuclears de l'Estat espanyol. Ascó va ser l'escenari i alhora testimoni del primer gran acte de protesta i rebuig contra la intenció del seu mateix ajuntament de presentar candidatura a tenir el cementiri que emmagatzemarà els residus nuclears de tot l'Estat. Gent majoritàriament de la Ribera d'Ebre, però també de tots els racons de les Terres de l'Ebre i de la resta de la demarcació de Tarragona, i també habitants d'Ascó que s'oposen al cementiri nuclear, es van fer seves les nombroses proclames espontànies que anaven sorgint com "Ascó, Catalunya diu que no" o "alcalde dimissió". Un nombros grup de militants de la CGT també va ser-hi present.

Les entitats convocants critiquem que la decisió de posar el cementiri nuclear a Ascó sigui tan sols d'un govern municipal i que els regidors d'Ascó decideixin per tot el territori, quan ja fa temps que s'ha demostrat que la radioactivitat no respecta les fronteres entre els pobles. No pot ser que el govern de l'Estat

doni llibertat a una sola població perquè hipotequi el futur d'unes terres ja prou castigades per impactes ecològics importants amb la presència de centrals tèrmiques i nuclears. En aquest sentit cal recordar que 61 municipis de la demarcació de Tarragona i 7 consells comarcals han aprovat mocions de rebuig al MTC.

A més, també van recordar que hi ha un acord del Parlament en què s'hi oposa explícitament i que no es pot tractar el problema dels residus sense un calendari de tancament de les centrals nuclears socialment acordat.

Per una altra banda, el dia 26 es va portar a terme una concentració davant l'Ajuntament d'Ascó, mentre

tenia lloc el ple extraordinari en que es va aprovar, per 7 vots contra 2, la candidatura d'Ascó a acollir el cementiri nuclear. I el 27 de gener la protesta es va traslladar a Barcelona, on més de 500 persones es van concentrar a la plaça Sant Jaume per dir no al MTC i demanar un calendari consensuat de tancament de nuclears.

Crida a tota la ciutadania de Catalunya: No al cementiri nuclear a Ascó

Coordinadora Anti Cementiri Nuclear de Catalunya i Tanquem les Nuclears - 100% Renovables

En ple debat sobre el futur de l'energia nuclear el govern de l'Estat espanyol ha decidit allargar la vida útil de les centrals de 25 a 40 anys, i com a conseqüència s'imposa la construcció d'un cementiri nuclear per acollir els residus radioactius generats fins ara i els futurs. Unes centrals que requereixen un calendari de tancament com a pas previ a qualsevol debat sobre el tema. Evidentment no podem dissociar les activitats que generen la necessitat del cementiri nuclear, de tota aquesta problemàtica.

Però no podem permetre que el vot d'un sol municipi, Ascó, decideixi sobre un tema de tanta gravetat per a les nostres comarques, molt menys quan el nostre Parlament ha emès una resolució contrària a la instal·lació del cementiri nuclear a Catalunya.

La radioactivitat no respecta les

fronteres entre els pobles, és absurd doncs, que el Govern de l'Estat permeti que una sola població hipotequi el futur d'unes Terres ja de per si prou castigades per impactes ecològics importants com la presència de Centrals tèrmiques i nuclears.

Sabem que el cementiri nuclear implicaria el transport, manipulació i emmagatzemament d'una

enorme quantitat de residus radioactius d'alta intensitat. A més, el projecte suposaria construir a Ascó un tercer reactor, amb l'agreujament que seria experimental i per tant comportaria una nova gamma de riscos. I, finalment, som plenament conscients que donaria al govern una coartada per allargar la vida útil de les ja envellides i prescindibles centrals del parc nuclear

espanyol.

Per tots aquests motius demanem:

- Que es respecte el consens territorial contrari al magatzem temporal centralitzat tal i com han votat 62 municipis i 7 consells comarcals.

- Que la ciutadania organitzi i participi de forma massiva i pacífica en tota mena d'actes per a demostrar el seu rebuig al cementiri nuclear, a Catalunya i arreu.

- Que el Govern de Catalunya mantingui el seu compromís amb la decisió del Parlament i emprengui totes les actuacions polítiques, judicials i administratives al seu abast per impedir la construcció d'aquestes instal·lacions.

- Que el Govern de l'Estat redacti un calendari de tancament de totes les Centrals Nuclears de l'Estat tal com reiteradament a promès en les dues últimes convocatòries electorals, d'acord amb els sectors econòmics, polítics, sindicals, ecologistes i socials.

No al cementiri nuclear, ni a les Terres de l'Ebre ni enlloc!

Canvi climàtic: Copenhaguen accentua el fracàs de Kioto

Tom Kucharz
(Ecologistas en Acción)

El fracàs rotund, disfressat d'acord plural, de la cimera sobre el canvi climàtic de Copenhaguen del passat mes de desembre ha evidenciat la impossibilitat d'enfrontar-se a la crisi climàtica sense plantejar un canvi de model econòmic. EEUU va cuinar un acord a la seva mida sense atendre les exigències de reduir les emissions de gasos.

Les dues setmanes de negociacions de la 15a Conferència de les Parts (COP-15) de la Convenció Marc de Nacions Unides sobre Canvi Climàtic realitzada a Copenhaguen han creat un escenari polític que permet, almenys, dues reflexions. Primera: ha fracassat el "multilateralisme", basat en la dominació de les grans potències geopolítiques com Estats Units i la Unió Europea, i creix el nombre de països que ja no es deixen fer xantatge pel G-7 o el G-20. Es troba en perill el caràcter multilateral de la Convenció Marc de l'ONU i la participació igualitària de tots els països del món. Segona, s'ha evidenciat que la lluita contra el canvi climàtic només és viable a partir d'un canvi del sistema econòmic i resulta essencial desenvolupar enfocaments alternatius a les polítiques climàtiques fins a ara dominants.

Els majors emissors de Gasos d'Efecte Hivernacle (GEI) per càpita, EEUU i la UE, no van mostrar cap voluntat per a comprometre's a reduir les seves emissions d'acord amb les exigències científiques (40% de reducció per a 2020, segons les emissions de 1990). Els països enriquits continuen retardant l'engegada de reduccions dràstiques mentre desvien la càrrega de la responsabilitat als emergents i no paguen tampoc les reparacions pels danys causats en tot el món.

Especialment en els últims dies de la cimera de Copenhaguen, EEUU va reunir a un grup reduït de països per a treure endavant un text, plagat de termes inconcrets, que no especifica xifres de reducció d'emissions per als països industrialitzats, ni tan sols un objectiu global de reducció de les mateixes. No obstant això, una vegada que van arribar a la redacció conjunta del text, ho van presentar com l'Acord de Copenhaguen, encara que no havia estat dut al Plenari perquè s'aproves per la resta de països.

Altre punt de conflicte ha estat l'objectiu de limitar l'augment de la temperatura global en 2°C, que l'Acord recull com objectiu per a estabilitzar el clima, a pesar que més de cent països havien mantingut que és necessari un objectiu de 1,5°C

per a evitar els pitjors escenaris a Àfrica, els petits Estats insulars i les regions properes a muntanyes amb glaceres.

El document final parla d'un "compromís dels països desenvolupats per a proveir recursos nous i addicionals", sobretot en relació a evitar emissions de la deforestació i degradació de boscos, una cosa que, segons els grups ecologistes, convertirà els últims ecosistemes naturals en espais privatitzats per al mercat de carboni i d'inversions i comportarà una nova especulació financera en els mercats internacionals de comerç de carboni i la generació de nous deutes il·legítims.

La cimera va ser conduïda pels interessos propis de cada país i per solucions comercials com l'impuls als agrocombustibles, que els grups ecologistes consideren creadors d'enormes impactes socioambientals. Els governs dels països industrialitzats i en procés d'industrialització no estan disposats a enfrontar-se al model de desenvolupament que ha creat el desastre econòmic i ambiental.

La sensació que ha deixat la cimera és que EEUU s'ha burlat del món, especialment dels països més vulnerables, evadint la seva responsabilitat i dient –paraules més, paraules menys– que "tot el món ha d'assumir la seva part". Així, el Govern d'Obama ha dinamitat el sistema de l'ONU: en la COP-15 s'ha instaurat la manera de negociació en grups de països selectes, una estratègia habitual en l'Organització Mundial de Comerç.

La posició de la UE ha estat irresponsable i hipòcrita, donat el seu suport a l'anomenat Acord de Co-

penhaguen que, ni és legalment obligatori, ni resol la necessitat de finançament de les mesures per a la supervivència en els països més afectats per l'escalfament global.

Una de les demandes més escoltades, tant en les protestes i el Fòrum Alternatiu, però també en la seu de la cimera oficial, va ser l'exigència als països industrialitzats de reparar el seu deute climàtic amb el Sud Global. El deute climàtic és el que els països del Nord (països de l'Annex 1 del Protocol de Kioto), cor-

poracions multinacionals i institucions financeres internacionals deuen als pobles del Sud, per ocupar amb les seves emissions de GEI més espai en l'atmosfera del que els correspon, i generar un problema en els països del Sud que ells no han creat, i del que, no obstant això, sofreixen els pitjors efectes.

Els defensors del concepte del deute climàtic emfatitzen que les reparacions han d'incloure talls dràstics i immediats de les emissions de GEI com forma de donar

espai atmosfèric als països en desenvolupament, així com el finançament del cost total de les mesures de supervivència i requeriments de mitigació dels països en desenvolupament.

Els ecologistes exigeixen, a més, que d'aquest finançament siguin excloses entitats com el Banc Mundial i que el finançament no prengui la forma de crèdits i altre tipus de deutes que creen instruments responsables de misèria i pobresa, i que aquest finançament es produeixi a través de fons públics, lliures de condicionaments i impositions. El Deute Climàtic no hauria de pagar-se amb impostos o contribucions preses de compensació per les emissions de carboni, ni mitjançant projectes que involucrin Mecanismes de Desenvolupament Net o altres activitats que violin els drets de les persones, o que siguin destructives per al medi; és a dir, aquells mecanismes que només donen més falses solucions davant la crisi climàtica.

18 anys després de la Cimera de Rio no s'ha frenat el ritme d'emissió de gasos d'efecte hivernacle, a pesar que el Protocol de Kioto obligava als països industrialitzats a una reducció del 5% per al període 2005-12. Kioto va ser descafeïnat i afeblit per la pressió d'EEUU, que finalment no va ratificar el text. A Copenhaguen, EEUU i la UE volien "matar Kioto" per a eliminar la "responsabilitat diferenciada" i el caràcter obligatori de l'acord de 1997.

> ALBERT CAMUS

Amb Camus contra els totalitarismes

Jordi Martí Font

Quan van matar Déu, ell encara no era a casa, però els assassins en nom de la Història ja el van tindre davant amb la barricada encesa del seu pensament, raonant sense el dogma de la Raó damunt l'altar per oferir-li sacrificis humans, d'altres subjectes de la comunitat humana. Perquè la Raó i la Història com a dogmes que substitueixen Déu també han de ser combatudes, sense cap mena de dubte, com qualsevol altre dogma d'ahir, d'avui o demà. Cal combatre-les sense deixar de ser humans, sense perdre la noció dels altres que, malgrat no siguin com nosaltres, comparteixen precisament la nostra humanitat.

És per això i per molt més que "L'home revoltat" d'Albert Camus ha estat sempre un dels meus llibres de referència. No així el seu autor. De Camus en conec poca cosa més que la biografia general i aquest llibre, més que res per tal manca de temps material per assumir-lo ara mateix, però tot el que penso i faig dintre dels moviments socials i dintre de l'anarcosindicalisme en particular neix del que diu aquest llibre.

Què hi diu Camus? Doncs massa per resumir-ho aquí fil per randa però prou per treure'n ensenyaments concrets. Tal com diuen que ja va apuntar a "El mite de Sísif", el Camus de "L'home revoltat" diu que la vida dels humans és absurda i que l'assassinat d'altres humans encara ho és més. Ara bé, com hem de fer la Revolució sense violència, direu? Jo preguntaria tot el contrari: és Revolució el canvi social que necessita l'assassinat d'altres homes i dones? La revolta és la nostra afirmació, la nostra vida, des que diem no. I el "no" no és a la vida sinó a la mort. Diu Camus: "Què és un home revoltat? Un home que diu que no. Però si nega, no renuncia: és també un home que diu sí des del seu primer moviment. Un esclau, que ha rebut ordres tota la seva vida, jutja de sobte inacceptable un nou manament".

"L'home revoltat" fa un recorregut interpretatiu per la història de les revolucions, per la història dels canvis socials totals. Entre aquestes, inclou la seva definició del feixisme, que ha estat molt discutida i jo crec que l'encerta totalment. Hi diu que "el feixisme és el menyspreu, en efecte. Inversament, tota forma de menyspreu, si intervé en política, prepara o instaura el feixisme". Fins i tot si es declara antifeixista, hi afegiria jo tot i que ja s'entén.

Els totalitaris, es diguin socialistes, anarquistes o independentistes (i no vull dir que tots ho siguin tot i que queda clar que n'hi ha uns quants) "obliden el present pel futur, la presa dels éssers pel fum del poder, la misèria dels ravalers per una ciutat radiant, la justícia quotidiana per una vana terra promesa". És per això que són totalitaris, perquè el seu cel justifica l'assassinat, la negació dels altres homes i dones, la desaparició de l'ètica de l'espècie.

Amb Camus, afirmo que "el revoltat refusa així la divinitat per a compartir les lluites i el destí comuns. Elegirem Itaca, el pensament audaç i frugal, l'acció lúcida, la generositat de l'home que sap". Per això el lleigeixo i el rellegeixo, per viure, no per matar.

Dinamita de cervell

La vigència del pensament d'Albert Camus

Ferran Aisa

Fa cinquanta anys que Albert Camus és mort, però el seu pensament continua vigent. L'escriptor francès, nascut a Moudovi (Argèlia) l'any 1913, era fill d'un obrer alsacià i d'una menorquina analfabeta. Gràcies a beques va poder anar a la Universitat i estudiar Lletres. Afeccionat a escriure, aviat funda el seu propi periòdic, "L'Equipe" i col·labora a l'"Alger Republicain". L'any 1934, s'adherí al Partit Comunista Francès, però poc després l'abandonà per discrepàncies amb la política internacional de Stalin. Camus funda el Teatre del Treball i elabora l'obra "Révolte aux Asturies". El 1937, publica el seu primer llibre, "L'envers et le droit", un assaig impregnat de tota la filosofia que desenvoluparà els següents anys:

l'absurd i la rebel·lió. Camus viu el conflicte de la guerra civil espanyola com una lluita pròpia i pren partit a favor dels vençuts. Des de la seva tribuna esdevindrà un fidel amic i defensor dels anarquistes i dels republicans: "Com podem oblidar? Tot està esmaltat de vermell i negre, un rostre: el d'Espanya que el portem al nostre cor i mai no podrem oblidar-ho. Per això des de la caiguda de Barcelona existeix en el més íntim de nosaltres una absència, un buit, una espera. En un món que es diu lliure, tornem la mirada cap aquest país, doncs ell ens parla d'injustícies i de remordiments". L'ocupació de França el mobilitzarà contra els nazis, participarà en la resistència i dirgirà el periòdic "Combat". Les seves novel·les, obres dramàtiques i assaigs aniran sortint un

rere l'altre com veritables joies del pensament humà: "Noces" (1938), "Le minotaure ou la halte d'Oran" (1939); "L'Etranger" i "Le Mythe de Sisyphe" (1942), "La peste" (1947), "Lettre à un ami allemand" (1948), "L'homme révolté" (1951), "L'Été" (1954), "La Chute" (1956), "L'Exile et le Royaume" (1957). Paral·lelament, escriu i posa en escena nombroses obres dramàtiques, que segueixen fil per randa la sensibilitat filosòfica d'un món absurd: "Calígula", "El malentès", "Els justos" i "L'Estat de setge".

L'any 1957, li és atorgat el Premi Noble de Literatura, és un escriptor encara jove, amb quaranta-quatre anys. El 10 de desembre a Suècia pronuncia el memorable discurs "Missió i deure de l'escriptor", entre altres coses, diu que "El paper de l'escriptor és inseparable de difícils deures. Per definició, no pot posar-se al servei de qui fa la història, sinó al servei de qui la pateix. (...) Indubtablement, cada generació es creu destinada a refer el món. La meua sap, malgrat tot, que no podrà fer-ho. Però la seva tasca és potser més gran. Consisteix en impedir que el món es desfaci. Hereus d'una història corrompuda en què es barregen les revolucions fracassades, les tècniques embogides, els déus morts i les ideologies acabades; en què poders mediocres, que avui poden destruir-ho tot, no sabem convèncer; en què la intel·ligència es rebaixa fins posar-se al servei de l'odi i de l'opressió... (...) En un món amenaçat de desintegració,

en què els nostres grans inquisidors volen establir per sempre l'imperi de la mort, sap que hauria, en una mena de cursa boja contra el temps, restaurar entre les nacions una pau que no sigui la de l'esclavitud, reconciliar de nou el treball i la cultura i reconstruir amb tots els homes una nova Arca de l'aliança. No està segur de poder realitzar aquesta feina, però està convençut que, arreu del món, manté ja el seu doble desafiament de veritat i llibertat i que si arriba l'ocasió sabrà morir per ell".

Camus, malgrat haver guanyat aquesta distinció tan important, no trobarà el suport del sectors intel·lectuals francesos marxistes, ja que el consideren massa llibertari, i mantindrà distància amb els existencialistes que comanda Jean Paul Sartre.

El compromís de Camus el porta a reflexionar sobre Argèlia en un assaig i la novel·la autobiogràfica "El primer home". El 4 de gener de 1960, retorna a París des de Lourmarin, prop de Marsella, on ha assistit a l'estrena de l'adaptació d'"Els Possessos", però el cotxe que condueix el seu editor Michel Gallimard perd el control i s'estimba contra un arbre, tots dos moren. Albert Camus arriba al seu final però la seva obra i el seu pensament continuaran engrandint els somnis: "El meu regne és tot d'aquest món..." Cinquanta anys després llegir qualsevol llibre de Camus és obrir una finestra perquè entri, un aire net i lliure, al nostre cor d'humans i de rebels.

Camus, cinquanta aniversari de la seva mort

Klusumiki

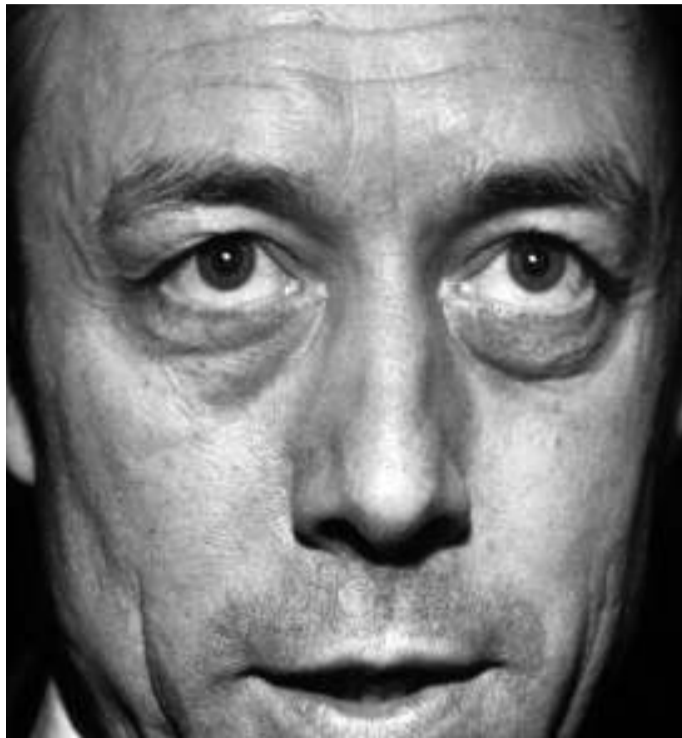
El passat 4 de gener s'acompliren els cinquanta anys de la mort de Marcel Camús. L'escriptor, dramaturg i filòsof que junt amb Jean-Paul Sartre té el mèrit de continuar sent senyera de l'existencialisme al món francòfon. Reconegut amb el Premi Nobel de literatura amb només 44 anys, hom té el vici d'emparellar-lo amb una altra figura existencial de les arts dramàtiques com fou Humphrey Bogart. Es podria fins i tot dir que ambdós interpreten un mateix personatge, aquell que fent de la llibertat bandera viu en una constant lluita amb si mateix per conjuminar-la amb una moral de l'honradesa i la justícia que està per sobre de tota convenció, institució o amenaça.

Camus va néixer a Algèria on va estudiar filosofia fins que va traslladar-se a París, on li tocà viure la guerra per la independència de la seva terra natal. Una independència que no veuria completa ja que moriria dos anys abans que

aquesta s'acongués. Si entenem les seves paraules: "Per a la majoria dels homes la guerra és la fi de la solitud. Per a mi és la solitud infinita" entendrem el desconsol que van provocar-li les circumstàncies històriques que li van tocar viure.

La seva obra és l'obra d'un apàtrida, d'algú que si se sent d'algun lloc és de tot arreu o, potser, de quelcom que per ell seria Espanya-França-Itàlia com a mare cultural del seu paisatge. Aquella gavardina calada sota la pluja pels carrers deserts de París que tan bé va fotografiar Doisneau, ben bé podria ser el mateix Camus tot anant de la seva infantesa argeliana al seu present d'intel·lectual francès immers en una fira de les vanitats que no podia fer res més que trobar del tot contranatural per allò que el seu existencialisme sentimental li indicava que havia de ser un home.

"Que dur, que amarg és arribar a ser home" va exclamar en les seves obres, perquè la recerca i encarnació de l'home fou una de les seves principals escomeses. Si bé en els grans trets de l'existen-

cialisme seguí al gran mestre Martin Heidegger, d'aquest s'allunyà quan veié clarament que no només John Wayne era un home, sinó també el mateix Bogart i, també, l'Ava Gardner, la Rossana Arquette, Mr. Bean i Jeames Stewart eren homes i per això mateix la recerca era necessària. I és aquesta recerca la que es mostra en la seva obra magistralment.

Entre espais desèrtics o despolblats, buits de tota decoració superflua, s'explora des d'una lletra que fa de la veritat del fenomen el seu motiu guia, la diferència entre la humanitat i l'animalitat. Una diferència que explora amb exquisides redaccions que sovint l'apropen a la novel·la policíaca com a "L'estranger" o a l'assaig de qüestionament nihilista com és "El mite de Sísif".

I es per això mateix que cal llegir Camus perquè la seva exploració de tan vana esdevé artística i de l'art en sorgeix la veritat com d'una qüestió de fet. Obres que semblen dir-nos entre línies: aquí teniu la meua vida i el meu art, no són gaire cosa, però són fruit d'un temps, el temps en què he existit i he portat

com a sobre i també a sota. Desenganyat del comunisme va participar en moviments anarquistes francesos si bé fou la seva relació amb Sartre, un dels intel·lectuals més poderosos i respectats del seu temps, per la qual és més fàcilment recordat. El seu pas per la França dels anys cinquanta i posteriors es veuria internacionalment lligada a aquest filòsof que defensava el comunisme mentre intentava esbrinar la diferència entre el ser i el no-res. Relació amb la parella de Simón de Beauvoir, que el mateix Camus va trencar quan Jean-Paul va dir-li que la seva revolta era només estètica. Que havia de saber d'estètica el bo de Sartre, ell que era més lleig que un pecat? I si tanmateix Camus sortia més afavorit a les fotografies que el seu amic, és ben cert que no era pas Boris Vian o René Clair, tampoc era Samuel Beckett. Camus no és un poeta, és cert, però tampoc fou Antonin Artaud o Jean Genet com tampoc ho fou Sartre. Així, d'una banda afirmà: "Cada vegada que un home en el món és encadenat, nosaltres estem encadenats a ell. La llibertat

Contraanuncis

 reacciona
contra las Infraestructuras

> TALLERS

Tallers a Reus per configurar un Centre Social Autogestionat

CSA L'Esquerda

Sobre els motius per posar-se les piles i conquerir nous espais d'autonomia i autogestió on desenvolupar-hi alternatives a la crisi sistèmica que ens han deixat caure a sobre. Des de la cultura i els espectacles fins al menjar tot es autogestionable i més ens val aprendre a fer-ho, perquè si hem de confiar que polítics, banquers i multinacionals treballin per nosaltres estem venuts.

Amb l'Esquerda es va intentar, tot i que el resultat s'ha de reconèixer que no ha sigut tot l'òptim que hauria estat de desitjar. Ara ho tornem a intentar invitant-te a pensar amb nosaltres per a què un nou espai, com ens organitzarem per decidir i fer les coses i com hi accedirem.

El proper dimecres dia 10 de febrer, comença un cicle de tallers i dinàmiques per configurar el nou Centre Social Autogestionat que Reus es mereix i que pot servir per configurar-ne un a qualsevol altre lloc. Fins al dimecres 3 de març cada dimecres de les 20h a les 22'30 al local de la CGT (Raval Santa Ana 13, 2n, Reus), hi haurà pausa amb piscolabis per calmar les ganes de sopar.

Programa

- Dimecres 10 febrer

Centre Social Autogestionat: amb qui i per a què?

Taller d'agitació i concreció d'idees: Per què volem un Centre Social Autogestionat? Quins projectes es presenten i qui els tira endavant?

- Dimecres 17 febrer

Autogestió 1. Presa de decisions en assemblea

Taller sobre tècniques per a facilitar les assemblees (com fer-les eficaces, dinàmiques i participatives).

Agitació i concreció d'idees: Com prendre les decisions? Quin tipus de decisions corresponen a tots els usuaris de l'espai? Quines a cada col·lectiu d'usuaris? I quines a cada persona individual?

- Dimecres 24 febrer

Autogestió 2. Economia, treball i tasques. Taula rodona sobre maneres de gestionar economies i tasques comunes: Els mínims, els NAPS, les mingues, els socis i les comissions.

Agitació i concreció d'idees: Com distribuim les tasques necessàries per mantenir viu el CSA? Com reconeixem la realització de les tasques? Cal que col·laborin tots els usuaris? Si és que sí, com? Si és que no, quins? És possible combinar ingressos comunitaris amb ingressos particulars? Com?

- Dimecres 3 de març

La conquesta de l'espai (Març Attack) Taula rodona sopesant okupació, masoveria urbana, lloguer i compra col·lectiva. Exposició de recursos i idees per finançar el CSA.

Agitació i concreció d'idees: Quins espais hem investigat? Establim una llista de prioritats entre els espais investigats? Quina opció és la més adeduada per a cada espai?

> COL·LECTIUS

Davant del desallotjament de la Rimaia

Secretaria d'Acció Social
CGT Catalunya

La CGT de Catalunya es referma, un cop més, en contra d'un desallotjament d'un centre social okupat. Des de fa uns mesos, la Rimaia havia estat un edifici alliberat a l'Eixample de Barcelona on estudiants i diversos col·lectius socials de Catalunya havien construït un espai autogestionat per a fomentar iniciatives de participació i creació de poder popular. Després de la brutal repressió patida durant el curs passat, diversos col·lectius socials i universitaris s'han dotat d'un espai obert, la Rimaia, per a construir un ensenyament públic, popular, català i autogestionat. Allà on no hi arribaven les polítiques institucionals, hi construïen alternatives els moviments populars. Allà on la repressió tractava de frenar les lluites per una societat més justa, no capitalista, la Rimaia tractava d'obrir espais de debat i reflexió plural, traient l'ensenyament de les aules i àmbits acadèmics per a cercar formes d'autogestió del pensament.

La CGT vol manifestar el dret col·lectiu a l'educació, a la formació integral i crítica, i a l'autogestió, de l'ensenyament, de la producció i de les relacions socials. El desallotjament del passat dimarts manifesta el caràcter repressiu de l'Estat, de les institucions que se'n deriven i del sistema capitalista. Davant dels llibres, la reflexió i les propostes de construcció, els mossos d'esquadra hi van oposar les porres i la violència. Davant del dret a l'habitatge i a l'ús social dels espais abandonats, l'Estat hi va exercir l'especulació i el servilisme als interessos privats. La Rimaia, com tants d'altres centres socials, era una aposta per a la construcció d'un món més just, lliure i igualitari. Allà on en el futur hi reneixin experiències i propostes socials per a un món més just, aquells/es que les impulsin ens trobaran, a la gent de CGT, lluitant colze a colze.

Més informació

<http://larimaia.org/>

ha de ser per a tots o per a ningú" i, d'una altra banda: "Hi ha la bellesa i hi ha els humiliats. Per difícil que sigui l'empresa no vull ser mai infidel ni als segons ni a la primera."

I si ara féssim una regla de tres podríem tenir en ell un llibertari esteta o un esteta llibertari. I això que no és del tot fals no és pas cert i no és pas cert perquè ens porta a la idea més gratuïta d'intel·lectual que podem imaginar; algú que en nom de la llibertat utilitza la seva superior posició social per dur a terme els seus somnis que en la seva recreació estètica no són res més que un altre grau en el mur de l'espectacle. Per adonar-nos de la falsedat d'aquestes hipòtesis només hem de llegir els seus llibres; llibres preocupats i preocupants, tan estimulants com suggeridors, tan simples com rics, tan bells com rigorosos, tan imaginatius com precisos i conscients. Llibres en què la pregunta per la mort és sovint la principal pregunta. Una herència de l'existencialisme heideggerià que el portarà a ser un dels més lúcids pensadors de la condició humana quan aquesta és jutjada sota el prisma del morir. Així afirmarà que "no hi ha res més que un problema filosòfic veritablement seriós: el suïcidi".

La vida no fou mai fàcil per a Marcel a Algèria, on fou un francès; a França, un estranger. Entre els comunistes, un heterodox; entre els anarquistes, un elitista; entre els poetes, ben just un escriptor que es movia entre les idees i els desitjos; entre els escriptors, un vagabund estilístic que tingué la bona sort de ser massa guardonat.

Hom sempre es quedarà amb la sensació que Camus fou un avançat al seu temps, que el maig del 69 hagués hagut de ser seu, que allí les seves idees estètiques i ètiques, aquell home-home que cercava s'hagués desplegat. És clar que va fer-ho i en total plenitud però no amb la seva presència i això per alguns no és pas suficient per saber com hauria estat amb la seva presència. Aquella que no tenia sinó que fer del carrer el seu lloc habitual, un lloc on per fi no plovia, on podia abandonar aquella gavardina que semblava haver-lo separat del món, un lloc on el seu inseparable cigarret ja no duia sinó alegria. Tot esquinçat per un malaurat accident de cotxe, com en una mala campanya del Minis-

teri de Circulació Viària, que li estrocnà la vida en la seva plenitud creadora, aparellant-lo amb els altres grans accidentats de la història contemporània: el James Dean, amb qui compartia la postura estètica i l'aire existencial; la Grace Kelly i la Diana de Gal·les, amb les quals va compartir mort i un cert caràcter principal i fins i tot principesc si bé el seu regne era enllà, entre les utopies llibertàries, il·lustrades i naturals... "Si l'home fracassa a conciliar la justícia i la llibertat, fracassa en tot".

Perquè si alguna cosa fou Camus fou, parafrasejant la famosa pel·lícula, un rebel sense pausa tan allunyat de la revolució contínua de Trotsky com de l'ateologia de George Bataille amb el qual coincidí a París i amb el qual compartia la recerca del significat de la vida quan abandonem la idea divina com a brúixola. "Em rebel·lo, després som". Aquest esperit, desaratat, aventurer, profundament conscient de la seva relació amb l'entorn i amb la justícia vers els més desfavorits que en la seva magnificència veurà per tot arreu ("Hi ha la bellesa i hi ha els humiliats") el converteixen en l'heroi de les principals pel·lícules del Sam Peckinpah. No ell, és clar, sinó el

seu esperit, és qui plana sobre els lladres renegats de Grup Salvatge que no tenen cap escrúpol per arrasar tot un poble per no traïr-se en la recerca de si mateixos. Si bé la semblança més afortunada sigui amb el Billy el Nen que encarna Kriss Kristofferson, l'heroi que desafiant la mort prefereix fer de la dignitat de si mateix i dels seus el motiu principal dels seu viure. I això en una vida que ja no tem perdre sinó que l'assimila amb el morir com a quelcom que diferència els animals dels minerals.

L'assaig més popular de Camus aparegut pòstumament són les seves memòries titulades amb una fina ironia "El darrer home". Aquesta obra, sovint més comentada que llegida, és un exemple no representatiu de la seva obra que posteriorment i de forma transversal al llarg de la seva vida simultaniejarà amb la creació del pensament i l'artística. Art que per molts no van comprendre quan afirmava que "Si el món anés clar, l'art no existiria". I tanmateix, com estimar l'art i com el conreà en frases que tenen a voltes un regust de savi revolucionari com quan deia que "Un no pot posar-se del costat dels qui fan la història, sinó al servei dels qui la pateixen". Altres ve-

gades, les seves paraules tenen una flaira a mirada que travessa hemisferis emocionals i esferes imaginàries: "Va ser a Espanya on la meua generació va aprendre que un pot tenir raó i ser derrotat, que la força pot destruir l'ànima i que de vegades el coratge no obté recompensa", tot parlant de la Guerra Civil Espanyola. I potser és des d'aquí des d'on en la derrota que veu com es perllonga que es qüestionarà si el suïcidi és verament un gest suprem de la llibertat radical del vivent o només una renúncia covarda de qui ja no pot seguir vivint i prefereix abandonar a contemplar-se desposseït. No és senzilla la resposta que Camus elabora en el seu treball, potser per això aquesta necessitat de rellegir-lo, per construir una més certa fauna que el durà a exaltar la vida i la literatura perquè "no és vergonyós preferir la felicitat".

En definitiva, Albert Camus, de la mort del qual ara fa cinquanta anys, va lluitar per ser feliç tot cercant-se a si mateix a través del pensament, la raó i l'escriptura. I no es va suïcidar, sinó que va morir en accident de cotxe. A la seva mort, ens va deixar una de les obres literàries i de pensament més estimulants del segle passat.

Receptes...

L'amo en Pep des Vivero
(Mallorca)

Sípia amb ceba

Ingredients:

- 1 kg. Sípia
- Ceba (abundant)
- Julivert
- Alls
- Oli
- pebre coent (opcional)
- Tomàtiga

- pebre bord dolç i pebre bo
- 1 copa vi blanc
- 1 poc d'aigua
- Timó
- Llorer
- Sal

Elaboració:

Fer net i tallar la sípia a bocinets tirant a petits. Posar dins una greixonera de test al foc amb els alls filetejats, sense gens d'oli, d'aquesta manera es cou i torna

blana. Mantenir la greixonera tapada amb un platet fondo al qui haurem posat un poquet d'aigua, però girar la sípia de tant en tant. El foc ha de ser molt fluix. Deixar-la d'aquesta manera una bona estona, fins que la sípia estigui en el seu punt. En aquest instant hi posam oli i ceba, molta, molta ceba. Recordau que n'hi ha d'haver molta perquè es fon i torna no res. A continuació hi afegim dues tomàtiques tallades ben menudes, sense pell, i

julivert sense escatimar-ho. Dues remenades i afegir un poc de timó ben capolatet, una fulla de llorer i mig tassonet d'aigua. Deixar que doni dos bullets. Llavors hi afegim un tassó de vi blanc i un pebre coent (opcional pels qui agradi). Abans que el plat sigui cuit del tot hi ha que incorporar pebre bord dolç, sal i pebre bo i deixar que acabi la seva cocció a foc lent. I ja està. A menjar.

Els anys de la Barcelona popular i revolucionària

Jordi Martí Font

A propòsit del llibre de Ferran Aisa "República, guerra i revolució. L'Ajuntament de Barcelona (1931-1939)".

Cada cop que el Ferran Aisa em diu que és a punt de treure un llibre, m'esgarri i em reservo unes quantes hores –unes quantes vol dir moltes– per llegir-lo perquè fins ara no he trobat ni una de les seves obres que m'hagi avorrit, que m'hagi deixat indiferent o que no m'hagi aportat informacions que desconeixia sobre temes que acostumen a interessar-me, cadascuna d'elles amb els matisos que calgui, és clar.

El darrer llibre me'l va anunciar a la Catalunya del Nord una nit que vam coincidir casualment a la terrassa d'un bar on tocava el grup Blues de Pícolat. La veritat és que el títol amb què em va presentar la nova criatura: "República, guerra i revolució. L'Ajuntament de Barcelona (1931-1939)", no em va fer ni fred ni calor. Un altre llibre sobre Barcelona, la guerra i tot plegat, vaig pensar, i em vaig interessar més per les seves noves investigacions junt amb la Mei Vidal aquell a qui ells dos van batejar com l'"home entusiasta", Joan Salvat-Papasseit. Avui, però, he acabat la lectura del llibre sobre l'Ajuntament de Barcelona del 31 al 39 del segle passat i he d'afirmar que aquest és un altre llibre que obre espais no transitats i que aporta mil i una informacions interessantíssimes sobre quelcom que sembla mentida que abans no hagi estat estudiat així, sobre la gestió de la institució de l'Ajuntament durant la República, la Guerra i la Revolució.

El volum, de més de set-cents pàgines, ha estat coeditat per l'Editorial Base i l'Ajuntament de la capital de Catalunya i suposa una esplèndida aproximació a una institució (però no només) que va ser bàsica en uns anys convulsos però alhora plens

d'innovacions, novetats i millores en la vida de les persones que els van viure. Alhora, constata que malgrat les circumstàncies adverses que va haver de patir, la institució municipal revolucionària va acabar amb mancances endèmiques com la manca d'escolarització de tots els nens i nenes de la ciutat o la manca d'habitatge, aquesta amb un procés de municipalització que encara avui ens pot fer pensar i aportaria solucions a problemes també actuals.

El primer que sorprèn de la lectura del llibre és la desproporció evident de continguts entre el període republicà i els de guerra i revolució, que evidentment se superposen i donen títol a l'obra. De fet, de l'Ajuntament de Barcelona durant la República abans del 19 de juliol, Aisa en parla ben poc i només hi dedica dinou pàgines en un primer capítol que titula "Preàmbul". És evident que la feina de l'historiador té un altre centre d'interès i aquest no és altre que la revolució que durant la guerra del 36 al 39 es viu i es dona als Països Catalans i en aquest cas concret a la ciutat de Barcelona, vista en aquest cas, i aquest és el punt més interessant del llibre, des de la institució de l'Ajuntament barceloní, però no només, ja que l'autor, gran coneixedor de la història de les classes populars barcelonines i de la ciutat sencera com ha demostrat en altres llibres, construeix un quadre social completíssim que mai no deixa aïllades les decisions polítiques que es prenen a l'Ajuntament i que condicionen el devenir local. En les obres d'Aisa, i en aquesta de forma especial, tot és emmarcat en un gran fresc total que inclou la societat, els entreteniments, el teatre que es veia a la ciutat, les festes que s'hi feien, les personalitats que s'hi movien... Barcelona bull a les pàgines d'aquest llibre emmig d'una revolució que alhora té com a objectiu guanyar la guerra contra el feixisme.

República, guerra i revolució L'AJUNTAMENT DE BARCELONA (1931-1939)

EDITORIAL BASE

A través de "República, guerra i revolució. L'Ajuntament de Barcelona (1931-1939)" podem donar respostes a preguntes que alguns ens fèiem de fa temps, estranys com som. Per exemple, el Ferran ens informa de les ordres de l'Ajuntament el 19 de juliol per tal que els dispensaris públics i les farmàcies atenguessin els ferits que hi arribaven, o la reunió dels encarregats municipals amb els empleats del Canyet, l'indret on s'enterraven els animals, per tal que tinguessin cura dels animals morts pels carrers de la ciutat que podien degenerar en focus d'infeccions i malalties; ara ja sabem qui va recollir les mules-barricada que va fotografiar Centelles! No són aquests només els temes que tracta l'autor, ja que a les seves pàgines hi trobarem informacions de tot tipus sobre els refugis antiaeris pels quals Barcelona seria coneguda arreu d'Europa, els bombardejos marítims i aeris, el complexíssim proveïment d'una ciutat amb centenars de milers de persones, la solidaritat amb la resistència de Madrid i el poble germà d'Euskadi, el fi-

nançament de tot plegat, les tensions pels Fets de Maig, els canvis d'alcalde, de regidors, etc. Les fonts d'on s'extreuen les dades són nombroses i complementàries, de la premsa del moment als diaris de sessions, actes, memòries, llibres d'història general, específics... tot té la seva datació i els seus referents.

A les pàgines de "República, guerra i revolució. L'Ajuntament de Barcelona (1931-1939)" també hi trobarem una espectacular desfilada de personatges tant nacionals com internacionals, aquests darrers visitants de la ciutat, alguns atrets per la revolució que es desenvolupava al país i altres defensors del règim legal republicà davant del feixisme que començava a veure's com un perill a nivell mundial. Entre aquests hi podem trobar des d'escriptors com Hemingway o Nicolás Guillén fins a destacades figures de la política mundial com Indira Ghandi o Nehru, acompanyats per un jove i desconegut en aquell moment John F. Kennedy. I, evidentment, hi tenen una presència destacada els personatges locals, comen-

çant per dos figures diferents però alhora abnegades en el seu treball per la ciutat, com són l'alcalde Carles Pi Sunyer i el regidor de Cultura Víctor Colomer.

Ja per tancar la ressenya i superat per la impossibilitat de ser exhaustiu davant d'una obra d'aquesta magnitud, m'agradaria que aquest no fos un llibre d'aquells de citar i de tenir guardat a les prestatgeries. Que la seva mida no us faci por. Llegiu-lo! És accessible si el tema us interessa, perquè a banda de les dades hi ha la saviesa d'escriptor de l'autor, cada dia més esmolada, de donar la informació ben embolcallada, acompanyada de detalls i narracions que no fan indigesta la lectura sinó tot el contrari. Una gran llibre que, sense voler caure en tòpics tronats, seria de lectura obligada per a totes aquelles i aquells que, des de la participació institucional o des de l'activisme de carrer, aspiren a transformar la seva ciutat, sigui aquesta Barcelona o qualsevol altra de les moltes que han estat revolucionàries perquè la seva gent ho ha estat.

JESÚS LIZANO ACLAREIX DIVERSES QÜESTIONS QUE ESTAN
RELACIONADES AMB L'ENTREVISTA QUE VAM PUBLICAR
AL DARRER NÚMERO DE LA REVISTA

Visió de l'Acràcia

Jesús Lizano

La visió de l'ACRÀCIA sorgeix el 1850 en el primer Manifest anarquista. Fins llavors ningú havia pensat en la possibilitat de canviar l'estructura dominants-dominats en la qual se sustenta l'espècie humana. Ningú havia vist una altra estructura possible, menys encara la llibertària, l'assembleària, sempre havia existit la mateixa estructura, i se la tenia com la pròpia de l'espècie. Doncs bé: el 1950 el primer vers del meu primer llibre és "He descobert terra"... I quan estic arribant al final de l'aventura poètica, que m'ha viscut, he vist sens dubte que aquella terra era l'ACRÀCIA, només podia ser l'ACRÀCIA. I és que a partir del moment en que la meva evolució s'acosta al pensar i sentir llibertaris, aquesta aventura ha estat no només poètica, sinó llibertària. I en què ha de consistir aquesta estructura assembleària que superi aquesta altra encara vigent? Ha de consistir en organitzar-nos en comunitats no "ideològiques", no religioses, no polítiques, sinó naturals, vitals, perquè siguin realment humanes, de manera que veiem clarament que cal que ens organitzem però no que uns pocs, els dominants, ens organitzin, ens "governin", ens mentalitzin, ens manipulen i sempre que convingui, ens destrueixin. Heroica és la nostra espècie que, malgrat aquesta situació, segueix mantenint el que significa que siguem no només planificadors i executius, clau de la lluita pel poder, sinó també creatius, sensibles i conscients. Per això ja fa cert temps, que en començar les meves lectures públiques de poemes, afirmo que sóc comunista i

aclareixo que el comunisme és el màxim ideal humà i que consisteix a veure'ns tots companys, tots els éssers humans, al que anomeno, el comunisme poètic, en lloc del comunisme religiós que ens divideix en bons i dolents, i el polític que ho fa en amics i enemics, amb tots els muntatges, litúrgies, uniformes, màfies i mites... I és que la ACRÀCIA, aquesta estructura que ens ha de permetre arribar a una plenitud en contra de centrar el nostre viure en la lluita pel domini només pot ser la fusió d'allò poètic i el llibertari, el poètic vist no com un adom, i el llibertari, no com una lluita més pel poder, sinó com la

construcció d'aquesta nova estructura, com el veritable humanisme. Perquè el que és natural evoluciona cap a una plenitud, entre les llums i les ombres naturals, no cap a una total descoordinació, a un fracàs. Per això he d'advertir que en l'entrevista que se'm va fer en el número anterior de "Catalunya" hi va haver un error de transcripció quan s'afirma que no crec en una "societat sense poders"... Error que es pot veure clarament en el context de l'entrevista. Així com en els meus últims llibres "El ingenioso libertario Lizanote de la ACRACIA o la conquista de la inocencia" i el de pròxima aparició "Visión de la ACRACIA" (La innocència de la natura és el que ha de conquerir-nos en acostar-nos a allò natural...) i en diversos dels articles publicats a la revista "Polémica", especialment en els que anomeno "el pou polític" en què estem sumits tots, els dominants i els dominats, descoordinats per aquest cúmul d'idees embogides i enfolridor que impedeixen al nostre sentir i al nostre pensar desenvolupar-se lliurement, naturalment.

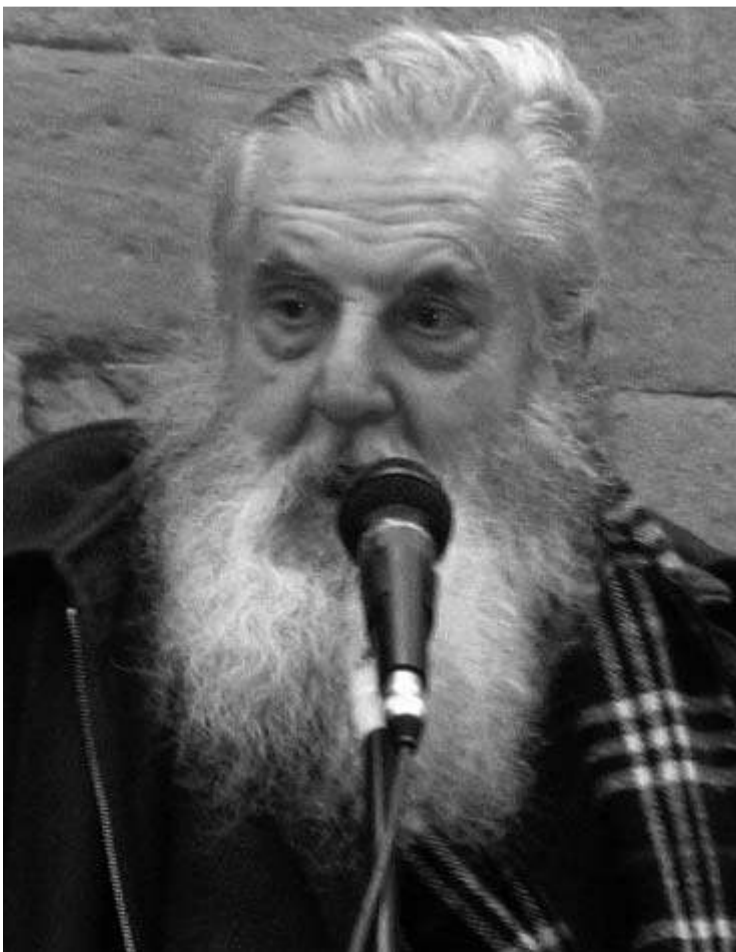
I és que aquesta visió deixa ben clar que és possible tenir fe en l'humà, fe en aquest procés, en aquesta nova estructura, fe en el que passem del món real polític, com jo ho defineixo, al món real o poètic, al món humanitzat, a la ACRÀCIA, el mateix que vam passar del món real salvatge al que ara ens protagonitza i descoordina. Això sí, detectant aquest denominador comú que tenim tots els éssers humans que ens fa veure que, en efecte, som la mateixa espècie, diferent de totes les altres i que resol la gran confusió, la gran complexitat que origina el gran nombre de numeradors diferents i enfrontats, perduts tots en aquestes idees que dominen

les nostres vides, embogidores. Per això un gran pas en el meu procés va ser poder escriure el poema "MAMÍFEROS" donant-me compte del meu descobriment del que realment som, és a dir, la nostra autèntica naturalesa, el pertànyer a la natura com tots els éssers, al natural i que tot el que implica aquest gran nombre d'idees embogidores, de tot el que implica el "sobrenatural" o el "polític", només la visió de l'ACRÀCIA pot resoldre la visió àmplia, oberta de la realitat, un horitzó no reduït al social o l'individual. I és que el camí cap a l'ACRÀCIA no passa pel domini polític, per la política (la política no és altra cosa que la lluita pel poder) sinó per la salvació de la nostra ment d'aquestes idees, conseqüència sens dubte de la nostra gran complexitat, un camí que implica la llibertat de pensar i sentir, una cosa natural, que ha de poder desenvolupar-se com a tal. És cert que en el dramàtic context històric passat era impensable comprendre l'anarquisme fora de la lluita pel poder, i és impossible sortir del pou polític en el qual estem tots ofegats en tantes idees encegadores. Però la visió, des de la seva aparició, va molt més enllà i ha d'avançar a mesura que aquesta llibertat de pensar i sentir faciliti la comprensió de com som realment i que sent tots som una mateixa espècie i que només "l'ajuda mútua", veure'ns tots companys, anirà desvetllant el camí, que som, en tot cas un fragment del que és natural, no de cap manera del que és social, és a dir, del domini; "la meva pàtria és el món, la meva família la humanitat", un pensament llibertari aclaridor.

Aquesta visió del real és el que permetrà el començament d'aquestes comunitats, d'aquestes assemblees, a organitzar-nos superant l'actual es-

tructura. Un camí de comprensió, no de lluita pel poder. Ja hi ha prou proves que un cop en ell els dominants no poden canviar l'estructura, al contrari, la fan encara més determinant. I aquest camí implica la fusió d'allò poètic i el llibertari fent possible la coordinació de la natura, el social i l'individual en cada un de nosaltres, i del planificador i executiu amb el creatiu, sensible i conscient, del tot descoordinades a causa d'aquestes idees per sobre de les mateixes.

Aquesta fusió és una visió perquè així comencen tots els processos en l'humà, no és una utopia. Perquè si bé podria ser que aquesta espècie arribés a autodestruir-se hi ha prou proves, complint el procés natural de l'espècie, que podem arribar a l'ACRÀCIA (el contrari de la PANCRÀCIA que ens determina). Tenir fe en això, esperança en això, és possible, des que va aparèixer l'anarquisme. Molt complexa és la nostra espècie, però molt heroica i sensible i molt creativa, la més completa manifestació de la Bellesa de la natura, de la seva coordinació en la successiva transformació que permet la seva perpetuació. Tota espècie es realitza assolint la seva plenitud en un grau o en un altre, i la nostra, en aquest sentit és com totes. Així és el natural, així és la realitat. Amb les seves possibilitats i els seus límits. I és que el màxim grau de consciència és ser conscients de la natura, sortint d'aquest pou polític que ha confós la realitat. Hi ha molt d'analitzar, molt de coordinar... Sorprenderà en el seu moment amb quina facilitat els mamífers humans, pel camí de la llibertat de pensar i sentir, comprenen i construeixen l'ACRÀCIA. I aquest impedir que les idees estiguin per sobre de les vides és l'autèntic canvi, l'autèntica revolució.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Matar un rossinyol (1962)

Joan Canyelles Amengual

En una petita localitat del sud dels EUA, a principis dels anys trenta, un afroamericà és falsament acusat de violar una al·lota blanca. La seva defensa d'ofici l'assumirà l'advocat Atticus Finch (Gregory Peck), vidu i pare d'una filla de sis anys, Scout (Mary Badham), i d'un nen de 9, Jem (Philip Alford). Això trasbalsarà les seves vides tranquil·les. Malgrat que en el judici queda provada la innocència de l'acusat, Tom Robinson (Brock Peters), un jurat format íntegrament per blancs, el declara culpable. Quan és traslladat dels jutjats a la presó, inten-

ta fugir i és assassinat per un policia. Robert Mulligan és un dels directors de l'anomenada "generació de la televisió", és a dir aquells que començaren a treballar en els espais dramàtics que s'emetien en directe per el televisor a principis dels anys 50. Formen part d'ella entre d'altres Arthur Penn, Martin Ritt, el mateix productor de la pel·lícula Allan Pakula o Delbert Mann.

La valoració crítica de Mulligan no és gens unànime, però la majoria està d'acord a reconèixer el talent desplegat en la pel·lícula que comentam o en l'evocadora i nostàlgica "Estiu del 42" ("Summer of 42", 1970) i el mestratge de la turmentosa pel·lícula de terror infantil i psicològic que es "L'altre" ("The Other", 1972).

Sembla evident el seu gust per les pel·lícules d'època i una gran habilitat per plasmar a la pantalla la malenconia que sovint idealitza temps passats. Gran dominador del ritme cinematogràfic, la seva posada en escena sol ser transparent, elegant i sempre al servei de la història que conta. Els seus moviments de càmera són precisos, sempre amb una finalitat narrativa, mai gratuïts o preciosistes.

Diuen que hi ha pel·lícules que només has de veure una vegada, sobretot si eres un nin o molt jove la primera vegada que veient-les quedares impressionat i et va arribar a l'ànima, perquè la segona visió et decep una mica i la tercera no entens com et va poder agradar tant.

Amb altres passa justament el contrari, no et canses de veure-les i sembla que el temps les faci més i més grans. Per a mi, "Matar un rossinyol" és una d'elles. Des dels títols de crèdit (uns dels més preciosos que he vist en ma vida) fins a la banda sonora d'Elmer Bernstein, la pel·lícula t'a-

trapa i ja no pots deixar de mirar-la. D'un prodigiós ritme narratiu, lent, gairebé parsimoniós, la pel·lícula posa imatges a la novel·la autobiogràfica del mateix títol de Harper Lee (que jo encara no he tengut la sort de llegir, però que és una referència obligada a moltes universitats dels EUA). Per cert, el nin que va passar les vacances amb una tia veïna d' Scout i Jem no era altre que Truman Capote. L'adaptació, magnífica, corre a càrrec de Horton Foote que va obtenir per ell un merescut Òscar.

Gregory Peck (que deia que aquest era el paper del que estava més orgullós i que més li havia agradat interpretar) mai va estar millor que en aquesta pel·lícula. Va rebre el premi de l'Acadèmia en un any en què no era gens fàcil ja que competia amb Jack Lemon per "Dies de vi i roses", Burt Lancaster per "L'home d'Alcatraz" o Peter O' Toole per "Lawren d'Aràbia".

Per altra banda, poques vegades s'han vist a la pantalla uns nins fent unes interpretacions tan naturals i convincents.

Però "Matar un rossinyol" no és de cap manera una pel·lícula revolucionària ni militant. El racisme que denuncia és vist des de la mirada cristallina d'una nina blanca de sis anys. No veiem cap afroamericà que es rebel·li contra la seva situació. Atticus Finch és el paradigma de persona honesta i honrada, un home bo a qui no li importa defensar gent que no el podrà pagar (això és veu en una de les primeres escenes de la pel·lícula), però està molt lluny de ser un activista polític. La defensa de Tom li causarà problemes a ell i a la seva filla i al seu fill. Però és una qüestió de principis i no dubtarà en fer-ho.

La pel·lícula és va rodar l'any 62. En feia pocs que companys de Robert

Mulligan, guionistes i actors, havien tingut problemes i havien estat acusats de ser perillosos comunistes antinord-americans per defensar la igualtat i lluitar contra el segregacionisme. Com molt bé apunta Antonio José Navarro en el número 32 de la revista "Nosferatu", en un article que titula "Justícia i racisme", Mulligan es cobreix l'esquena situant l'acció en els anys trenta i en un petit poblet del sud. Segurament era tot el que es podia fer en aquell moment. Però el director suggereix bastant més del que mostra: Tom és a punt de ser llinxat per una comunitat cegada per l'odi que no pot perdonar (això també és un comentari d'Antonio José Navarro) que un "negre" hagi ajudat i sentit pietat per una al·lota blanca maltractada pel seu pare i que se sent immensament sola. Cap dels dotze homes que formen el jurat és capaç ni tan sols de posar una mica en dubte la culpabilitat de Tom. I segurament i el que és pitjor, cap d'ells sentirà el més petit neguit pel que acaba de passar. El retrat no pot ser més desolador. A la sala del judici els blancs estan a baix i els negres, amb el fill i la filla d'Atticus, a dalt, al galliner.

Sóc dels que es va emocionar quan Barak Obama va guanyar les eleccions als EUA. Naturalment, no va ser perquè pensés que a partir d'aquell moment el món seria diferent. No hi havia en realitat cap motiu per a l'optimisme i de fet en el seu discurs en l'entrega del Nobel de la Pau (quina paradoxa) va defensar la guerra gairebé amb tanta intensitat com ho haguessin fet Bush o Aznar. El color de la pell no et fa pacifista, però el contacte amb el poder de l'Estat fa que deixis de ser-ho. L'alegria, l'eufòria, que tan sols va durar unes hores, era per tota la gent assassinada pel color

de la seva pell, pels que pateixen avui i patiren ahir. I per la ràbia incontrollable que sentien els membres, simpatitzants i mes o menys amics del Ku-Klux-Klan i altres organitzacions semblants.

Per acabar, voldria destacar dues seqüències. La primera és al principi de la pel·lícula: Atticus acaba de posar al llit Scout, han llegit junts una estona i han parlat una mica. Quan el pare surt, la nina li fa preguntes el seu germà sobre la seva mare. La càmera retrocedeix a poc a poc fins a sortir de l'habitació. Les veus se senten més fluïxes. Veiem Atticus assegut a la gronxadora que els sent. Quan Scout li demana a Jem "L'enyores?", veiem l'enyorança reflectida en el rostre d'un home encara enamorat de la seva dona, i sabem que no ha deixat de pensar en ella ni una sola nit des que es va morir. És un dels retrats més emotius i sincers que jo he vist de la malenconia i de l'amor.

La segona, gairebé al final, és la de la mort de Tom Robinson. Atticus arriba a casa seva amb el seu fill. En aquell moment arriba el cotxe del xèrif, els nins es queden amb una veïna i veiem l'advocat des de fora. Quan el cotxe parteix Atticus està desolat. S'acosta cap a la casa consternat i conta el que li han explicat: Tom ha mort quan intentava fugir per un tret de la policia. Mulligan és coherent i conserva el punt de vista de la nina. Hauria sigut fàcil filmar l'intent de fugida i els disparats del policia. Però el director elegix la millor manera de contar la tragèdia.

"Matar un rossinyol" és també una de les més lúcides mirades a la infància que mai s'hagin rodat. Un dels encerts de Mulligan consisteix en el fet que et faci recordar com va ser la teva i que et puguis imaginar jugant amb aquella nina i aquells nins.

Fitxa tècnica

Dr: Robert Mulligan;
Pr: Alan J. Pakula;
G: Horton Foote basat en la novel·la de Harper Lee;
Ft: Rusell Harlan;
M: Elmer Bernstein;
I: Gregory Peck, Mary Badham, John Megna, Frank Overton, Rosemary Murphy, Brock Peters i Estel Evans.

> DES CARTES MAUDITES

Howard Zinn (1922-2010)

Carlus Jové

Suposo que el lector habitual d'aquesta columna em permetrà interrompre la sèrie que estava publicant, per a recordar un d'aquests "nostres" que a cada moment se'n van. El passat 27 de gener li va arribar el torn a Howard Zinn (1922-2010) qui, juntament amb Noam Chomsky i Naomi Klein, formava el "mainstream" antiautoritari dels Estats Units: aquest trident –al qual podríem afegir-hi Ward Churchill– que ha aconseguit dur el pensament crític i de base llibertària a pràcticament tots els racons d'un país que s'esforça a no escoltar-lo.

Bertolt Brecht, al seu poema "Un treballador que llegeix", es pregunta: "Qui construí Tebes, la de les set portes? / Als llibres hi figuren noms de Reis. / Alçaren els reis els grans blocs de pedra?". Zinn, entre d'altres coses, s'encarregà de posar nom als qui alçaren les pedres d'una altra Tebes, de més grans dimensions: els EUA. En una de les seves obres cabdals "A people's history of the United States" (en castellà "La otra historia de los Estados Unidos", Hiru), fa un llarg repàs a la història d'un país al que massa sovint, amb grans prejudicis per la nostra part, considerem sense història; com si no hi haguessin passat mai res, com si de cop i volta hagueren sorgit ciutats i homes del no res que per art de màgia esdevingueren potència mundial. Zinn tenia clar que "sí" que hi ha una història dels EUA, i que aquesta no només la feren els Jeffersons, els Franklins o els Kennedy sinó, sobre tot, els colons, els que s'hi oposaren, els wobblies, els negres esclaus i els que s'hi revoltaren... en definitiva, que la història dels EUA, com totes les històries, la feu el poble anònim. La història dels EUA no és cosa de broma; en ella hi trobem alguns dels fets més vergonyosos de la història de la humanitat, però també alguns dels exercicis més avantguardistes de llibertat i democràcia des de baix.

La biografia de Zinn a voltes sembla arquetípica: allistat voluntari durant la Segona Guerra Mundial, discrepant amb la guerra de Vietnam, jove professor simpàtic i atractiu que desperta simpaties entre les alumnes, actiu fins a l'últim moment... un "autèntic heroi americà", com diuen per aquelles terres: un "garçon" del poble que primer prestà servei a la seva pàtria però que, com a persona de consciència noble, hagué de rebel·lar-se. Quantes vegades ens hem trobat amb aquesta figura estètica de l'imaginari estatunidenc! Howard Zinn, lluny de ser una mera figura estètica, emprengué una rebel·lió efectiva contra l'imaginari dominant i reescrigué la història del seu país des del terra mateix, embrutant-se sense problema les vestidures acadèmiques.

Catàleg de l'exposició del 25è aniversari del Congrés d'Unificació (1984-2009)

Redacció

Amb motiu del 25è aniversari de la CGT, el Secretariat Permanent de la CGT i la Fundació Salvador Seguí han elaborat una exposició i un catàleg-revista sobre el 25è aniversari del Congrés d'Unificació (1984-2009) que va donar lloc a l'actual CGT, catàleg que es va encantar dins el Rojo y Negro de desembre, en el qual hi surten tots els panells de l'exposició i els textos que inclouen.

La introducció del catàleg és tota una declaració d'intencions del que volem ser:

Aniversari pot tenir relacions il·lícites amb revisió i autocontemplació; també amb nostàlgia, memòries heroiques i derrotes tingudes a orgull. Es tracta, en aquest cas, que no succeeixi així i que la celebració d'aquests 25 anys d'esforç col·lectiu en l'impuls del llibertari, d'una societat autogestionària i antiautoritària, d'un projecte de convivència en llibertat, més enllà del poder i de l'estat, sigui lloc de cita per a la reflexió i la síntesi i, sobretot, punt d'inflexió sobre l'immediat futur, sens dubte crític i conflictiu, tant des de la perspectiva de la lluita obrera, com per als moviments alternatius, i que en fronts diversos i dispersos (des de la insubmissió a la precarietat, des de la pau sense apel·latius a la passió revolucionària sense excuses), intenten, intenten i intenten... Quedi clar que existeixen les arrels, les tradicions, els fets històrics i les militàncies dintre de CGT. Quedi clar així mateix que la contribució de l'anarcosindicalisme a la lluita obrera i revolucionària en aquestes terres, ha estat fonamen-

tal i decisiva... però nosaltres, la Confederació General del Treball (i implícitament de l'atur), també pensem, mirant cap a enrere que en aquest "segle i escaig" que acumulem sobre les nostres espatlles, s'han produït massa disquisicions inútils sobre la legitimitat d'una o altra proposta organitzativa, massa historicisme en algunes ocasions i massa desarrament en unes altres, massa mirades pel clatell (per no dir altra cosa) i, en alguns dolorosos moments plantejaments massa obsolets davant problemes d'immediatezza exigent.

Per això, reconeixent la nostra vinculació amb la tradició anarcosindicalista ibèrica (centenària, memorable i en alguns casos contradictòria), hem d'afrontar les qüestions evidents: l'enfortiment de l'estat autoritari, neoliberal i informatitzat; la retallada progressiva de les llibertats encara que aquestes fossin formals; la nova cultura lligada a la productivitat, des de l'economia "submarina" al proble-

ma estructural d'un atur que augmenta i es fa jove; l'imperi del consum a escala planetària; el reflux de la lluita obrera i el "curios pacifisme" per a salvar la "curiosa crisi" amb un no menys "curios descens" de "dignitats" sindicals; el control asfixiant de la vida quotidiana, el xantatge permanent que suposa l'amenaça nuclear, la bel·ligerància competitiva dels estats... l'intent de destrucció, en fi, de qualsevol esperança material d'alternativa per a centenars de generacions successives, etc.

Afrontem les qüestions evidents i altres que no ho són tant amb nous mètodes operatius, amb noves formes de contestació i de lluita, amb plantejaments originals, aprofundint en el participatiu i en l'autogestió, en la nostra capacitat de condicionar i modificar les diferents realitats, en el rebuig de les jerarquies i dels líders, en el suport a tot moviment que, sense plantejar-se coincidències fins que la mort ens separi, assenyala i mobilitza respecte a objectius concrets

que també són nostres, assumint les nostres presències juntament amb els moviments alternatius, canalitzant el potencial de resistència que es mou en els marges del sistema.

I aquesta lluita, podrà ser senyal d'autosacrifici militant al vell i respectable ús, però també ha de ser gratificació personal, joc i excés festiu. Així la maduresa d'aquest 25 aniversari, ha de ser-lo des d'una perspectiva jove. Continuitat i ruptura. La CGT no solament existeix en la història, no solament encarna una tradició i respon a una utopia, sinó que vivència aquí i ara la seva possibilitat.

Aquest "catàleg" amb l'anonimat necessari per a completar qualsevol obra col·lectiva, és una invitació sense firma ni data al natalici de la CGT. Seguim creixent, seguim reunint forces, seguim obrint la bretxa contra el poder. Celebrem-lo. Engrandim-la.

Us podeu descarregar el catàleg: www.rojoynegro.info/2004/IMG/pdf/Catalogo_expo_25.pdf

Pàgines web

DIAGONALWEB
Diari quinzenal d'actualitat crítica. Versió digital d'una de les publicacions més importants de l'àmbit comunicatiu.
<http://www.diagonalperiodico.net/index.php>

KAOS EN LA RED
Portal de notícies contrainformatiu molt complet amb articles d'actualitat i altres àmbits més d'opinió i debat.
<http://www.kaosenlared.net/>

DESPRÉS DE L'ÈXIT DEL LLIBRE SOBRE ELS MENORQUINS QUE VAN SER DEPORTATS AL CAMP DE MATTHAUSEN, L'EDITORIAL SES VOLTES DE LA CGT PUBLICA UN LLIBRE DE CONTES PER A ADULTS

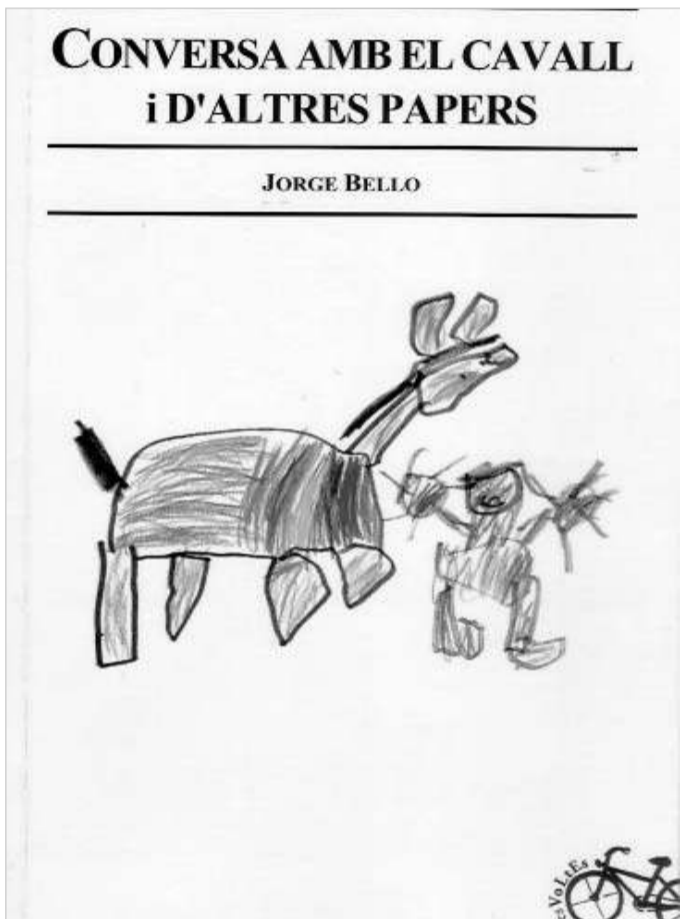
'Conversa amb el cavall i d'altres papers' de Jorge Bello

CGT

“Ses Voltes” és un carrer de Ciutadella de Menorca, on cada dissabte els companys del sindicat, instal·len una taula d'agitació. Si engagar el primer llibre va ser la realització d'un somni, aquest segon, és el compromís amb l'esforç i el bon fer del company Jorge Bello, mèdic, pediatra i escriptor. El primer llibre que va publicar l'editorial Ses Voltes està resultant un gran èxit, i el recull sobre els menorquins a Matthausen va ja per la tercera edició. Empesos per la bona acollida, els responsables de l'editorial acaben de treure al carrer el segon títol: “Converses amb un cavall i altres contes” escrit pel pediatra Jorge Bello, qui manté una estreta vinculació amb Menorca.

Els anys que va romandre a Menorca en exercici de la medicina, es va fer notable, per les constants i de vegades passionals col·laboracions periodístiques. Ara treballa a Barcelona però no deixa d'enviar les seves receptes en forma d'articles.

El llibre que ara presentem és el fruit del treball que va desenvolupar durant els anys que va estar a Menorca, per tant, l'illa és el fil argumental de tota l'obra. Els nens pregunten al pediatra i ell ens fa un recorregut a través de les preguntes; per tant, no és un conte per a nens (a pesar que l'il·lustrador de la portada: Ander, tingui 5 anys). La pregunta és el camí, la tasca educativa que dóna sentit a la vida, allò que ens permet créixer com individus. A més de tot el bo que conté el llibre, literàriament

parlant, volem aplaudir a Jorge Bello, per estimar-se i escriure tan bé la llengua de Menorca. Sent de fora i sense fronteres, estimar-se la llengua per entendre els paisatges i per arribar als cors: per amor. La llengua com part fonamental de la cultura, no és un fet excloent, ni justificació d'immobilisme, ni de bon tros aliment de ficcions dogmàtico-religioses repetitives; sinó tot el contrari, és la llum la eina que

ens ajuda a pensar, el camí del saber i del coneixement, tot allò que ens fa lliures i llibertaris. Luis Camarero, un del responsables de l'editorial i de la CGT a Menorca, destaca el toc reivindicatiu de l'obra que encaixa molt bé amb la filosofia de la nostra editorial. El preu del llibre és de vuit euros, un import que a la vegada serveix per finançar l'edició de properes obres.

> L'ACRATOSCOPI

La metxa que encén el magonisme

Jaume Fortuño

El primer cop que vaig estar a Amèrica, em van dir que el 2010 esclataria una revolució a Mèxic i que tan de debò s'estengués per tot el món. Ara torno a ser al continent i em diuen que aquesta revolució només se la creuen els anarquistes. I si llegiu el “Manifiesto Anitcapitalista del 2010”, signat per grups llibertaris i vinculats a “la otra Campaña”, podreu veure que alguns se la creuen de debò. Un cop vaig sentir que la història només feia cercles i que l'única cosa sorprenent era el que trigaven a tancar-se. La revolució de Mèxic del 1910 no va començar amb Pancho Villa ni amb Emiliano Zapata, ni molt menys amb el partit que se l'apropriaria per passar mig segle al poder. La metxa que va portar l'alçament contra el dictador Porfirio Díaz la van encendre alguns membres del Partit Liberal, que de tan llibertaris que eren no cabien en aquesta institució. No intentaven prendre el poder sinó destruir-lo, no volien la reforma agrària ni el sou digne sinó la realització de la comuna i l'ajuda mútua, i per això es van creure la revolució i perquè se la van creure la van fer realitat. Els més coneguts serien els germans Enrique i Ricardo Flores Magón, i molts altres rebels en prengueren el nom, deixant ben clar que no responien a com s'anomenés cap esquerra desarrollista, que al mapa, geogràfic i mental, està a dalt a la dreta. Però el mateix Ricardo, que no acceptava l'egolatria i el caudillisme va dir ben clar: “No som magonistas, som anarquistes! Un anarquista no té ídols!”

Al meu entendre el magonisme aporta varis encerts que cal tenir en compte. Un, es el fet que, tot i beure dels llibertaris del malanomenat vell continent, no se subordina al seu pensament sinó que construeix un marc ideològic i uns referents propis, un anarquisme dels mexicans i per als mexicans, sense caure en la importació de les idees i el tutelatge desarrollista que tants cops s'ha repetit en la història dels moviments d'alliberament nacional al sud. El segon, és com els magonistes integren realitats en una concepció inclusiva i oberta del canvi, formant una base social heterogènia que conserva l'autonomia entre els seus grups però s'uneix per una forta consciència de classe oprimida i una actitud vital anitistèmica. Em refereixo a com el magonisme s'ha propagat tant en entorns urbans com rurals, a l'enriquiment que ha generat la vinculació amb els moviments indígenes però també amb tots els altres exclosos que s'hi han sumat, des dels insurrectes que es van alçar al 1906 i que foren perseguits pels governs post-revolucionaris, fins a les revoltes dels mestres d'Oaxaca al 2006 i tots aquells que volem que l'alçament surti de Chiapas per arribar a tot arreu. Un tercer aspecte és la seva decisió d'atacar el poder en totes les seves formes, l'única manera de rebel·lar-se contra l'opressió sense participar-hi ni reproduir-la, i com al fer-ho generen un contrapoder que ve d'abaix a l'esquerra i que no només posa pals a les rodes de qui mana sinó que arriba a apuntar altres maneres de pensar, ser i viure. Metxes que cal encendre i esperar que petin ben fort, al 1810, 1910, 2010... i sempre que calgui, que vol dir sempre i per sempre.

Revistes

La Deuda Ecológica
de nuestro modelo energético
Justicia Climática. Ya!

¿Qué es la Deuda Ecológica?

La quema de combustibles fósiles provoca el Cambio Climático

SUMARIO

1. Introducción
2. ¿Qué es la Deuda Ecológica?
3. El Cambio Climático
4. Justicia Climática
5. Conclusión
6. Bibliografía
7. Índice
8. Índice
9. Índice
10. Índice

El Tribunal Permanente de los Pueblos en Lima

La Cumbre de los Pueblos Encarando Alternativas

SUMARIO

1. Introducción
2. El Tribunal Permanente de los Pueblos
3. La Cumbre de los Pueblos Encarando Alternativas
4. Conclusión
5. Bibliografía
6. Índice
7. Índice
8. Índice
9. Índice
10. Índice

MALES HERBES

¿Hacia dónde vamos?

Lista por email de CGT

Papers sindicals

Desenvolupats a la UAB

CONDICIONALS GENERALS DEL TREBALL

CGT

LA DEUDA ECOLÓGICA
El deute ecològic del nostre model energètic. Butlletí de la campanya ¿Quién debe a quién?
www.quiendebeaquien.org

EL TRIBUNAL PERMANENTE DE LOS PUEBLOS EN LIMA
Butlletí de la Red Birregional Europa, América Latina y Caribe
www.enlazandoalternativas.org

MALES HERBES
Butlletí de la Secció Sindical de CGT a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona,
www.malesherbes.blogspot.com /

PAPERS SINDICALS
Butlletí de la Secció Sindical de CGT de la Universitat Autònoma de Barcelona
www.cgt-uab.net /

SANDRA EZQUERRA, DEL CENTRE D'ESTUDIS DE MOVIMENTS SOCIALS DE BARCELONA

"Estem infrarepresentades en llocs qualificats"

"La despesa pública en jardins d'infància a l'Estat espanyol ja és la més baixa de la UE"

> LA FRASE...

"Les dones no comptem amb les mateixes oportunitats econòmiques, laborals i socials que els homes"

"Més del 80% de les persones assalariades amb jornada parcial són dones i la raó és la necessitat de cuidar a un nen o un familiar en situació d'autonomia restringida"

Jara Calvo
"Diagonal" (*)

Com afecta aquesta crisi econòmica, laboral i social a les dones?

En general, estem pitjor situades per a suportar la destrucció d'ocupació i la crisi, ja que no comptem amb les mateixes oportunitats econòmiques, laborals i socials que els homes. A més, la nostra cobertura per atur és més de 20 punts percentuals inferior a la dels homes, ja que, com resultat de la precarietat i discriminació laboral que patim, cotitzem menys i generem menys drets contributius. D'altra banda, quan ens trobem en l'atur, rebem quantitats en forma de subsidis significativament inferiors a les que reben els homes. Passem més temps en l'atur que ells, i l'augment de l'atur femení s'ha incrementat en totes les edats i perfils de formació.

Quines realitats s'amaguen al darrere de les dades que tenim sobre l'augment de l'atur en relació a l'ocupació femenina?

Al principi de la crisi, entre la tardor de 2008 i la primavera de 2009, es va destacar que estava tenint un impacte major sobre els homes que sobre les dones. L'esclat de la bombolla immobiliària, les deslocalitzacions i els ERO massius en la indústria, expliquen l'acceleració que es va donar de l'increment de l'atur entre els homes i les retallades de les diferències entre atur masculí i atur femení. A pesar d'això, és important tenir present que la tendència de creixement de l'atur va començar per certs sectors econòmics, però s'ha anat fent ex-

teniva al conjunt de la societat. A partir de primavera, es va començar a visibilitzar la crisi del sector serveis, molt afectat per la contracció de la demanda, i és on existeix el major percentatge de dones ocupades. La destrucció d'ocupació en aquest sector, caracteritzat per les seves altes taxes de precarietat i temporalitat, es va intensificar amb el final de l'estiu, amb un impacte dramàtic sobre milers de dones treballadores.

Per què assegures que ha crescut la sobreexplotació de les dones?

Des de la nostra incorporació massiva al mercat laboral, les dones hem sofert una major vulnerabilitat que els homes a causa, entre altres factors, de la nostra identificació històrica com responsables de les tasques domèstiques i de cura, fet que ha condicionat la nostra presència en el mercat laboral, ha permès el manteniment de la doble jornada i potenciat el desenvolupament d'una sobreexplotació específica. Els homes continuen tenint una participació més alta en el mercat laboral i les dones continuem sofrint la precarietat, la subocupació i la discriminació laboral de manera més acusada. Per exemple, les dones immigrades són majoria absoluta en el sector del treball domèstic, on les oportunitats de mobilitat laboral són inexistents i que segueix regulat per un obsolet Reial decret 1424/1985 que ni tan sols garanteix el dret a atur.

Les dones estem molt concentrades en treballs com la neteja, el telemàrqueting, el teletreball, l'hostaleria, serveis, etc. En sectors

amb un alt percentatge de contractacions temporals i a temps parcial, el que significa treballs mal remunerats i amb poca cobertura social. Més del 80% de les persones assalariades amb jornada parcial són dones i en més del 90% dels casos, la raó és la necessitat de cuidar a un nen o un familiar en situació d'autonomia restringida. La insuficiència de recursos públics per a l'atenció a la infància i a la "dependència" obliga centenars de milers de treballadores a reduir la seva jornada laboral o a demanar permisos no retribuïts, la qual cosa comporta una disminució del seu salari. Els contractes a temps parcial, part important de les polítiques neoliberals de flexibilització, tenen un impacte negatiu en les condicions de treball, en les prestacions de jubilació i atur i en la trajectòria professional i personal de la treballadora.

Tot i que durant els últims 25 anys l'Estat espanyol ha augmentat, continuem estant infrarepresentades en llocs qualificats i seguim concentrades en sectors que presenten altes taxes de flexibilitat i precarietat laboral, segregació que es tradueix en diferències retributives importants entre homes i dones.

Quin paper té la crisi de les cures en tota aquesta crisi general?

El que s'anomena la crisi de les cures és resultat de diferents dinàmiques socials, demogràfiques i polítiques. L'envelliment de la població espanyola i la incorporació de la dona al mercat laboral no s'ha vist acompanyat per una res-

posta per part de l'Estat que ajudi a omplir el buit de cura o atenció que aquesta entrada ha generat. La crisi econòmica està afectant a la inversió en serveis socials públics i a la salut de la població en general. Això no farà altra cosa que aprofundir la crisi de la cura gestada durant dècades de raquítica despesa social. De fet, la despesa pública en jardins d'infància a l'Estat espanyol ja és la més baixa de la UE, i lleis com la de la Dependència no acaben de tirar endavant per falta de pressupost. A més, la Llei de Dependència no qüestiona la divisió sexual del treball.

En general, aquestes tendències aguditzen l'exclusió social creada per les tendències privatitzadores dels últims anys, i sol descansar sobre els múscles del treball no remunerat de les dones. Com a principals responsables de la salut i el benestar de les famílies som les que més patim les retallades socials, ja que multipliquen les nostres responsabilitats de cura i limitem la nostra capacitat de conciliar vida personal, familiar i laboral, i això ens situa en una situació de desavantatge en el món laboral. També cal destacar que les retallades socials es recolzen de manera important sobre el treball de les dones immigrants, que arriben a l'Estat espanyol per omplir el buit de cura que la incorporació de les dones autòctones al mercat laboral crea, així com la debilitat de l'Estat del benestar.

(*) Article publicat al número 114 (del 26 de novembre al 9 de desembre de 2009) de la revista "Diagonal".

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Comiat

Jordi Martí Font

Després de vuit anys coordinant aquesta revista, ara em toca acomiadar-me de lectors, lectores i d'espectadores i espectadors. No abandono ni l'organització ni el Col·lectiu Tramuntana però deixo aquest càrrec de coordinador d'aquesta revista; i certament, ja tocava!

La feina que hem fet es podria millorar, sense cap mena de dubte, però com que no tenim àvia (ni avi) haurem de continuar sent nosaltres qui ens expliquem als que ens llegiran demà sobre qui som, per què som així, què volem, on anem, com ho fem i les mil i una preguntes que com a humans ens diferencien de les pedres i les herbes que creixen ala vora del camí. Alguns ens voldrien callats i muts, que no tinguéssim paraula, però són els mateixos que sempre les han tingut totes a les seves mans: els amos, els propietaris, els militars, els capellans i els gossos que els segueixen el rastre. Ha quedat clar que si volem ells no tenen el monopoli de res. Però només si volem. Gràcies a totes i a tots i que la lluita sigui plaent perquè el que no decidim és la seva durada, i aquesta sense cap mena de dubte serà llarga. Visca la Terra i visca l'anarquia!!! Que continuïn les paraules...

Laozi: obres!

Laozi (570-490 aC), filòsof xinès de mil noms (el més conegut aquí, Lao-Tse) i d'existència fantasmal, va desaparèixer al desert de Qin després d'escriure Daodejing. El llibre del 'dao' i del 'de'. Fins aleshores, només havia propagat les seves idees oralment i abans de fondre's en el no res on diuen alguns autors que sempre va estar, va deixar el seu pensament fixat en suport de paper.

El seu escepticisme sobre la utilitat de les paraules separades de la realitat l'allunya d'altres autors posteriors de la seva i d'altres tradicions, ja que ell pensa que "Amb bones paraules es pot negociar, però per engrandir-se calen bones obres".

Parmènides, noms que només són paraules

Parmènides d'Elea (570-475 aC), presocràtic ell, afirma que hi ha noms que només són paraules, és a dir que no anomenen el que és real. Qui dirà si una cosa es correspon amb una paraula seran les muses, les quals només els poetes sabran interpretar, per això els poetes són tan importants, perquè fan de pont entre els déus i els humans.

La paraula que diu el poeta està indisolublement unida a la cosa. Per això, el poeta serà el mitjancer perfecte entre els déus i els mortals, serà l'interpret dels déus que els fa entenedors als homes i les dones. Les muses diran la cosa però aquesta restarà oculta als humans i el poeta la revelarà.